

နတ်သား

ညအလင်္ကာ

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ မြှုပ်ထွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ မြှုပ်ထွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်စေရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်စေအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ဓေတိမိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ဓေတိမိစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ မြှုပ်ထွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဒိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

နတ်သမီး

ဥဒါဟင်္ဂ

အဝန်းပိုင်း
ထုတ်လေသူ

- သိန်းရွှေကြည်
- ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
- (မြ-၀၃၀၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးရဲဝင်းသန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
- စံယင်အောင်ဆက်
- ၆၀၊ စကားဝါလမ်း
- အင်္ဂုမြို့နယ်။

အတွင်းဖလင်
စာအုပ်ချုပ်

- ဦးထွန်းဆိုင်
- ကိုသန်းဌေး

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

အုပ်ငယ်

- ၅၀၀

တန်ဖိုး

- ၁၅၀ ကျပ်

နတ်သမီး
ညအလင်္ကာ / နတ်သမီး ။ - ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၃
၂၈၈- ၈၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) ညအလင်္ကာ

အခန်း (၁)

“ဝုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“ဟာ ဟေ့ ဟေ့ကောင် သားချော မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲကွ”

ဦးမြတ်ကို လှေကားမှ မနိုင့်တနိုင့် ဒရူတ်တိုက်ဆွဲချလာသော

Polo ဘီးတပ်သေတ္တာကြီးကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“အဝတ်အစားတွေလေ ဒယ်ဒီရ၊ သား မဝတ်ချင်တော့လို့

သား သူငယ်ချင်းတွေကိုပေးဖို့ ရွေးထုတ်လာတာ”

“ဘုရားမြတ်စွာ ဒီ ဒီလောက် လက်ဆွဲသေတ္တာအကြီးကြီးနဲ့

တစ်လုံး အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို မင်း မဝတ်ချင်တော့

လို့ ဟုတ်လား”

နတ်မှောင်ကြီးစုကျလျက် အိတ်ကြီးကို တစ်လှည့် သားဖြစ်သူ ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ဒီကောင် ဦးနှောက်ရော မှန်သေးရဲ့လားဟုပင် နှိပ်သားကိုယ် သံသယပင် ပြန်ဝင်မိသေး၏။

သူ ဝတ်ထားသော ဂျိုင်းပြတ်စွပ်ကျယ်ကို ပန်းမှာထုံးချည်လျက် အောက်ကကွာတားဘောင်းဘီပွပွနှင့် ကလေးမကျ လူကြီးမကျ၊ ကျစ်လျစ်သန်မာသော ကိုယ်ဟန်ဖွဲ့ထွားမှုရှိပေမယ့် လူပျိုစိတ်တစ်ဝက် ကလေးစိတ်တစ်ဝက် မိဘကအလိုလိုက်တော့ တစ်ခါတစ်ရံ အလိုမကျလျှင် ကြမ်းပြင် နှင့်ခြေထောက် ပွတ်တိုက်ပြီး တခြံခြံထိုင်ငိုတတ်သေးသည်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးလို့ ဥပဒေနောက်ဆုံးနှစ်သာ တက်နေသည်။ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ကလေးမကျ လူကြီးမကျ သူ ထင်ရာကို တစွတ်ထို လုပ်တတ်သည့်သူ။

“မင်းကွာ နည်းနည်းမှ အနုမြောမရှိတဲ့ကောင်”

“ကျွတ် ဒယ်ဒီရာ အဲဒီလောက်ထိ သဒ္ဒါတရားမနည်းစမ်းပါနဲ့။ သားမှာ အဝတ်တွေ ဒီလောက်များတာ ဒယ်ဒီအမြင်ပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေကို သေတ္တာတစ်လုံးစာလောက် ဝေခြမ်းပေးလိုက်လို့ သားတို့ မွဲမသွားပါဘူး။ ဟုတ်တယ်နော် ဒယ်ဒီ”

ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပြောလိုက်သော သားချော၏စကားကြောင့် ပြောမည်ဟု ကြံရွယ်ထားသော စကားလုံးတွေက လည်ချောင်းမှာ နှင်

နေသည်။ ကိုယ်က ပြောလိုက်ပြန်လျှင်လည်း ဖအေကို စကားလုံးအကြီးကြီးတွေနှင့် နှိပ်ကွပ်ဦးမည်။

နုမြောတွန့်တိုခြင်းမရှိသော သားဖြစ်သူ၏အတွင်းစိတ်ကလေးကို သဘောကျမိပေမယ့် ဒီလောက် ရက်ရောဖို့တော့ မကောင်းဘူးဟု ဦးမြတ်ကို ထင်မိပါသည်။ ပြောပြန်လျှင်လည်း မိဘက စိတ်ပုတ်သူဖြစ်ရဦးမည်။

“မင်းဟာကကွာ ပေးတာတော့ ပေးပေါ့။ တရားလွန်ကြီးကျတော့ မိဘတွေရှာနေတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေက လမ်းပေါ်ကကောက်ရုံနဲ့ ရတာမဟုတ်ဘူးကွ။ ဒီအရွယ်ထဲက အထိန်းအကွပ်မရှိရင် မင်း တစ်ချိန် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်လို့ ရှာဖွေရသမျှ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနေရင် မင်းဘဝရော မင်းမိသားစုဘဝရော ရာသက်ပန် လူလုံးလှမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်ချ ငါ့အသက်နဲ့လောင်းကြေးထပ်ရဲတယ်”

“ဟာ ဒယ်ဒီရာ သူတစ်ပါးအပေါ် စေတနာနဲ့ကူညီလို့ ကိုယ့်အနာဂတ်ဆိုးကျိုးတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သားတို့ဘုရားရှင်ဟာ ခုလို လူသားတွေ အထွတ်အမြတ် ကိုးကွယ်သည်းကပ်နေတဲ့ ဗုဒ္ဓဆိုတာ ဖြစ်လာမလား။ ဒယ်ဒီ မကြားဖူးဘူးလား။ ဘုရားရှင်ဟောတဲ့ မင်္ဂလသုတ်တရားတော်ထဲမှာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းသည် မင်္ဂလာမည်၏တဲ့”

ဟန်ကြီးဖန်ကြီးဖြင့် ဖအေထက်သားနှစ်လလောက်ပိုကြီးနေ

သော သားချောကိုကြည့်ပြီး ဦးမြတ်ကို အသည်းတွေ အူတွေ ယာ
လောက်အောင် ဒေါသတွေဖြစ်နေရပြီ။

“ဟေ့ကောင် မင်း အဲဒီသေတ္တာ ပြန်တစ်စမ်း၊ ငါ ပြော
တယ်နော်၊ ပေးချင်ရင် မင်းငွေရှာနိုင်မှ မင်းဟာမင်းပေး သွား ပြန်
သွား”

သားချောတစ်ယောက် စိတ်ပုတ်တာလား။ တွန့်တိုတာလား
နုမြောတာလား၊ မသေချာသော စိတ်ကြီးဖြင့် ဟန့်တားနေသော ဖခင်
ခေါင်းလေးတစ်ခါဖြင့် သနားလိုက်တာဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့်ကြည့်

“ဒယ်ဒီရာ သားက ဟိုကောင်တွေကိုပေးမယ်လို့ ပြောပြီးသွား
ပြီဗျ”

“အေး ကတိပေးပြီးပြီဆိုရင်လည်း တော်ရုံပေးလေကွာ၊
လောက် သေတ္တာတစ်လုံး အပြည့်ပေးစရာလား။ မင်းကွာ ဝယ်ဝတ်ထဲ
တကယ့် Brand အကောင်းစားတွေကိုမှ တစ်ထည်ကို နှစ်သား
သုံးသောင်းနဲ့ ပေးဝယ်၊ ပြီးရင် တစ်ခါနှစ်ခါဝတ် ချောင်ထိုးထား၊ ချော
ထိုးလို့ဝရင် သူများကိုပေးဝတ်၊ မင်းအဖေ အမေတွေက ငွေထု
တဲ့စက်ပိုင်တဲ့ မိလ္လာနာတွေ မဟုတ်ဘူး။ လျှာဒါန်းတယ် ဒါနပြုတယ်ဆို
အတိုင်းအတာတစ်ခုရှိတယ် နားလည်လား။ မင်းအခုလို သူများ
ပေးကမ်းလျှာဒါန်း လို့ ငါတို့ဘုရားလောင်းလို သံသရာကနေ ထာဝရလွှာ

မြောက်မလာ။ ဒါဆို ဖအေဖြစ်တဲ့ ငါ့အသက်ကိုတောင်စွန့်ပြီး ပါရမီဖြည့်
လိုက်ဦးမယ်၊ ‘ဟွန်း မင်းစေတနာက ခုတော့ မိဘကို မွဲပေါက်လုပ်နေ
တာကွ နားလည်လား”

ပြောရင်းပြောရင်းဖြင့် ဦးမြတ်ကို အသံမှာ ဒေါသသံပါလာ
သည်။ သားချော ထပ်ပြီး စောဒက မတက်တော့။

မနိုင်တနိုင် ဆွဲချလာသော သေတ္တာကို မနိုင်တနိုင်ပင် ပြန်
မပြီး လှေကားပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ ပေစောင်းပေစောင်းဖြင့်
တွတ်ပွတွတ်ပွ ပြောသွားသော သားချောကိုကြည့်ပြီး ဦးမြတ်ကို တစ်
ဖက်လှည့်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

ဒီကောင်က သူ ကြည်ဖြူလျှင်တောင် သူ့အသက်ကိုပေးဖို့
ဝန်မလေး။ ထုံတာလား အတာလား။ ကျပ်မပြည့်တာလားတော့ မသိ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦးတည်းသောသားလေးမို့ ဦးမြတ်ကိုရော ဒေါ်ခင်သစ္စာ
ပါ ငုံထားမတတ် ချစ်ကြပါသည်။

သားချော ဘဝက လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်၏။

နှမ်းလျနေသောလိပ်စာ ရေးမှတ်ထားသည့်စာရွက်ကို သေချာစေရန် အဘိုးမာန် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

သေချာသည်။ လုံးဝမမှား။

“ဘိုး အိမ်ကြီးက အရမ်းခမ်းနားတယ်ထင်တယ်၊ နောက်ပြီး ပန်းခြံလေးလည်းရှိမယ့်ပုံနော်၊ အလင်းရဲ့နာခေါင်းထဲမှာ ပန်းအနံ့တွေ မွှေးကြိုင်နေသလို ခံစားရတယ်”

“ဟုတ်တယ် မြေးရ၊ အိမ်ကြီးက ဘိုးအရင်တစ်ခေါက် ရောက် တုန်းကထက် ပိုပြီး ခမ်းနားသွားတယ်၊ မြေး ပြောသလို ပန်းပေါင်းစုံ လည်း ပွင့်နေတယ်”

အခန်း (၂)

“ဘိုး ဘိုးပြောတဲ့အိမ်ကြီးကို ရောက်ပြီလားဟင်”

မဝံ့မရဲဟန်လေးဖြင့် မေးလိုက်သော အလင်းကြည်၏အသံ ကြည်မြဲမြဲလေးသည် သိမ်ငယ်မှုတွေနှင့် စိုးရွံ့နေ၏။

အဘိုးမာန်၏ လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အလင်းကြည်၏လက်ချောင်းဖြူသွယ်သွယ်လေးသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု ကြောင့် ချွေးစေးပြန်ကာ အေးစက်နေ၏။

“မောင်မြတ်ကို ရွာကိုလာတုန်းက ပေးခဲ့တဲ့လိပ်စာအရဆိုရင် တော့ ဒီခြံကြီးပဲ မြေးရဲ့”

ပန်းမှာလွယ်ထားသော လွယ်အိတ်အနှမ်းလေးထဲမှ တွန့်ခေါက်

စိုးရိမ်စာပေ

အမြင်အာရုံရှိတဲ့နေရာသော မြေးဖြစ်သူကို အိမ်ကြီး၏ အနေ အထားပုံစံကို ရှင်းပြနေ၏။ ပြီးမှ လူခေါ်ဘဲလ်ကိုနှိပ်ရန် သတိရလိုက် သဖြင့် ကြွေပြားကပ်ထားသော ခြံစည်းရိုးအုတ်တိုင်မှ ခလုပ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် အိမ်ကြီးထဲမှ သားချော ထွက်လာသည်။

“အဘ ဘာကိစ္စလဲ”

“မောင်မြတ်ကို ရှိလားကွယ်”

“ဗျာ မောင်မြတ်ကို ဟုတ်လား၊ အင်း မောင်မြတ်ကိုတော့ မရှိဘူးဗျာ၊ ဦးမြတ်ကိုတော့ ရှိတယ်”

စိုးရိမ်စာပေ

သားချော၏ အဆီအငေါ့မတည့်သော အဖြေကြောင့် ဘိုးမာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အေး လူလေးပြောတဲ့ ဦးမြတ်ကိုပဲ ဆိုပါတော့ကွာ”

“အိုကေ ဒါဆို ဝင်လေ အဘ”

သားချော ဘိုးမာနံနောက်မှရပ်နေသော ကောင်မလေးကို ဖျာခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဘိုးမာန် အလင်းကြည့် လက်ကိုင်ဆွဲပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်ဝင် သွားလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်နင်း၊ သူ့တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆုံ ဘယ်နေရာကဖြစ်ဖြစ် လက်ခံပေမယ့် အမြေးလုပ်သူက ကိုယ့်အနားမှာ တတန်းတန်းပါနေတော့ အိမ်ကြီးရှင်တော့ ကြည့်ဖြူပါ့မလား”

စိုးစိုးပုပုနှင့်အတူ မြေးလေး၏လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒယ်ဒီ ဧည့်သည်”

သားချော အိမ်၏ဧည့်ခန်းထဲသို့ အပြင်မှလှမ်း၍ အသံပြုလိုက်သည်။ ဦးမြတ်ကို ဧည့်သည်ဆို၍ အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ဟာ ဦးလေး”

ဘိုးမာန်ကိုမြင်တော့ ဦးမြတ်ကို ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။

စိုး စိုး စာပေ

“မောင်မြတ်ကို မင်းနေကောင်းရဲ့နော်”

“နေကောင်းပါတယ် လာ လာ ဝင်ကြ၊ ဘယ်နှယ် အကြောင်း

ကြား ဘာမကြားနဲ့ ပြန်းစားကြီး ရောက်ချလားပါလား”

“ဟုတ်တယ် တူမောင်ရေ၊ ပြန်းစားကြီးလာဆို အကြောင်းက

နဲ့လာတာကိုးကွယ်”

ဘိုးမာန် မြေးလက်ကိုင်ဆွဲပြီး ဦးမြတ်ကို ဝေ့ဆောင်ရာနောက်

သို့ ခပ်ကုပ်ကုပ် လိုက်လာလိုက်သည်။

“ထိုင် ထိုင်ကြ”

ဘိုးမာန် ပြောင်လက်နေသော ကျွန်းဆက်တီခုံကြီးမှာ ဝင်

ထိုင်လိုက်သည်။ အလင်းကြည့်ကတော့ ဘိုးမာန်၏ခြေရင်း ပါကေး

ကြမ်းခင်းတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဦးမြတ်ကို ကြမ်းခင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်သော အလင်းကြည့်ကို

ကြည့်ကာ

“သမီး နံပေါ်တက်ထိုင်ပါ၊ ဘယ်နှယ် အောက်ကြီးမှာ ထိုင်ရတာ

“ရပါတယ် ဘာဘာ”

“နေပါစေ မောင်မြတ်ကိုရယ်၊ ဦးလေးတို့က အထူးတလည်

ချီကိုင်ဧည့်ခံရမယ့်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဦးလေး လာရင်းကိစ္စ

စိုး စိုး စာပေ

လေးကို ပြောပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဦးလေး။ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“ဒီလိုပါကွယ် အခု ဦးလေး ရန်ကုန်ကို တက်လာတာ အလုပ် တစ်ခုခု လုပ်ချင်လို့ပါကွယ်။ ဒါကြောင့် မောင်မြတ်ကိုများ ကူညီနိုင်မလား လို့ပါ”

“ဦးလေးက ဘာအလုပ်လုပ်ချင်လို့လဲ”

“ခြံစောင့်တို့ ညစောင့်တို့ပေါ့ကွယ် နေရာလေးပါ ရမယ့် အလုပ်မျိုးပေါ့။ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ဦးလေး လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင် ရင် ကူညီပါ တူမောင်ရယ်။ ဦးလေးတို့ မြေးအဖိုး ရန်ကုန်တက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အလုပ်တစ်ဖက်လုပ်ပြီး ဟောဒီက မြေးလေး မျက်စိ ကွယ်နေတာကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုဖို့ပါပဲ”

“ဟင် ဒီကလေးက မျက်စိမမြင်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမြင်ပါဘူးကွယ်”

“ဪ သနားစရာလေးပဲ။ သူ့မိဘတွေကရော”

“ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကွယ်လွန်သွားကြပါပြီကွယ်။ ဒါ ကြောင့် ဒီမြေးလေးရဲ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ရန်ကုန်ကို အစွန့်ပြီးတက်လာ တာပါ။ ရန်ကုန်မှာကလည်း အသိမိတ်ဆွေ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဆိုလို့ မင်း တစ်ယောက်တည်းရှိတာ မှတ်လား”

စိုး စိုး စာပေ

ဦးမြတ်ကို ဘိုးမာန်တို့ မြေးအဘိုး ဒုက္ခကို ကြည့်ပြီး သနား ကရုဏာသက်မိ၏။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဧည့်ခန်းထဲရောက်နေသည် မသိသော သားချောပင် နားစွန့်နားဖျားကြားပြီး အလင်းကြည်လေးကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း

“ဒယ်ဒီ ဒီအဘတို့ မြေးအဘိုးကို အိမ်မှာပဲ ခေါ်ထားလိုက်ပါ လားဗျာ။ အိမ်မှာ ခြံစောင့်ကြီး ဦးမောင်ညွန့်လည်း ရှိတော့တာ မဟုတ် ဘူး”

နေရာဝကာ ဝင်ပါတတ်သော သား၏အကြံကို ဒီတစ်ခါ လက် ခံရတော့မည်။ ကိုယ်မှ မကယ်လျှင် ဒီမြေးအဘိုး အခက်တွေ့ဦးမှာ။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တစ်ခုရှာဖို့ လွယ်တာမှမဟုတ်တာ။ နောက်ပြီး မျက် စမမြင် မြေးမရှေ့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကိုလည်း ထမ်းထားရရှာတော့ ဘယ်လွယ် လိမ့်မလဲ။

“အင်းလေ သား ပြောသလိုပဲ ဦးလေးတို့မြေးအဘိုး ဒီအိမ် မှာပဲ နေလိုက်ကြပါ။ ခြံထဲက ပန်းအလှပလေးတွေ ပျိုးထောင်ပေး။ ခြံသန့်ရှင်းရေးလေး ဘာလေးလုပ်။ ကျွန်တော် လစာပေးမယ်။ အဲဒီ လစာကို ဦးလေးရဲ့မြေး မျက်စိကုဖို့ စုထားပေါ့။ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တန်းတူစားပါ။ ကိုယ့်မိသားစုလို သဘောထားပြီး ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားပေါ့”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ငါတူရယ်။ စိတ်ချ ငါတူ စိတ်တိုင်းကျ”

စိုး စိုး စာပေ

အောင် ဦးလေးဘက်က အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ့မယ်”

အဘိုးမာန် ဝမ်းသာနေသလို အလင်းကြည်လေးလည်း ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရသည်။

အလင်းတို့ မြေးအဘိုးအတွက် ကယ်တင်ရှင်က အဆင်သင့်စောင့်ကြိုနေတာပဲ။

အဘိုးမာန်လည်း ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ခုမှကျသွားရ၏။

အခန်း (၃)

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ကျောင်းမှပြန်လာတော့ အိမ်တွင် ဘိုးမာန်နှင့် အလင်းကြည်ကိုတွေ့၍ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော သူစိမ်းနှစ်ယောက်က ကိုယ်ကျောင်းသွားနေသော အချိန်အပိုင်း အခြားလေးအတွင်းမှာ ဘာအတွက်ကြောင့် ရောက်လာရသနည်း။

“ကိုမြတ် ကိုမြတ်”

စာကြည့်ခန်းဝင်နေသော ဦးမြတ်ကို ဇနီးအသံကြား၍ စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ပြန်ရောက်ပြီလား ခင်”

“ခင် ပြန်ရောက်ပြီလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို အသာထား။ အခု

အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေရောက်နေတာလဲ”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ အခန်းဝတွင်ရပ်နေသော ဦးမြတ်ကိုကို ကွေ့ရှောင်ပြီး စာကြည့်ခန်းထဲဝင်ခဲ့ကာ ကြိမ်ခုံအဝိုင်းကြီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဦးမြတ်ကိုပါ ဒေါ်ခင်သစ္စာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်သစ္စာ၏အကြည့်တွေက ရှင် ကျွန်မမသိဘဲ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲဟု မေးသော အမေးမျိုး။

“ဦးလေးမာန်က ကိုယ်တို့ဖာတီမြို့လေးကပါ။ ခေတ္တမျိုးနီးစပ်တော်တယ်လို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ အခု သူ့မြေးလေးကို မျက်စိကုချင်လို့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာရှာလုပ်တာ။ ကိုယ်လည်း သနားတာနဲ့ ဒီမှာပဲ ခြံစောင့်အလုပ် လုပ်ဆိုပြီး ခေါ်ထားလိုက်တာ ခင်”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ သိပ်ပြီးလိုလားပုံမပေါ်။ သို့သော် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ဖာတီရွာကလေးကဆိုတော့ ဒေါ်ခင်သစ္စာ မကန့်ကွက်ချင်တော့။ ကိုယ့်ခင်ပွန်း သူ့ဖာတီရွာလေးနှင့် သူ့ရွာကလေးမှာရှိသော ရွာသူရွာသားတွေကို တန်ဖိုးထားချစ်ခင်စိတ်ရှိသည်ဆိုတာ ဒေါ်ခင်သစ္စာအသိ။ ကိုယ့်ဘက်က ကန့်ကွက်လည်း သူ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားအလုပ်မို့ ပြင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြည့်သိ၏။

“ဒါဆို ကောင်မလေးက အကန်းလေးပေါ့”

ရင်သီးစွာပြောလိုက်သော ဒေါ်ခင်သစ္စာ၏အံ့သ့အနုန်းကြောင့် ဦးမြတ်ကို နန်းဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“အင်းလေ ရှင် ကောင်းမယ်ထင်လို့ စီစဉ်ပေးပြီးမှတော့ ကျွန်မသည်း မကန့်ကွက်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကန်းတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်က ဘယ်လောက်ပိုတယ်ဆိုတာတော့ ရှင်သိမှာပါနော်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်မှာက သားလူပျိုလေးနဲ့၊ ကောင်မလေးက ရွာသူသာဆိုတယ် ပိုးဟတ်ဖြူလေးဆို သွယ်သွယ်နုနုလေး”

“ခင်ရယ် မင်းသားက မျက်စိမမြင်တဲ့ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်အားပါမလားကွာ။ နောက်ပြီး အလင်းကြည့်လေးက မျက်စိသာမမြင်တယ်ဆိုမှူကိစ္စတွေကို ဝိုင်းလုပ်တတ်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ဝန်ထုပ်ပန်ပိုး မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ သူတို့ မြေးအဘိုးကို ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ ခေါ်ထားမလို့ သား”

“ခေါ်ထားလည်း မနေဘူး ခင်၊ ကားဂိုဒေါင်ရဲ့အနောက်ဘက် အခန်းလေးထဲမှာပဲ နေကြလိမ့်မယ်။ စိတ်ချ မင်းအတွက် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မဖြစ်စေရဘူး။ မင်းတောင် အလင်းကြည့်လေးကို လက်တိုက်တက်တောင်း ခေါ်ခိုင်းလို့ရသေးတယ်”

“အိုရှင် ဒုက္ခိတကို ခေါ်ခိုင်းဖို့ ခင်ကအရင် စိတ်မောလူမော

ဖြစ်ရဦးမယ်၊ နေပါတော့ အသံကြားရတာနဲ့တင် စိတ်ကမောနေပြီ၊ ကဲ အခန်းထဲ ရှောင်ချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ရှင်လည်း တအောင့်နေရင် ထွက်လာ တော့လေ၊ မဝေကို ထမင်းပွဲပြင်ခိုင်းထားလိုက်မယ်”

“အင်း ကိုယ် ထွက်လာခဲ့မယ်လေ၊ ရေစိမ်းချိုးမနေနဲ့ဦးနော် ဒီနေ့ မိုးနည်းနည်းအေးတယ်”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဦးမြတ်ကို၏ ပိုးရိပ်ပုန်ပေးမှုကို ဘာမှမတွံ့ပြန်ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

ကျောင်းအုပ်ပီပီ သူကသာ ဆရာလုပ်ချင်သူ။ သူများ၏ဆရာ လုပ်ခြင်းကို မခံချင်သော ဇနီးဖြစ်သူ၏နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ကျန် ခဲ့ရင်း ဦးမြတ်ကို ပြုံးလိုက်သည်။

အခန်း (၄)

သားချော နှာခေါင်းထဲတိုးဝင်လာသော ရနံ့တစ်ခုကြောင့် ခုတင် ထက်မှ ဖျတ်ခနဲထကာ နှာခေါင်းကို တရှုံ့ရှုံ့နှင့်လုပ်လိုက်သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ဗိုက်ထဲက ဆာလောင်ခြင်းတွေက ထိခိုက်ဖြင့် ထမြည်လာ၏။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်း ဦး တံခါးလော့ခံကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးအဖွေးသား နှင့် ဒေါ်ဝေ မျက်နှာကြီးက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသဖြင့် သားချော စိတ်ပျက် နှာ ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဗျာ စောစောစီးစီး ဘာလို့ တံခါးလာခေါက်နေရတာလဲ”

“အောက်မှာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမခင် မုန့်ဟင်းခါးစားဖို့ စောင့်ကြတာပဲ။ မျက်နှာသစ်ပြီး မြန်မြန်ဆင်းလာတော့တဲ့”

“အင်းပါ အင်းပါ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

သားချော ဂျစ်တစ်တစ်ဖြင့် ပြန်ပြောပြီး အခန်းတံခါးကို ပြပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရေချိုးခန်းထဲ အမြန်ဝင်ကာ မျက်နှာသစ်သွားတိုက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာမှ ရေတွေပင်မသုတ်ဘဲ အောက်ထဲထမင်းစားခန်းထဲသို့ ပြေးဆင်းလာလိုက်သည်။

မုန့်ဟင်းခါး အလွန်ကြိုက်သော သားချော ဒီနေ့ အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်သည်ဆိုတာ အိပ်ရာမှနီးနီးချင်း အနံ့နှင့် မက်မက်အပျို ခံရပြီးသား။

“မောနင်း ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ”

ပြောင်ချော်ချော် အမူအရာနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ဝင်လာသော သားချောကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်သစ္စာ ပြောစရာက တန်းတွေ့ပြီ။

“ကဲ သားချော မျက်နှာတော့ သစ်ခဲ့ပြီ မျက်နှာပေါ်ကရေရေကိုတော့ ဘာလို့ မသုတ်ခဲ့တာလဲ။ သားကလေး သိပ်ပြီး ပစ်စလက်စေ”

နေတတ်တာပဲ။ အိပ်ရာနီးရင် ညဝတ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်လဲဖို့ မာမီအတန်တန်မှာလည်း မှာတုန်းခဏပဲ”

“လဲမလို့ပဲလေ မာမီတို့ပဲ မျက်နှာသစ်ပြီး မြန်မြန်ဆင်းလာတော့ ဆိုတော့ သားက အမြန်ဆင်းလာတာပေါ့”

ပြန်ပြီး ဆင်ခြေပေးနေသော သားကို ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဘာမှ

ဆက်မပြောတော့ဘဲ သားချောမှာ အဆင်သင့်ပြင်ပေးထားသော မုန့်ဟင်းခါးအငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော မုန့်ဟင်းခါးရည်ပူပူလေးကို ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဘဲဥစိတ်ကလေးတွေနှင့် အသင့်ညှပ်ထားသော ဘူးသီးကြော် နံနံပင်တွေကိုပါ ဖွန်းဖြင့် ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ သားအကြိုက် လိုတာထည့်စား”

သားချော ဖွန်းဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်မွှေကာ တစ်ဖွန်းခပ်စားတိုက်သည်။

“ဟာ ဝှတ်တယ် မာမီ ဒါ ဒေါ်ဝေ လက်ရာမဟုတ်တာ သေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ် သားရ၊ ဒါ ဘိုးမာန်နဲ့ အလင်းကြည်လေးတို့ ခြေအဘိုး ချက်ထားတာ”

“ဗျာ ဘိုးမာန်က မုန့်ဟင်းခါးကောင်းကောင်းချက်တတ်တယ်”

ဟုတ်လား”

“ချက်တတ်တာပေါ့ မြေးရဲ့၊ ဘိုးတို့အတိတ်မြို့လေးက မုန့်ဟင်းခါး ကောင်းကောင်းထွက်တဲ့ ဇာတိမြို့လေး ဒါကြောင့် မြေးရဲ့အဖေက ဘိုးဟန်ကို မုန့်ဟင်းခါး ချက်ခိုင်းတာပေါ့”

ဘိုးဟန်ကပါ ကြားဖြတ်၍ ဝင်ရင်းပြသည်။ အလင်းကြည်က တော့ ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ စားပွဲပိုင်းနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော ဘေဇာတွင် ပန်းကန်ဆေးနေ၏။

သားချော မျက်လုံးပြူးသွား၏။ မျက်စိမမြင်သည့်ကောင်မလေးက ပန်းကန်ဆေးတတ်တယ်တဲ့လား။ ဒါတင်မကသေး မုန့်ဟင်းခါးက ကူချက်ပေးတယ်ဆိုတော့ သားချောစိတ်ထဲ အတော်လေး အထူးအဆင် ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပင်။

“ဒယ်ဒီ သူက မျက်စိလည်း ကန်းနေသေးတယ်ဆိုပြီး မီးချောင်အလုပ်တွေကို ကူလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတော့ အရှင်းမျက်စိကွယ်တာ ရော ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား”

သားချော စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောင်ဖွင့်မေးလိုက်သည်

“ဟဲ့ သား အဲဒီလို ရင့်ရင့်သီးသီး မပြောရဘူး”

ဒေါ်ခင်သစ္စာပါ မနေနိုင်တော့ ဝင်ဟန့်ပေးရ၏။

“မမြင်တာ ကျိန်းသေပါတယ် မြေးရယ်၊ ဘိုး မြေးလေးက

လက်နဲ့ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်လို့ရနေသမျှ သူနိုင်တဲ့ဝန်ကို သူ့စိတ်မှန်းနဲ့ ဝင်ပြီး ကူညီနေတော့တာပဲ။ နောက်ပိုင်း ကျင့်သားရသွားရင် သူ့ကို မျက်စိမမြင်ရတဲ့သူလို့တောင် ထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အရာရာကို စိတ်အာရုံ နှစ်ပြီး စူးစမ်းတဲ့အခါကျတော့ အနံ့ခံအာရုံသိစိတ်နဲ့ အမှတ်သင်ညာတွေက သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို အကူအညီပေးနေတော့တာပဲ”

သားချော အလင်းကြည်အပေါ်မှာ နည်းနည်းတော့ အားနာသွားမိသည်။

ကိုယ်နှင့်ရွယ်တူ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က အကန်းတစ်ယောက်ဟု ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောခံရတော့ သူမလေး ရှက်ရှာမှာပဲ။ နောက် မပြောမီအောင် သတိထားဆင်ခြင်နေမှဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးလိုက်သည်။

အတွေးနှင့်အတူ အလင်းကြည်ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အင်္ကျီပါညက်ညက်ကလေးနှင့် ချည်ထည်ကြမ်းထဘီ အနီစင်းလေးကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသဖြင့် အချိုးညီညီ ဆူဖြိုးထွက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်အလှလေးက ပန်းပုရုပ်တုလေးသဖွယ် ပြေပြစ်လွန်းလှ၏။

အသားလေးက ပွေးနုနေကာ အနောက်ဘက်မှ စုသိမ်းထားသော ဆံခွယ်ပျော့အိအိလေးနှင့် နှဖူးပေါ်မှ ဖရိုဖရဲ စင်ကျနေသော

ဆံစလေးတွေနှင့်မို့ ကပိုကရိုလေး လှနေပြန်သည်။

ဘေးတိုက်အနေအထားမို့ မျက်နှာအလှကို သေချာစွာမမြင်ရပေမယ့် သွယ်တန်းနေသော နှာတံနှင့် ကော့တက်နေသော မျက်တောင်ရှည်ရှည်တို့က သူမလေး၏အလှတရားကို အပြည့်အဝ ဖော်ကြားကောက်ခံပေးနေတာတော့ အသေအချာပင်။ တကယ့် အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေး။

သားချောတစ်ယောက်တည်း ငေးကြည့်နေရင်းမှ စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် လှုပ်ခတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရှက်ပြေရယ်ကာ ဒယ်ဒီတို့ မာစီတို့မမြင်အောင် ပန်းကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလှအပကို မြင်ရုံနှင့် ခံစားထတ်သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် အံ့ဩမိလိုက်သေး၏။

ကိုယ်သာ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ဆိုလျှင် အလင်းကြည့်လေရဲ့အလှတွေကို ကဗျာတစ်ပုဒ်အသွင်ဖြင့် ပုံဖော်ပြီးနေလောက်ပြီ။

ဆေးသားမတင်ရသေးသော သဘာဝအလှတရားလေးအည့်နေရောင်အောက်မှာ ပွင့်လန်းနေသော အရိုင်းပန်းလေးတစ်ပွင့်နယ်။

သားချော အမြင်မှာတော့ ပင်မြင့်ထက်က ဘော်ဝင်ပန်းလေးတစ်ပွင့်ဟူသာ တင်စားလိုက်ချင်ရဲ့။

ကောင်မလေးက တကယ့်ကို မိုက်တာ။ ခုခေတ် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးနဲ့ဆိုလျှင် အရမ်းကို လန်းသွားမှာ အသေအချာ။

ဒါပဲ သိလား”

သားချော ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှ ဆင်းမည့်ဆဲဆဲ ခြံထဲတွင် ပေါင်းပင်တွေ နှုတ်နေသော အလင်းကြည်ကို ဆွေသွား၍ ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကျောင်းကပြန်လာကတည်းက ဒီ ကောင်မလေးကို မတွေ့ပါဘူးထင်နေတာ လက်စသတ်တော့ ခြံထဲရောက် နေတာကို။

အမြဲတမ်း အလုပ်နှင့်လက် ပြတ်သည်မရှိသော အလင်းကြည် တို့ ကြာတော့ သားချော စိတ်ထဲ မျက်မမြင်တစ်ယောက်ဟုပင် မမြင်မိ တော့။ ထို့ကြောင့် အခန်းထဲမှထွက်ကာ ခြံထဲကို ဆင်းလာလိုက်သည်။ အလင်းကြည်နားရောက်တော့ တမင်ပင် ခြေသံကြားမည်မိ၍ ခြေသံကို ဖွဖွနင်း၍ လျှောက်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် လက်ကလေးပိုက်ကာ အလင်းကြည်ကို ပြုံးပြုံးကြီး မိတ်ကြည့် နှလုံးကပ်သည်။

အလင်းကြည်မှာ ခေါင်းလေးတင့်တင့်နှင့် လေပြည်တွင် ပါလာ သည့် ပန်းရနံ့လေးတွေကို ရှုရှုရိုက်ရင်း လက်ချောင်းနုနုလေးတွေက မြှုပ်နှိုးပေါ်တွင် ပေါက်နေသော မြက်နှိုင်းပင်ပေါက်လေးတွေကို လက်ဖြင့် ဆာသာစမ်းရင်း ဆွဲဆွဲနှုတ်နေသည်။

သားချော ရပ်နေသည်ကို သူ့စိတ်က သိနေ၍ ထင်သည်။

အခန်း (၅)

သားချော ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် တက်ထိုင်၍ သူငယ်ချင်း သိဟဇော်နှင့်ဖုန်းစကားပြောနေ၏။

“ဟာ ဟေ့ကောင်မင်း ငါ့ကို လာစားမနေနဲ့၊ ဟေ့ကောင်မင်း ငါ ဥပဒေကျောင်းသိားပါကွ၊ မင်းတို့ဉာဏ်လောက်တော့ ငါ အပြင်းပြေ ရိမ်းကစားသလောက်ပဲရှိတယ် ရှင်းလား အဟား”

“...”

“ညကျရင်လား ငါ့ မလာအားဘူး၊ ဒီညပါ အပြင်ထွက်ရင် ငါတို့ကျောင်းအုပ်ကြီး ဒေါ်ခင်သစ္စာက ငါ့ကို အပိပွားတော့မှာ သေချာ တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီညတော့ အိမ်မှာလှည့်ခွေလိုက်ဦးမယ် အေး အေးပါ”

သားချောရိုရာဘက်ကို ခေါင်းလေးငဲ့ကာ နားစွင့်လျက်

“ကိုသားချောလားဟင်”

အလင်းကြည်၏ အာရုံစေ့ဆော်ပါးနပ်မှုကြောင့် သားချော ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ငေးကြည့်နေ၍ မရတော့။

“ဟုတ်တယ် အလင်းက ငါ ရောက်နေတာ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ကိုသားချော သုံးနေကျ ရေမွှေးနံ့ကြောင့်သိတာပေါ့”

သားချော အလင်းကြည်ကို စိတ်ထဲမှာ မချိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့။

ထို့နောက် အလင်းကြည်ဘေး မြက်ခင်းတွင် ဝင်ထိုင်လျက်

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် သက်သောင့်သက်သာ မနေဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့

အပင်ပန်းခံပြီး မြက်တွေလိုက်နှုတ်နေရတာလဲ”

သားချော စေတနာစကားကို အလင်းကြည် အပြုံးနေလေးနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

စိုရုံနီထွေးနေသော နှုတ်ခမ်းသားပြည့်ပြည့်တင်းတင်းလေးတွေ နှင့် ပြုံးလိုက်သော အပြုံးသည် အလွန်လိုက်ဖက်လွန်းလှ၏။ ပါးပေါ်မှ မွှေးညင်းနုနုလေးတွေနှင့် ထင်နေသော အကြောစိမ်းလေးတွေက ပုရိသ ယောက်ျားတွေအတွက် ဖက်နမ်းချင်စရာ။

သားချောပင် ညင်သာနုထွေးသော အနမ်းတွေဖြင့် ထွေးမွေ့

ချင်စိတ်ပေါက်သွားရ၏။

ပြီးမှ ကိုယ့်အတွေးတွေ အဆင့်ကျော်ကုန်ပြီဆိုတာ သတိထား လိုက်ပြီး လောဘကြီးလွန်းသူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်လိုက်သည်။

“ကိုသားချော ဒီနေ့ ကျောင်းကပြန်လာတာ စောတယ်နော်”

“ဟမ် ငါ ကျောင်းကပြန်လာတာစောမှန်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“သိတာပေါ့ အရင်ကဆို ကိုသားချော ပြန်လာရင် အလင်း

ချောင်းပြီးနေပြီ၊ ဒီနေ့ အလင်း ရေမချိုးရသေးခင် ကိုသားချော ပြန်ချောက်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကို သားချော ပြန်လာတာ စောတယ် ဆို ပြောနိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ မင်းရဲ့လေ့လာစူးစမ်းမှုကိုတော့ ငါ လေးစားသောက်ပါရဲ့”

“ဒါနဲ့ မင်း ဘာဖြစ်လို့ မျက်စိကွယ်သွားရတာလဲ”

သားချော အမေးကြောင့် အလင်းမျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားသည်။ ပြီးနောက် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့လေးကို မသိမသာချကာ

“အလင်း ငှမမေ့ဆုံးပြီလို့ သိလိုက်ရတဲ့နေ့ဟာ အလင်း မျက်စိကွယ်ခဲ့တဲ့နေ့ပေါ့ ကိုသားချောရယ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီနေ့က အလင်း ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေတဲ့နောက်ဆုံးရက်

ပေါ့၊ စာမေးပွဲဖြေပြီး အခန်းထဲကအထွက်မှာ ကျောင်းပေါက်ဝကနေအမေ့ကို သတိရပြီး ငိုနေတတ်တဲ့သူပါ။”

အော်ပြောတဲ့ ကိုလွင်ဦးရဲ့ နှင့်အမေဆုံးပြီးဆိုတဲ့အသံလည်းကြားရော “ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်ကို ပြန်လှူနှိမ့်ဖတ်နေတော့ရော အလင်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တွင်းနက်နက်ထဲ ပြုတ်ကျသွားသလို အရမ်းပိတ်သက်သာရာရသွားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ နှင့်ဘေးမှာ အဘိုးမာန်တစ် ကို ချောက်ချားတုန်လှုပ်သွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ အလင်းအိမ်ကို အရောက်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ။ ခုဆိုရင် ငါ့ကိုလည်း နှင့်အစ်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ပြေးတဲ့လမ်းမှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်က အလင်း အဲဒီ အပင်အောက်သို့ စိတ်ထဲမှာ မှတ်လို့ရတယ်။ လိုအပ်တာရှိရင်ပြော ငါ အားလုံးကူညီ ရောက်တာနဲ့ ကိုင်းကျိုးကျလာတယ်။ အလင်း၊ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ကိုယ်”

အရှိန်နဲ့ပြုတ်ကျလာတာဆိုတော့ အလင်း အဲဒီနေရာမှာတင် သတိလစ် နွေးထွေးစွာ ချွေးသိပ်နေသော သားချော၏စကားတွေက သွားတယ်။ အလင်း ပြန်သတိရလာတော့ အလင်း မျက်စိတွေ ဘာမှ အလင်းအတွက် အစ်ကိုတစ်ယောက် ရလိုက်သလိုပင် ညှိုးငယ်နေသော မမြင်ရတော့ဘူး။ လုံးဝကို အမှောင် သွားတော့တာပဲ။ အလင်းရဲ့အမေ ပိတ်အစဉ်ကို အနည်းငယ် အားတက်လာစေ၏။

ရုပ်အလောင်းကိုတောင် အလင်း မမြင်လိုက်ရတော့ဘူးလေ။ “အလင်းကို ခုလိုမျိုး အရေးတယူ ဆက်ဆံတဲ့အတွက် ကျေးဇူး

အလင်းကြည့် ပြောရင်းဖြင့် အသံလေးတွေက တိုးရှုတ်မိလို့ အင်ပါတယ် ကိုသားချောရယ်”

သွားသည်။ ရွှန်းလက်သော မျက်စိနားမှ မျက်ရည်ကြည်ကြည်လေးတွေ အလင်း၏ တရိုတသေ ခေါ်နေသော ကိုသားချောဆိုသည် ဝေပည်ကြီးက သားချောနားထဲ ကန့်လန့်ကြီး ဝင်နေသည်။

“ဟာ နှင့် နှင့် ငိုနေတာလား ဆောရီးဟာ ငါက ဘာရယ် “အလင်း နှင့်နဲ့ငါက ရွယ်တူတွေပဲ၊ ငါ့ကို ကိုသားချောလို့ မဟုတ်ဘူး။ စကားမရှိ စကားရှာလိုက်တာပါ။ နှင့်အတိတ်ဆိုးကို ပြန်မ ခေါ်ဘဲ သားချောလို့ပဲ ခေါ်ဟာ၊ ဒါမှ ငါ့နားထဲ ကန့်လန့်မဖြစ်မှာ၊ ငါ သလိုဖြစ်သွားမိတဲ့အတွက် ဆောရီးပဲ စောင်းပန်တယ်” ဒီ သားချောလို့ခေါ်တဲ့သူက ဒယ်ဒီရယ် မာမီရယ် နောက် ဒေါ်ဝေရယ်

“ဟင့်အင်း တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး ကိုသားချောရယ် နာမည်ပဲ ခေါ်တာ”

ကိုသားချော မမေးလည်း အလင်းက ကိုယ့်အတိတ်ကိုယ် ပြန်တွေးစဉ် “သား သားချောရဲ့ ကျောင်းနာမည်က ဘာလဲဟင်”

“ခိုင်ခန့်နေမျိုး”

“ဪ သားချောပုံစံက ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်၊ အသံကြားတာတော့ ကြည်လင်ပြီး သြဇာရှိတဲ့အသံမျိုး”

“ဟာ အသံလည်း ကောင်းသလို ရုပ်ကလည်း ပြောင်သလောက် မမေးနဲ့ ကျောင်းမှာ ကောင်မလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းကိုလည်နေတာ၊ မယုတ်နဲ့ အခု မြန်မာ မင်းသားတွေ ချောတာလောက်က ငါ ချီးပန်းလို့ များတွင်းချိုင်သလောက်ပဲ ရှိတယ် အဟဲ”

သားချော စကားကြောင့် အလင်း မျက်နှာလေး ညှိုးနေရာ ချက်ချင်းကြည်သွားပြီး တစ်ခပ်ဖြင့် အသံထွက်အောင်ရယ်သည်။ ချိုင်လေးများ ခွက်ဝင်သွားသည်အထိ ရယ်နေသော အလင်း၏အရ မျက်နှာလေးကို သားချော တိတ်တဆိတ် ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။

အမြဲတမ်း ညှိုးလျော်နေသော မျက်နှာလေး ခုမှပဲ နေထိပ်လေးလို လန်းဆန်းလာသည်။

တိုးညင်းလှုပ်ခါသော ရယ်သံလေးက သားချော နားထဲ ဂီတသံလေးလို ငြိမ်ညောင်းနေသလားပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလင်းတို့ မြေးအဘိုး အိမ်ကိုရောက်လာသောအတွက် သားချော ကျေနပ်သည်။ အလင်းဟာ သားချောအတွက် အလှကြည့်ချင်စရာကောင်းသော အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်နယ် သားချော

စိတ်တွေကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေးစွမ်း၏။

ဒီကောင်မလေးကို စဲတွေ့ကတည်းက သားချောရင်တွေ လှုပ်ခတ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။

နောက်ပြီး သားချော အိမ်ပြန်နေသည်လေ။

စားမယ်လေ”

မြေးလုပ်သူ ထမင်းမစားရသေးဘူးဆို၍ ကုလားထိုင်မှာ မိလျှာထိုင်နေသော ဘိုးမာန် ခါးလေးကို ဆတ်ခနဲ မတ်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ စားထားလေ မြေးမရဲ့၊ ဘာလို့ ဘိုးကို စောင့်နေရတာလဲ”

“အလင်း ဘိုး မစားသေးဘဲနဲ့ ဘယ်တုန်းကများ အရင်စားဖူးလို့လဲ ဘိုးရယ်၊ ရှိတာမှ ဒီမြေးအဘိုးလေးနှစ်ယောက်ပဲရှိတာကို၊ ဘာကွဲတပြားစီ မစားနိုင်ပါဘူး”

အလင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုထော်ပြီးပြောတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော ဘိုးမာန် လိမ္မာသိတတ်လွန်းသော မြေးမလေးကြောင့် အမောတွေပင် ချက်ချင်းမြေသွားသလိုထင်မိ၏။ ဒီတော့ အချိန်ဆွဲနေ၍မရ။

“ကဲ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ထမင်းပွဲပြင်ထားလိုက်တော့လေ ဘိုး မြန်ရေချိုးလိုက်တော့မယ်၊ ပြီးတာနဲ့ စားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုး၊ အလင်း ထမင်းပွဲအဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးပါပြီ”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ငါ့မြေးက အခြေအနေတွေ အတော်လေး ဘာကံနေပြီပဲ၊ အေး ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် လူငယ်ဆိုတာ နှင်းနှိုရင်ဆိုင်နေရလည်း အဲဒီအရှုံးထဲကနေ ကိုယ့်အတွက် ရှာဖွေပြီး ခြိတ်ထုတ်တတ်ရတယ်”

အခန်း (၆)

“အဘိုး ထမင်းစားတော့မလား၊ အလင်း ထမင်းပွဲပြင်လိုက်မယ်လေ”

ခြံကြီး၏လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးပြီမို့ အဘိုးမာန် ဖျင်ကုလားထိုင်လေးပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ အလင်း အခါလေးထဲမှထွက်လာပြီး ပင်ပန်းနေရှာသော အဘိုးကို ထမင်းစားမလာမေးလိုက်သည်။

“ခဏနားပြီး ရေချိုးရဦးမယ် မြေးရဲ့၊ ရေချိုးပြီးမှပဲ စားတော့မယ်လေ၊ မြေးရော စားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း မစားရသေးဘူး၊ ဘိုး စားမှပဲ အလင်းလည်း”

စိုးစိုးစာပေ

စိုးစိုးစာပေ

အဘိုး ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကုလားထိုင်မှထကာ အုတ်ကန်ရှိ ရာသို့ ရေချိုးရန် ထသွားသည်။ အဘိုး ဂိုဒေါင်အခန်းလေးထဲက ထွက် သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက် သားချော စတီးချိုင့်ကလေးဆွဲပြီး ခပ်မှောင် မှောင်အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“အလင်းရေ အလင်း”

“သားချော့လာလေ အလင်းရှိပါတယ်”

အလင်း အသံလှမ်းပေးလိုက်သည်။ သားချော့ အလင်းထိုင် နေရာသို့ ဝင်လာသည်။

“ဟာ အတော်ပဲ ထမင်းစိုင်းက အဆင်သင့်ပြင်ထားတာပဲ”

“သားချော့ ညစာမစားရသေးရင် အလင်းတို့နဲ့ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်ပါလား”

အလင်း စေတနာတွေ့ပိုကာ ထမင်းစားခေါ်ပြီးမှ အားနာသွား ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ကလေးကို လက်ဝါးလေးဖြင့်ကာပြီး

“အို ခေါ်သာခေါ်လိုက်ရတယ် အလင်းတို့စားတဲ့ ထမင်းဟင်း ကို သားချော့ ဘယ်လိုလုပ် စားနိုင်မှာလဲ”

သားချော့ စတီးချိုင့်ကလေးကို စားပွဲဖော် တင်လိုက်ပြီး အထင် နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အလင်းတို့စားတဲ့ ထမင်းဟင်းကို ငါက ဘာပဲ မစားနိုင်ရမှာ

စိုး မိုး စာပေ

သံ”

“ဒါဆို စားမလား။ အလင်း ပြင်လိုက်မယ်လေ”

“နေဦး မပြင်နဲ့ နောက်နေ့မှစားမယ်။ အခုက စားလာပြီးသွား ပြီး နောက်နေ့ကျရင် မာမိမသိအောင် အလင်းတို့နဲ့ ထမင်းအတူလာစား မယ် သိလား”

သနပ်ခါးဘဲကြားနှင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး လှနေသော အလင်း ကိုငေးကြည့်ရင်း သားချော့ ဆိုလိုက်သည်။

“ဟော သားချော့ ရောက်နေတာကိုး။ ဒီည အပြင်မထွက်ဘူး သား သား”

အဘိုးမာန် အဝတ်တန်းမှာ လွှားထားသော သဘက်ကိုလှမ်း သွားပြီး ကိုယ်မှာစိုနေသော ရေတွေကို သုတ်လိုက်ရင်း သားချော့ကို နှုတ်ဆက်၏။

“ဒီနေ့ နားတယ် ဘိုးမာန်ရ၊ နေ့တိုင်းထွက်ရင် မားသားကြီးက သွတ်ပွားတော့မှာ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ညတော့ ဘယ်မှမသွားဘဲ စာပဲကျက် ဆော့မယ်”

“အေး ကောင်းတယ် မြေ။ ကောင်းတယ် သိပ်မကြာခင် ငါ မြေက တရားသူကြီးဖြစ်တော့မှာဆိုတော့ ခုကတည်းက အားစိုက်ပြီး ပြီးစားမှ တန်ကာကျမယ် မဟုတ်လား”

စိုး မိုး စာပေ

“ဟုတ်တယ် ဘိုးရ၊ ခြေထောက် ဒါနဲ့ ဒီမှာ ဘိုးမာန်နဲ့အလင်းစားဖို့ ပုစွန်ထုပ်ဟင်း ယူလာတာ”

“နောက်နေ့တွေ အဲဒီလို ယူမလာပါနဲ့ကွာ၊ မြေးတို့ဖာသား စားပါ၊ အဘိုးတို့က ဟင်းကောင်းတွေနဲ့ စားနေမကျတော့ ပါးစပ်အကျင့် ပျက်တယ် ငါ့မြေးရ”

“ဟာ ဘာလို့အကျင့်ပျက်ရမှာလဲ အဘိုးတို့စားဖို့ ကျွန်တော် ဒေါ်ဝေကို ပိုပြီးချက်ခိုင်းထားတယ်”

“အားနာစရာကောင်းပါတယ် မြေးရယ်၊ မြေးက ဘိုးမာန်တို့ အတွက် အဲဒီလို လုပ်ပေးလေ ဘိုးမာန်တို့ မြေးအဘိုးက ပိုပြီးနေရခက် လေပဲ၊ မောင်မြတ်ကိုအတွက်က ပြဿနာမရှိပေမယ့် တူမကြီး ခင်သစ္စာ အတွက်က စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ”

“ဘိုးမာန်ပြောတာ မှန်သင့်သလောက်မှန်နေ၍ သားချော ဘာ မပြန်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်၍သာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

အမှန်ဆို ဘိုးမာန်ပြောသလိုပင် ခုလို ဟင်းတွေလာပို့တာ မာမိ လုံးဝမသိ။ မာမိမသိအောင် ခိုးယူလာခြင်းဖြစ်သည်။ မာမိသာသိ လျှင် ဒီလောက်ဈေးကြီးပေးဝယ်စားရသည့် ပုစွန်ထုပ်ဟင်းကို ဘိုးမာန် တို့မြေးအဘိုးအတွက် လာပေးရမလားဆိုပြီး ဆူ၍ဆုံးမည် မဟုတ်တော့။ ခုလို ယူလာ၍ရသည်ဆိုတာလည်း သားချော စားမည့် ကိုယ်

စိုးစိုးစာပေ

တာထဲမှ ယူလာခြင်းဖြစ်သည်။ သားချောကတော့ အရံဟင်း အမယ်လေး တွေနှင့်သာ ဖြစ်သလိုစားလိုက်ပြီး အလင်းနှင့်ဘိုးမာန်ကို သူ မစားရက်ဘဲ ယူလာပေးသည့်ဟင်းနှင့် ထမင်းစားမြိန်စေချင်သည်။

အလင်းကို ကောင်းပေညွှန်ပေးဆိုသည့် အစားအသောက်တွေ နဲ့သာ စားစေချင်တာ သားချော၏ရင်ထဲက ဘယ်ကတယ်လို တိုးဝင် ဘာသည်မသိသော စေတနာသန့်သန့်ဖြစ်သည်။

သူစားမည့်ဟာကို မစားဘဲ ယူလာသည်ဆိုတာသာသိလျှင် ဟင်းကို အလင်း လုံးဝစားမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာသည်။

“သားချော ဘိုးမာန်တို့နဲ့ နောက်တစ်ခါလောက် ထပ်စားပါ။ သား”

ဘိုးမာန် လက်ဆေးရည်ဇလုံထဲ ဇက်နှစ်ဆေးပြီး သားချော ထမင်းစားခေါ်သည်။

“ဟာ မစားတော့ဘူး ဘိုးမာန်၊ ခုလေးတင် စားလာခဲ့ပြီ။ ဝမ်းစားနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကဲ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်၊ ဘိုးမာန် အလင်းရော အေးအေးဆေးဆေး စားကြပါ”

သားချော မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဂိုဒေါင် နန်းလေးထဲမှ ထွက်လာလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ အလင်းအတွက် ကိုယ့်ရင်ထဲက စေတနာ

စိုးစိုးစာပေ

တစ်စွန်းတဖဲ့လေး ပေးလိုက်ရ၍ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမိတာတော့ ပြော၍ပင်မပြုတတ်တော့။

“သားချော”

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ခေါ်လိုက်သော မာမိအသံကြောင့် အတွေးတွေကို ထမ်းပိုးပြီး ဝင်လာသော သားချော တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်အဝင်ဝတွင် မိန်းမိန်းကြီးရပ်နေသော မိခင်ကို စိတ်မလုံသူလို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဗျာ”

“မင်း ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

မိခင်၏အမေးကိုဖြေဖို့ သားချော အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်သည်။ အမှန်အတိုင်း ပြော၍တော့ လုံးဝမဖြစ်။

“ဘိုးမာန်နဲ့ချက်ထိုးဖို့ သွားခေါ်တာ မာမိ”

ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်း ကျောင်းသားမဟုတ်ဘူးလား စာမကျက်ဘဲနဲ့ ချက်ထိုးဖို့ တာဆူစရာလိုလား။ သားချောနော် မာမိကို မျက်စိနှောက်အောင်တော့ မလုပ်နဲ့”

“ဟာ ဘာလဲ မာမိရာ သားက မာမိကို ဘာများ မျက်စိနှောက်အောင် လုပ်နေလို့လဲ ကျောင်းသားဆိုတာနဲ့ အချိန်ပြည့် စာအုပ်နဲ့မျက်စိ

ပိနေရမှာလား။ တစ်ခါတလေ စိတ်ကလေးကိုတော့ ထွက်ပေါက်ပေးဦးမယ်။ သူများသားသမီးတွေလို ကောင်မလေးတွေ ထည်လဲတဲ့ပြီး ရှုပ်နရင်လည်း ထားတော့၊ ရည်းစားထားဖို့ နည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့ဘာကို ခုလို လိုက်ချုပ်ချယ်နေတာကတော့ တဆိတ်လွန်ပြီနော်။ ဒီထက်ပိုလာရင် လောကီကို စိတ်ကုန်ပြီး ဘုန်းကြီးပဲလုပ်ပစ်လိုက်တော့မှာ”

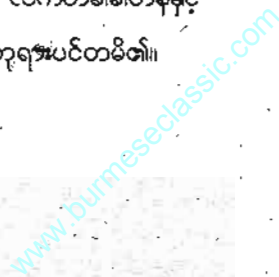
သားချောတို့က လျင်သည်။ ဘိုးမာန်ဆီသို့ သားချော မကြာကြာ သွားနေသည်ကို အလင်းကြောင့်ဟု ထင်ကာ သားချောအပေါ် အထိမ်းအမှတ်နေမှန်း ကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ဒဲ့မပြောသော မာမိစိတ်ထဲ ရှင်းသွားစေရန် မိန်းမလေးတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆိုသော အကြောင်းပြချက်ကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်ဖြင့် မာမိကို ပြန်ပြီး မက်ဆေ့ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါဆို မင်းက ရည်းစားလုံးဝ မထားတော့ဘူးလား”

“အဟား လုံးဝပဲ။ သားချောဘဝမှာ စိတ်မဝင်စားရုံအလုပ်က ညည်းစားထားတဲ့အလုပ်ပဲ။ ကျောင်းမှာ အလုံးလေးတွေအများကြီးရှိပေမယ့် သားချော မျက်လုံးထဲမှာ ပြည့်ပုတ်တွေနဲ့ ပုတ်သိုးနံ့စေ့နေတဲ့ အလုပ်ကောင်လို့ပဲ မြင်မြင်နေမိတယ်”

သားချော မွဲကာရှုံ့ကာဖြင့် ခေါင်းတခါခါ လက်တခါခါဟန်နှင့် ပြေးနေသဖြင့် ဒေါ်ခင်သစ္စာ စိတ်ထဲမှ ဘုရားပင်တမိ၏။

ကိုယ်ကသာ သားကို အလင်းနှင့် ဖြူစွန်းသွားမည်ကို သေ
လောက်စိုးထိတ်နေမိတာ။ သားဖြစ်သူက သူထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ မိန
ကလေးတိုင်းကို စိတ်မဝင်စားဘူးဟု ကြွေးကြော်နေသဖြင့် ရွှင်ထဲမှာ
ဝမ်းသာရမည်လား ဝမ်းနည်းရမည်လား ဝေခွဲ၍ပင်မတတ်တော့။

“အေးပါ ငါ့သားလေးက အရွယ်မတိုင်ခင် အာသဝေါတရာ
တွေ ကုန်ခမ်းနေတယ်ဆိုတော့လည်း မာမိ စိုးရိမ်စိတ်တွေကို ရင်ထဲ
ပြန်ပြီး ထိုးကြိတ်ထည့်လိုက်ပါပြီကွယ်”

သားချော မိခင်၏ယုံကြည်မှုကို လက်မလေးထောင်ကာ ငါး
ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ မာမိ သား ဘုရားခန်းဝင်တော့မယ် သိလား၊ ဘိုးမာ
ကလည်း နေသိပ်မကောင်းလို့ ချက်မထိုးနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ တရားထိုင်ပြီး
စာပဲကျက်တော့မယ်၊ မာမိတို့ သားကို ဘာခိုင်းဦးမလဲ”

သားချော အတည်ပေါက်နှင့် မိခင်ယုံအောင် ရွှီးလိုက်သည်
ဒေါ်ခင်သစ္စာ သားလုပ်သူပြောတာကို အတည်ပေါက်ယုံသည်။

“အို ခိုင်းစရာမရှိဘူး သား သွား သွား သားလုပ်စရာရှိတာ
ကို ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ၊ ဒါဆို သား ဝင်ပြီနော် ဘုရားခန်းထဲကို”

“အေးပါ အေးပါ ငါ့သားလေး သူတော်ကောင်းလေး”

စိုးစိုးစာပေ

ဒေါ်ခင်သစ္စာ သူတော်ကောင်းစိတ်တွေ အပြည့်ဖြင့် မွေ့လျော်
နေသော သားကိုကြည့်ပြီး ပီတိတွေဖြင့် စိမ်းစိမ်းချိုနေသည်။

သားချော မိခင်ယုံအောင် ဘုရားခန်းထဲဝင်ပြလိုက်ပြီး ကိုယ့်
ထုတ်ကွက်ကို ကိုယ်ပြန်သဘောကျကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး တဟား
ဟား အော်ရယ်လိုက်သည်။

အင်မတန် အရသာရှိသောရယ်ချင်းမျိုးပဲ။ အလင်းနှင့် သံသယ
ခင်ချင်နေသော မာမိရဲ့သံသယစိတ်တွေကို လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် လမ်း
ကြောင်းလွှဲပေးလိုက်သည်။

ဘယ်လောက် ပီပြင်လိုက်သလဲ။

သားချောတို့က အသံမသာရင် လေတောင်မချွန်ဘူး။

စိုးစိုးစာပေ

နာနာကျင်ကျင် အော်လိုက်သော သားချောအသံကြောင့်
အလင်း မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်ယွင်းသွားရသည်။

“သားချော သားချော ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

အလင်း ယောင်ကန်းကန်းမျက်နှာလေးဖြင့် အသံလာရာကို
နှန်းဆ၍ အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

“အား လှေကားကိုမကြည့်ဘဲ အထစ်ကျော်တက်မိလို့”

“အို ဖြစ်ရလေ သားချောရယ် တော်တော်နာသွားလားဟင်”

“တော် တော်တော့ မနာပါဘူး အား ကျွတ် ကျွတ် နည်းနည်း
ခဲ နာတာပါ”

သိပ်မနာပါဘူးသာပြောတာ သားချော ဖြေသောအသံကြီးက
တော်တော်လေး ခံရခက်တဲ့အသံမျိုး။

သားချော ညှိသွားသော ခြေသလုံးကို ခပ်ဖွဖွပွတ်ကာ ကြမ်း
တိုက်နေသော အလင်းနားသို့ လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ဘုတ်ခနဲ
ခပ်ချကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကြမ်းတွေတိုက်နေရတာလဲ မတော်လို့ လှေကား
ကပြုတ်ကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အလင်းရယ်၊ နင် တော်တော်ရှည်တဲ့
အလေးမပဲ”

နာကျင်နေသည့်ကြားမှ အလင်းကို ကရုဏာဒေါသောဖြင့်

အခန်း (၇)

လှေကားထစ်အတိုင်း နင်းတက်လာသော ခြေသံဖွဖွကို
လိုက်ရှုံ့နှင့် သားချောဆိုတာကို အလင်းစိတ်က အလိုလို သိလိုက်သွား
ထိုအသံနှင့်အတူ အလင်းအိတ်လေးဖြင့် မါကေးကြမ်းခင်း
ကို ပွတ်တိုက်နေရာမှ လှေကားရိုရာဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်
ငေးလိုက်သည်။

သားချော လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း ဖွဖွတက်လာရင်
အလင်းမျက်နှာလေးကို အလွတ်မပေးတမ်း ငေးမောလာမိသည်။

“ဒုတ်”

“အောင်မလေးဗျာ”

အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“အလင်း ကြမ်းတိုက်တာလောက်တော့ လုပ်နိုင်ပါတယ် သာ
ချောရယ်၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒုက္ခိတာကြီးလို ဒီအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေတော့
ထက်စာရင် ခုလို ကိုယ်တတ်စွမ်းတဲ့ဘက်ကနေပြီး အိမ်မှုကိစ္စကို စိန်
ကူတော့ အလင်းအတွက် ကြီးကြီးတို့ ထမင်းကျွေးရကျိုးနပ်တာပေါ့

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားစဖွယ် နှိမ်ချပြောနေသော အလင်းက
ကြည့်ပြီး သားချော နာကျင်တာတွေကိုမေ့ကာ ရင်ထဲမှာ သနားကံရှင်
သက်သွားမိသည်။

“ငါက အလင်းကို အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မမြင်မစမ်း
အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်နေလို့ လှေကားက ပြုတ်ကျနေမှာစိုးလို့
ဒီနေရာက ကိုယ်ကျွမ်းတဲ့နေရာမဟုတ်ဘူးလေ”

အလင်း စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုး၍ လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ဖြေ
ပြောသောကြောင့် အလင်း အပြုံးလေးဖြင့် သားချောရှိရာသို့ မှန်း
ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒီအိမ်ကိုရောက်တာ တစ်လနှစ်လမှ မကတော့တာ သားချော
ရယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ အလင်းသိတာပေါ့၊ ပြီးတော့
ဒီလို ရေပတ်အဝတ်နဲ့ ကြမ်းတိုက်တာမျိုးလောက်တော့ အလင်းအတွက်
ဘာမှမပြောပလောက်ဘဲ အလုပ်ကလေးတစ်ခုပါ၊ အလင်းနိုင်တဲ့ဝန်လေး

စိုးစိုးစာပေ

သမီးတော့ အန်တီဝေလည်း သက်သာတယ်၊ အဘလည်း အလင်းကြောင့်
ပျက်နာမပူရဘူး။ ဘာဘဲကြီးကြီးလည်း အလင်းကို ရေသာခိုတယ်ရယ်
ညို့ ထင်ရက်မှာမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ အလင်းကို မိသားစုဝင်အဖြစ်
ဆတ်မှတ်တယ်ဆိုရင် ဒီလောက်အလုပ်ကလေးကိုတော့ ခွင့်ပြုပေးပါ
သားချောရယ်”

မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့စို့တက်လာလျက် ကျိုးကျိုးခွံခွံ
သားပြောနေရှာသော အလင်းကို သားချော ငေးခနဲ ကြည့်မိသွားပြန်
သည်။

“အင်းလေ အလင်း လုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊
ငါက အလင်းအတွက် စိတ်ပူပြီး ကရုဏာဒေါသော ပြောမိရုံလေးပါပဲ၊
အိမ်ထဲမှာ အလင်း စရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက မိသားစုဝင်ရယ်လို့
ဆတ်မှတ်ပြီးသားပဲဟာ”

သားချော အလင်းမျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ရင်ထဲမှ
အနာမုန်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ပြောချလိုက်သည်။

အလင်း မျက်နှာလေး ပြုံးယောင်သမ်းကာ ဝင်းလက်သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားချောရယ်၊ အလင်းတို့ မြေးအဘိုး
အပေါ်မှာ သားချောတို့မိသားစုရဲ့ကျေးဇူးတွေက ဆပ်လို့တောင် ကုန်နိုင်
မထင်တော့ပါဘူး။ အလင်းသာ မျက်စိပြန်မြင်ခွင့်ရခဲ့မယ်ဆိုရင်လေ

စိုးစိုးစာပေ

အလင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေကို အရင်ဦးဆုံး မြင်တွေ့ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အလင်း မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်ပါတော့မလား မသိဘူး။ သားချောရယ် မျှော်လင့်ချက်မဲ့သလို ပြောနေသော အလင်းကိုကြည့်ပြီး သားချော ရင်ထဲနင့်သွားသည်။

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ အလင်းရာ၊ နင့်မျက်စိပြန်မြင်မှာပါ။ ဘာမှမပူနဲ့၊ နင့်လို ရိုးသားဖြူစင်ပြီး ကျေးဇူးတရားသိတဲ့ကောင်မလေး လောကကြီးက တစ်သက်လုံး အမှောင်မဖုံးနိုင်ပါဘူးဟာ၊ ငါ ပြောတာကိုယုံ”

ရှာကြံပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးတတ်ရှာသော သားချော၏ သိမ့်စကားကြောင့် အလင်း ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ပေး ပြန်သမ်းလာပြန်သည်။

“ကဲ-ဒီနေ့ ငါ အလင်းအတွက် ဘာဝယ်လာလဲသိလား”
သားချော ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်အသေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အလင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုထွေးကာ မျက်တေလေးကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း မသိဘူး။ ဘာဝယ်လာတာလဲဟင်”

“အင်း ဘာဝယ်လာတာလဲဆိုတော့ ရော့ သိချင်ရင် ကိုယ့်ကိုယ် ထုတ်ကြည့်”

စိုးစိုးဝေ

သားချော ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အလင်း လက်ကလေးထဲသို့ စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်ကလေး ထည့်ပေးလိုက်သည်။

အလင်း မျက်ဝန်းလေး ထပ်မံ၍ မှိန်ဖျော့သွားပြန်သည်။

“မနောက်ပါနဲ့ သားချောရယ်၊ သားချော ဘာဝယ်လာသလဲဆိုတာ အလင်း ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ၊ သားချော ပြောပြမှပဲ အလင်းသိတာမှာပေါ့”

ဒီတော့မှ အလင်းမျက်စိမမြင်တာ သတိရသွားပြီး အားနာသော ချမ်းခြင်းမျိုးဖြင့် တဟဲဟဲရယ်ကာ

“မေ့ မေ့သွားလို့ပါ အလင်းရာ၊ ကဲ ပေး ငါထုတ်ပြမယ်”

သားချော စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ နှုတ်ခမ်းနီအကောင်းစားနှင့် လက်သည်းနီပုလင်းလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အလင်း လက်ကလေးကို အသိမ့်မွေ့ဆုံး ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး နုထွေးနီရဲသော လက်ခမ်းလေးထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး

“အလင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးမှာဆိုးဖို့ နှုတ်ခမ်းနီလေးရယ်၊

ဘာ့စီ လက်ချောင်းဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးမှာ ဆေးရောင်ခြယ်ဖို့ လက်သည်းနီရယ် ဝယ်လိုလဲ အလင်း သဘောကျရဲ့လား”

သားချော စကားဆုံးတော့ အလင်း တစ်ခပ်တစ် ရယ်သည်။

“ဟာ ဟေ့ ဘာလို့ရယ်တာလဲ ပြောတဲ့အထဲမှာ ရယ်စရာလဲလား”

စိုးစိုးဝေ

တစ်ခုမှ မပါဘူး”

“ရယ်မှာပေါ့လို့ သားချောက အရမ်းနောက်တာပဲ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုတာ မှန်ကြည့်ပြီးမှ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာဆိုရတယ်၊ လက်သည်းနီတာလည်း မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ရမ်းဆိုးလို့ရတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့အလင်းက မျက်စိမမြင်ဘဲ နှုတ်ခမ်းနီကို စိတ်မှန်းနဲ့ဆို၊ နှုတ်ခမ်းတွေကိုပေကုန် လက်သည်းနီကိုလည်း မမြင်မစမ်းနဲ့ဆို၊ အဟား၊ ခစ် ခစ် လူကလှမလာတဲ့အပြင် ပိုပြီးတော့တောင် ရုပ်ဆိုးသွားသိလား”

“အယ် ဒါ ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ငါ တော်တော်ထုံတဲ့ကော ပါလားကွာ၊ အဲဒီလို အစောကြီးက လုံးဝ မစဉ်းစားမိဘူး”

သားချော ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ခက်ဆတ်ဆတ် ရိုက်မိလိုက်သလို ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့်မျက်နှာမှာ စပ်ဖြိုးပြီးအမှုအရာ အလင်းကို မချိုမချင့် ကြည့်ကာ

“ဒါပေမဲ့ လွယ်ပါတယ် အလင်းရာ၊ နင် အလှမပျက်ဆိုးလို့ ရတဲ့နည်းရှိတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုနည်းလဲဟင်”

“အင်း ဘယ်လိုနည်းလမ်းလဲဆိုတော့ ဒီလိုဟာ နင့်ကို နှုတ်ခမ်းနီရော လက်သည်းနီရော ငါကိုယ်တိုင် ဆိုးပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်

ဆိုကော ဘူးလား”

“အို မဟုတ်တာ”

အလင်းမျက်နှာလေး နှင်းဆီရောင်ရင့်ရင့်လေး ယှက်ပြေးသွား

“မရှက်ပါနဲ့ ငါတို့က မောင်နှမလိုပဲ ရိုးသားကြတဲ့ဟာ”

“အင်းလေ သ သဘောပေါ့၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း သားချော တဲ့လက်ဆောင်က အလကားဖြစ်ဦးမယ်”

“ကဲ ဒါဆို အခု အစမ်းဆိုးပေးမယ်ဟာ”

သားချော နှုတ်ခမ်းနီတောင့်ကိုဖွင့်လျက် အလင်း၏နှုတ်ခမ်းရဲ့ရဲလေးပေါ်သို့ ညီညီညာညာ ဆိုးပေးလိုက်သည်။ အလင်းက နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့လျက် မျက်နှာလေးကို အလိုက်သင့်လေးပေးထား၏။

ဆိုးသာဆိုးပေးရတာ သားချော၏လက်တွေ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းဆေးသမားတစ်ယောက်လို တုန်နေသည်။

ပန်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးအရောင်လေးနှင့် ဖူးစိုအိရွဲနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းစုစုလေးကို တရှိုက်မက်မက်သာ နမ်းလိုက်ရလျှင်ဖြင့် ကလေးဘဝတွေ အတော်လေးကို ခမ်းနားသွားမှာ အသေအချာပင်။ ကောင်မလေးရေ နင့်ကိုငါ ပိုးစိုးပက်စက်ကို ချစ်နေမိတာ

သိပ်သေချာသွားပြီ။

ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းနဲ့...။

အခန်း (၈)

“အလင်းရေ အခန်းလေးထဲမှာ တကုတ်ကုတ်နဲ့ ဘာလုပ်နေ
လဲကွယ်”

ဒေါ်ဝေ ဟင်းချိုင့်ကလေးကိုင်ပြီး အလင်း အိုးတိုက်နေသော
ရာသို့ ဝင်လာသည်။ အလင်း ဖွဲပြာနုနှင့်အိုးကို ဖိတိုက်နေရာမှ
သံလာရာဘက်သို့ ငဲ့စောင်းလိုက်သည်။

“အန်တီဝေ လာလေ၊ ဒီမှာ အလင်း အိုးတွေခွက်တွေ တိုက်
တာ”

ဒေါ်ဝေ ဝင်လာပြီး ပြောင်လက်နေအောင်တိုက်ထားသော အိုး
တိုက်ကြည့်ပြီး အံ့လဲသွားကာ

“အိုအေ ကြည့်ပါဦး အိုးလေးတွေ ပန်းကန်လေးတွေ ဆေးထားကြောထားလိုက်တာများ ပြောင်လက်နေတာပဲ၊ မှန်တောင် ကြည့်ရတာပဲ။ အလင်းက အရမ်းမိန်းမပီသတာပဲကွယ်၊ အလင်း ရောက်စကဆိုရင် ဒေါ်ဝေလေ ဒီကောင်မလေး မျက်စိကလည်းမမြင်၊ ဘာမှလည်း လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်တဲ့အပြင် သူ့အတွက် လူတစ်ယောက်တောင် အလုပ်ပေးမယ်လို့ တွေးမိသေးတာတော့၊ ခုတော့ ကြည့်ပါဦးကွယ် ဒီလောကရှင်းသန့်သပ်ရပ်နေအောင် သိမ်းဆည်းဆေးကြောထားတော့ ဓာတ်မပတ်တဲ့သူဆို အလင်းကို လူကောင်းလို့ပဲ မှတ်မှာတော့ အဟုတ် မယုံမရှိနဲ့

ဒေါ်ဝေ ဟင်းချိုင့်ကို ကြောင်အိမ်ပေါ် လှမ်းတင်ကာ အလင်းဘေးမှာ ဆောင်ကြောင့်လေး ဝင်ထိုင်ရင်း တတွတ်တွတ် ချိုးမွမ်းခဲဖွင့်တော့၏။

အလင်း မနေတတ်စွာဖြင့် ခေါင်းလေးငုံပြီး မပွင့်တပွင့် ရတု၏။

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဝေရယ်၊ အလင်းက စမ်း တဝါးဝါးနဲ့ လုပ်နေရတော့ ဘယ်မှာလာပြီး သေသပ်ပါ့မလဲ”

“အိုအေ ကျွန်ကတော့ မျက်စိထဲ အပြစ်ပြောစရာကို တစ်စုံကလေးမှ မတွေ့သေးဘူး”

“အဟင်း ဟင်း ကဲပါ အခု အလင်းကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

အလင်းတို့အလုပ်ပြီးပြီ၊ အိမ်ကြီးထဲက အလုပ်ကို ကြိုက်တာခိုင်းတော့”

အလင်း တိုက်ပြီးသား အိုးခွက်တွေကို သံပန်းကန်စင်ပေါ်သို့ အစီအရိ တင်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဝေပါ မနေသာ၍ ပန်းကန် ဝိုင်းမှောက်သေး၏။

“အိမ်ကြီးထဲမှာလည်း ဘာမှခိုင်းစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒေါ်ဝေ ဘာတာ အလင်းတို့မြေးအဘိုး ထမင်းစားရင် ဟင်းလိုနေမှာစိုးလို့ ညက အိမ်ကြီးနဲ့မလေး စားလို့ ပိုတဲ့ ဟင်းတွေ ခန္ဓူးပြီးလာပို့တာ၊ ဒါနဲ့ အလင်းရော ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း မစားရသေးဘူး အန်တီဝေ၊ အဘိုး ပြန်လာမှ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တူတူစားမှာလေ”

“ဘိုးမာန်က ဘယ်သွားလို့လဲ”

“နှင်းဆီပင်တွေအတွက် အပွင့်အားဆေး သွားဝယ်မယ်ဆိုပြီး ဆက်ဘီးနဲ့ ထွက်သွားတာပဲ”

“ဘိုးမာန်ကိုကြည့်ရတာလည်း စိတ်မောပါတယ်အေ တစ်ချိန် သား အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ကို မပြတ်ရှာဘူး”

“ဟုတ်တယ် အန်တီဝေရဲ့ အဘိုးက ညဆို ကိုင်ရိုက်ထားသလို တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲလွန်းလို့ အလင်းက ညတိုင်း အဘိုးကို ခေါ်ပေးတယ်”

“ဟင် အလင်းက နှိပ်လည်း နှိပ်တတ်တယ် ဟုတ်လား”

အောင် ပြန်ကျပြီး ကိုယ့်သားနဲ့ ပေးစားပစ်လိုက်မှာ။

“အင်း နှိပ်တတ်တာပေါ့၊ အလင်းနှိပ်ပေးပြီးရင်လေ အဘိုး တစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေ ပြေသွားရော”

သားချောကလည်း ကလေးစိတ်သာ သိပ်မကုန်သေးတာ။ ရှစ် လေးက တကယ့် ခန့်ချောကြီး။ အလင်းလို ကြောရုပ်ကလေးလိုလှတဲ့

“ဟုတ်လား ဒါဆိုအတော်ပဲ ဒေါ်ဝေမှာလည်း ညညကျရင် မမလေးကို နှိပ်နှိပ်ပေးရတာအေ့၊ ညည်းပါ နှိပ်တတ်တယ်ဆိုတော့ ဟန်

ဘင်မလေးနဲ့သာဆို အင်မတန်မှ တင့်တယ် ထည်ဝါတဲ့ ဇနီးမောင်နှံ

ကျတာပဲ၊ ညကျရင် မမလေးကို နှိပ်ပေးဖို့ ဒေါ်ဝေ လာခေါ်မယ်”

“ဒေါ်ဝေ ဒေါ်ဝေ”

ကြီးကြီးကို နှိပ်ပေးရမည်ဆို၍ အလင်း ဝမ်းသာသွားသည်။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေကို ကိုယ်နှိပ်တဲ့ဝန်လေးနှင့် ပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ရ တော့မည်မို့ အလင်း မျက်နှာလေး ပီတိတွေဖြင့် ဖြာဝေနေသည်။

“ဟေ ဘာ ဘာလဲ အလင်း”
အလင်းခေါ်သံကြောင့် အလင်းမျက်နှာလေးကို ငေးမောပြီး အတွေးလွန်နေသော ဒေါ်ဝေ ပျာပျာသလဲဖြင့် ပြန်ထူးလိုက်သည်။

“အလင်း နှိပ်ပေးမှာပေါ့၊ ဒေါ်ဝေသာ အလင်းကို ညကျရင်

“အလင်း ပြောတာ မကြားဘူးထင်တယ်”

လာခေါ်နော်၊ ခုလို ကြီးကြီးကို နှိပ်ပေးခွင့်ရတာကို အလင်း အရမ်း ကျေနပ်တယ် သိလား”

“ဟင် အလင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”
“ဪ ဒေါ်ဝေရော အကြောတွေတက်နေရင် အလင်းနှိပ်ပေး

ကျေးဇူးတရားသိတတ်လွန်းသော အလင်းကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ဝေ

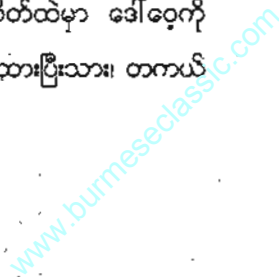
“အမလေး မလုပ်ပါနဲ့ ကလေးရယ် ဒေါ်ဝေ မခိုင်းရက်ပါဘူး။

ရင်ထဲ သနားကရုဏာသက်သွားမိသည်။

စိတ်ကောင်းအလွန်ရှိပြီး အရာရာကို သိတတ်လိမ္မာလွန်းသော မိန်းကလေး။ ချောလိုက်တာလည်း မှန်နေတာပဲ။ ကိုယ် ရုန်းကန်နေ သည့်ဘဝနှင့်တောင် မလိုက်ဘက်။

အလင်းလို ပွင့်ဖတ်လေးလို နူးညံ့ဖြူစင်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးကို ပင်ပန်း အလုပ်တွေ မလုပ်ခိုင်းရက်ပါဘူး”
“မဟုတ်တာ ဒေါ်ဝေရယ်၊ အလင်းစိတ်ထဲမှာ ဒေါ်ဝေ့ကို

ဒေါ်ဝေသာ သားချောအမေဆိုလျှင် အလင်းရဲ့မျက်စိကိုဖြိုခင်းရင် အဒေါ်ရင်းတစ်ယောက်လို စိတ်မှာမှတ်ထားပြီးသား၊ တကယ်

ပြောတာ”

“ယုံပါတယ် အလင်းလေးရယ်၊ အလင်းလေး စေတနာကို
ဒေါ်ဝေ အပြည့်အဝ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒေါ်ဝေတော့လေ အလင်း မျက်နှာ
မြန်မြန်မြန်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေပါတယ်”

အလင်းမျက်နှာလေးညှိုးကာ သက်မြင်းခပ်ဖျော့ဖျော့ ချလိုက်
သည်။

“အဘိုးလည်း အလင်းမျက်စိကုမှာဖို့လို့ ငွေကိုကြိုးစားပြု
စုနေတယ်၊ ငွေပြည့်ရင်တော့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ ပြပေးမယ်
လို့တော့ ပြောတယ်၊ ကုလို့ ရမရသာ မသိတာ”

“အို ဘာလို့ ကုမရမှာလဲ၊ မွေးရာပါ ကြောင်တောင်ကန်း
မဟုတ်တာ၊ ကုလို့ရကိုရတယ်၊ ဒေါ်ဝေပြောတာ မယုံရင် ပြကြည့်”

“အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ ဒေါ်ဝေရယ်”

သက်မြင်းဖျော့လေး ချကာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြော
သော အလင်းရဲ့ဟန်လေးက ဣန္ဒြေရလွန်းကာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းလွှဲ
လှသည်။

ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးရဲ့အလှကို တစ်နေ့တစ်နာရီထိုင်ကြည့်
တော့ ရင်မှာ အလိုလို ငြိမ်းချမ်းသွားမှာ အမှန်။

ဒါကြောင့်လည်း သားချောမှာ အချိန်ရတိုင်း အလင်းရဲ့

ဒေါ်ခင်ဘက်ကို ကူးကူးလာတာကို ဒေါ်ဝေ ခိုင်မိမိ။
ဒီလူငယ်လေးနှစ်ယောက် ငြိစွန်းရင် ဒေါ်ဝေ ဝမ်းတောင်သာ
သေးသည်။

အခန်း (၉)

“ကြီးကြီး အလင်း ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

အခန်းဝမှာ ခပ်ရိုရို လေးရပ်လျက် အသံလှမ်းပြုလိုက်သော အလင်းကို ဒေါ်ခင်သစ္စာ စာဖတ်နေရာမှ မျက်မှန်ကို ပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

မဝေ ကြုံပြောထား၍ လာနိုင်ပေးသည်ဆိုတာ ကြိုသိနေသော ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။

“အေး ဝင်ခဲ့လေ”

ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် အလင်း တုတ်ကောက်ကလေးကို ဒေါက်ဒေါက် ထောက်စမ်းရင်း ဒေါ်ခင်သစ္စာ ခုတင်နားသို့ စမ်းတမ်း လျှောက်လာသည်။

စိုးစိုးစာပေ

“မင်း နှိပ်တတ်လို့လား အလင်းကြည်”

ပြတ်သားအေးစက်သောအသံကြောင့် အလင်းကြည် မဝေရဲ့ ဘန်လေးဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးကတော့ အလင်း နှိပ်ပေးရင် အကြောတွေ ပြေသွားတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ကြီးကြီးလည်း နှိပ်ကြည့်ပါ၊ အညောင်း ပြေသွားတယ်ဆိုရင် အလင်း ကြီးကြီးကို နေ့တိုင်းလာနှိပ်ပေးပါရစေ”

ကျိုးကျိုးနွံနွံသေး ပြောနေသော အလင်းကို ဒေါ်ခင်သစ္စာ သနားသွားသည်။

“အင်းလေ မင်းနှိပ်တတ်တယ်ဆိုရင် စမ်းပြီး အနှိပ်ခံကြည့်တာ ဆို နေ့တိုင်းတော့ လာနှိပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်”

“ကဲ ကဲ လာ ရှေ့နားလေးကို သုံးလှမ်းလောက် ဆက်လှမ်း ခြောက်ရင် ကြီးကြီး ခုတင်ကို ရောက်ပြီ”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ခုတင်ပေါ် စာဖတ်လှမ်းလှမ်းလို့လိုက်သည်။ အလင်း တုတ်ကောက်ကလေးကို ခုတင်ခြေရင်းမှာ ထောင်

ခြောက်ပြီး ခုတင်စပ်တွင် တင်ပလွဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြေ နှောင်းလေးများမှစတင်၍ နှိပ်လိုက်သည်။

စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် စေတနာပါပါ နှိပ်နယ်နေခြင်းကြောင့် ဒေါ်ခင်သစ္စာ စိတ်ထဲမှ ချိုးကျူးမိသည်။

စိုးစိုးစာပေ

“မင်း ကျောင်းနေဖူးလား အလင်းကြည်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ နေဖူးပါတယ်”

“ဪ နေဖူးတယ်ပေါ့၊ ဘယ်နှတန်းအထိ နေဖူးလဲ”

“အလင်း ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး သုံးဘာသာနဲ့ အောင်ပြီး

ပြီ”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ အလင်းဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးဖြင့်အောင်ပြီး

ဆိုရင် အလွန်အမင်း အံ့ဩသွားရသည်။

မျက်မမြင်တော့သူမလေးဆိုပြီး အထင်သေး လျှော့တွက်

သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ပြန်၍ ရှုတ်ချမိလိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်း မျက်စိကွယ်တာ မကြာသေးဘူးပေါ့”

“မကြာသေးပါဘူး၊ ကြီးကြီး။ အလင်း ဆယ်တန်းစာမေး

ဖြေပြီးတဲ့နေ့မှာပဲ မေမေ ဆုံးတယ်၊ အဲဒီနေ့ပဲ အလင်း မျက်စိကွယ်ခဲ့ပါ”

“အေးလေ မင်းလို ထူးချွန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

မျိုး ဖြစ်သွားတော့ တို့တိုင်းပြည်အတွက် အများကြီး ထိခိုက်နစ်နာတာ

မင်းအဘိုးကတော့ မင်းကို မျက်စိကပေးမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်

ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာပဲ၊ မင်း မျက်စိကုတဲ့အချိန်မှာ လိုအပ်တဲ့

မှန်သမျှ ကြီးကြီးတို့ ကူညီပေးပါမယ်၊ ဒါမှ မင်း တက္ကသိုလ်တက်နိုင်

စိုး မိုး စာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့ မရည်ရွယ်ရဲပေမယ့် မျက်စိ

ဆရာ ပြန်မြင်ချင်ပါတယ် ကြီးကြီးရယ်၊ အလင်းကြောင့် အဘိုး ခုလို

အကန့်နေရတာကို အလင်းစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းလေးမှ မကောင်းဘူး။

အလင်းသာ မျက်စိပြန်မြင်ရင် အဘိုးကို တစ်လှည့်ပြန်ပြီး လုပ်ကျွေး

ပိုင်တယ်၊ အဘိုးကို ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ခိုင်းတော့ဘူး၊ အဘိုး လုပ်တဲ့

အလုပ်မှန်သမျှ အလင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရုပ်သွားတော့မယ်”

စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောနေသော အလင်းကို သား

အဖေက တံခါးဝတွင် ရပ်ကြည့်နေသည်။ အခန်းဝကို ကျောပေးထိုင်နေသ

အလင်း သားချောကို မမြင်။

အလင်းနှင့်မာမီ လေပေးဖြောင့်နေသဖြင့် သားချော စိတ်ထဲ

ကိုကျေနပ်မိမှန်းမယ်၊ မာမီ အလင်းကို အမြင်မကြည့်လင်ဖြစ်မှာကို

ချော စိုးရိမ်သည်။

“အဟမ်း အဟမ်း”

အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေလျှင် မကောင်းသဖြင့် သားချော

ပင် ချောင်းဟန့်သံပေးလိုက်သည်။

မာမီ အလင်းစကားကို နားထောင်နေရင်းမှ သားချော၏

ဟန့်သံကြောင့် အခန်းဝကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မာမီ အနိပ်ခံနေတာလား၊ ဒေါ်ဝေကို ဘာလို့ မနှိပ်ခိုင်းတာ

စိုး မိုး စာပေ

လဲ”

အလင်းကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးဖြဲ
မေးလိုက်သည်။ မာမီအမြင်မှာ သားချောက အလင်းကို လုံးဝ စိတ်
မဝင်စားဘူးဆိုသည့် အမြင်မျိုး ဖြစ်စေချင်သည်။

“မဝေက အလင်းကနှိပ်တတ်တယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာပေးလို့ မာ
လည်း စမ်းပြီး အနှိပ်ခံနေတာ သားချော့ မင်းစာကျက်ပြီးပြီလား”

“ကျက်ပြီးပြီ မာမီ၊ ခုပဲ ဘုရားခန်းဝင်တော့မလို့ မာမီ
မအိပ်သေးဘူးလား။ ညကိုးနာရီတောင် ထိုးပြီလေ”

“အေး အိပ်မယ် သား။ သားလည်း စောစောစီးစီး အိပ်နေ
အခန်းထဲမှာ ကလေးကလား၊ ဂိမ်းထိုင်နိုင်မနေနဲ့ဦး”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ကလေးတစ်ပိုင်း လူကြီးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော
သားကို စိတ်မချ၍ နေပြန်သည်။ သားက ဘာသာရေးကိုတော့ ခြေ
စရာမလိုအောင်လုပ်သည်။

စိတ်နေစိတ်ထားကျတော့ လူကြီးတစ်ယောက်လို ရင့်ကျက်
မလာသေး။ စိတ်ထင်တိုင်း နေထိုင်သွားလာနေတုန်း။

သို့သော် သားဖြစ်သူအတွက် စိတ်အေးရသည်မှာ သူငယ်ရ
အပေါင်းအသင်းမင်သော်လည်း မိန်းကလေးကိစ္စ ကင်းရှင်းလွန်းသည်
ခုလည်း အလင်းကို စိတ်ဝင်စားသော အရိပ်အငွေ့ သားချော့ မျက်နှာ

စိုးမိုးစာပေ

လုံးဝရှာမတွေ့။

“ကဲ ကဲ တော်ပြီ အလင်း။ မင်းလည်း လက်တွေ့ညောင်းရော
သားချော့ အလင်းကို ပြန်ပို့ဖို့”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ စကားမဆုံးလိုက်။ သားချော့ ခေါင်းတခါခါ
ခါခါဖြင့်

“ဟာ မာမီရော့ မိုးချုပ်နေပြီ၊ သားလိုက်မပို့ချင်တော့ဘူး။ ဒေါ်
မိမိနိုင်းတော့ ကဲ သား သွားတော့မယ်၊ မာမီလည်း အိပ်တော့”

ခါးခါးသီးသီးဖြင့် ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သော သားချော့
ကြောင့် အလင်းမျက်နှာလေး မသိမသာ ညှိုးသွားသည်။ သားချော့

ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသော ခြေသံကြားမှ

“အလင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်တတ်ပါတယ် ကြီးကြီး”

“အို ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်မလဲ၊ ဒေါ်ဝေ လိုက်ပို့
သံ ခဏစောင့်”

တစ်အောင့်နေတော့ ဒေါ်ဝေ ရောက်လာသည်။

“မမလေးရေ အလင်းကို ပြန်ခေါ်သွားတော့မယ်နော်”

“ခေါ်သွားတော့ မဝေ”

“ကဲ လာ အလင်း ဒေါ်ဝေ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ခပ်ရွံ့ရွံ့လေးထိုင်နေသော အလင်းကို ဒေါ်ဝေ ဖေးကူပြီး တွဲ

စိုးမိုးစာပေ

လိုက်သည်။

“ကြီးကြီး အလင်း ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ နောက်ရက်တွေလဲ အလင်း လာနိုင်ပေးပါ့မယ်”

“အေး အေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အလင်းရယ်၊ ကြီး ခုမှပဲ အညောင်းပြေသွားတော့တယ်”

ဒေါ်ဝေနှင့်အလင်း ဒေါ်ခင်သစ္စာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ အလင်းရင်ထဲမှာ စောစောက သားချော၏မာဆတ်ဆတ် လေယူလေ့ ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ စိုးရွံ့အားငယ်သွားမိသည်။

အပြောင်းအလဲမြန်လိုက်တာ သားချောရယ်။

အခန်း (၁၀)

“ဒေါ်ဝေ”

“ဟဲ့ ပလုတ်တုတ် မြတ်စွာဘုရား”

အမှောင်ထဲမှ ဗြူးနံ့ခနဲ ပေါ်လာသော သားချောကြောင့် ဒေါ်ဝေ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ထယောင်သည်။

“ဒေါ်ဝေ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဒေါ်ဝေအော်သံကြောင့် စမ်းတဝါးဝါး လှမ်းနေသော အလင်း၏ နှိုးဆော်မှုတွေပင် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် တွန့်ဆုတ်သွားရသည်။

“ဟာ ဒေါ်ဝေ-ဘာဖြစ်လို့ အသံပြကြီးနဲ့ ထအော်နေရတာလဲ” သားချောအသံကြားမှ ဒေါ်ဝေ ကြောက်စိတ်ပျယ်သွားကာ

“ဪ သားချောရယ် အသံလေး ဘာလေး ပေးမှပေါ့၊ တရက် အမှောင်ထဲကနေ ဗြူးခနဲ ပေါ်လာတော့ ဒေါ်ဝေဖြင့် လာတာပဲဟယ်”

“ကဲ အခု သားချောမှန်းသိပြီ မဟုတ်လား။ ဒေါ်ဝေ ဒါ ပြန်တက်တော့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ အလင်းကို ပြန်ပို့ရဦးမယ်လေ”

“ကျွတ် ဒေါ်ဝေ အတော်ပိန်းတာပဲ၊ ဒေါ်ဝေကို အိမ်ထဲ တက်တော့ဆိုမှတော့ အလင်းကို ကျွန်တော် လိုက်ဖို့မှာမို့လို့ပေါ့”

ဒီတော့မှ ဒေါ်ဝေ သဘောပေါက်စွာ ရယ်လိုက်ပြီး တညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ

“ဪ ဒေါ်ဝေ သဘောပေါက်ပြီ သဘောပေါက်ပြီ၊ အစကတည်းကရှင်းအောင် ဒဲ့ပြောလိုက်ပါလား သားချောရယ်”

“ကဲ သဘောပေါက်ပြီဆိုရင် လစ်တော့၊ လာ အလင်း လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သားချော ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အလင်း လက်ကို လှမ်း လိုက်သည်။ ဒေါ်ဝေ ဘာမှမမြင်သူတစ်ယောက်လို အိမ်ကြီးဆီသို့ သုတ်သုတ် ပြန်တက်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ သားချောပြောတော့ ပြန်လိုက်မို့ချင်တော့ဘူးဆို

“ကိုကျတော့ ဘုရားရှိခိုးမယ်ဆိုပြီး ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒါ အကွက်ရွှေခွဲတာ၊ မာမိတို့အမြင်မှာ အလင်းကို သားချော အရမ်းခင်တာကို မသိစေချင်ဘူး။ လူကြီးတွေဆို

တော့ လူငယ်တွေကိစ္စကို ရှေ့တစ်ခိုင်းလောက် ကြိုမြင်နေကြတော့ မလိုအပ်တဲ့ သံသယတွေဝင်ပြီး မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေရင်

အလင်းနဲ့ငါပဲ နေရထိုင်ရတာ စိတ်ကုဉ်းကြပ်မှာ၊ ဒါကြောင့် မာမိရွှေမှာ အလင်းကို သားချောက လုံးဝအရေးမစိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ နေပြတာ”

သားချော အသေအချာရှင်းပြတော့မှ ရင်ထဲမှာ မတင်မကျဖြင့် အကောင်းဖြစ်နေသော စိုးရိမ်စိတ်ကလေး ပြေလျော့သွားသည်။

“အလင်း မအိပ်ချင်သေးဘူးဆိုရင် ငါတို့ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောကြမလား”

သားချောဘက်က တောင်းဆိုပေမယ့် အလင်း လက်မခံရဲ့။ အကြာ ညဘက်ကြီး အလင်းနှင့်သားချော စကားထိုင်ပြောတာကို

အဖေတွေ တစ်ယောက်ယောက်သာတွေ့သွားလျှင် မလိုအပ်တဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ရမှာ။

“အလင်းတို့မှာ ဘာများ ပြောစရာစကား ထွေထွေထူးထူး မရှိဘဲ သားချောရယ်၊ သားချော အလင်းကို စကားပြောမယ့်အချိန်ကို

မသိဝင်ပြီး စာကျက်နေရတာ ပိုပြီးအကျိုးမရှိဘူးလား”

“အဲဒီအတွက် ဘာမှတွေးပြီးပူပေးမနေနဲ့၊ ငါ စာကျက်ပြီးသွားပြီ၊ ဒီအချိန်ဟာ ငါ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရမယ့်အချိန်ပဲလေ”

သားချောဘက်က အကြောင်းပြချက်ခိုင်လုံနေတော့ အလင်္ကာဘက်က ရှောင်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုနည်းလမ်းနဲ့ အကြောင်းရှာရမှန်း မသိတော့။

“ဟို ဟိုလေ အလင်း အိပ်ချင်နေပြီ သားချောရ”

“ဟာ မအိပ်နဲ့ဦး၊ နာရီဝက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် စကားထိုင်မယ်၊ လုံးဝမငြင်းနဲ့”

ရွတ်အတင်းတောင်းဆိုနေသော သားချောဆန္ဒကို မလိုက်စား၍မရတော့။

“အင်းလေ ဒါဆိုလည်း သားချော သဘောပေါ့”

“အိုကေ ဒါဆို ငါတို့ ခြံထောင့်က ခုံတန်းမှာ သွားထိုင်ကြမယ်၊ အဲဒီ ခုံတန်းမှာဆို အိမ်ပေါ်က အလွယ်တကူ မမြင်ရဘူး၊ ဂိုဒေါင်ကြီးကွယ်နေလို့လေ”

သားချော အလင်းလက်ကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး တွဲသွားသည်။

ညသည် အမှောင်တစ်ဝက် မီးအလင်းရောင်တစ်ဝက်နဲ့ အရောရောဟာ သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ သို့သော် အလင်းအတွက်ကတော့

ပိုမှောင်မသွားပါဘူး။ အမြဲတမ်း အမှောင်ဖုံးနေကျမို့ အမှောင်ထဲမှာ နေထိုင်သွားရနေပြီသား။

“အလင်း ဒီခုံတန်းမှာထိုင်”

“သားချော အလင်း၏ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခုံတန်းမှာ ထိုင်စေ၏။ တစ်ခြံလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ဖြတ်တိုက်လာသော လေပြည့်နုနုကြောင့် အလင်း၏ ဆံစလေးတွေ အမှောင်ထဲမှာတောင် တလွင့်လွင့်နှင့် လှုပ်ခတ်နေ၏။

သားချော အလင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လမ်းမီးတိုင်မှ အလင်းကျနေသော အလင်းရောင်က အလင်းနှင့်သားချော ထိုင်လိုက်သော ခုံတန်းပေါ်သို့ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တွေကြားမှ ပြီးတိုးဖျောက်တောက်အလင်းပေးနေ၏။

အလင်း ဘာစကားမှ မဆိုဖြစ်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်သက်နေထိုင်၏။ ဒီည အလင်းရင်တွေ အနည်းငယ်လှုပ်ခတ်နေသလို ခံစားရ၏။ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့ဘဲ ဖော်ပြ၍မရသော ပူပန်မှုတစ်မျိုးက အလင်း၏ စိတ်အစဉ်ကို ဂနာမငြိမ် ဖြစ်မိပြန်သည်။

ထိုဂနာမငြိမ်ခြင်းကို ရင်ခုန်သည်ဟု ပြော၍ရမည်ဆိုလျှင် အလင်း ရင်ခုန်နေတော့ပေါ့။

“အလင်း ဘာတွေ ဒီလောက်တေးပြီး ငြိမ်နေတာလဲ”

“သားချောအကြောင်းပေါ့”

“ဘယ်လို ငါ့အကြောင်း ဟုတ်လား ပြောပါဦး”

“အလင်း မျက်စိတွေ ပြန်မြင်ရရင် အရင်ဦးဆုံး တွေ့ချင်တာ သူက သားချောများဖြစ်နေမလားလို့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားချောက အလင်းအပေါ်မှာ အရမ်းဖော်ရွေတယ်။ အရမ်းလည်း ဂရုစိုက်တယ်။ အလင်းဘဝမှာ အလင်းကို ဂရုတစိုက်ရှိတဲ့သူဆိုလို့ အဘိုးတစ်ယောက် ပဲရှိတာ။ ခုတော့ သားချောလည်း အလင်းကို ဂရုစိုက်တဲ့ထဲမှာ ပါလာပြီလေ။ ဒါကြောင့် အလင်း သားချောကို အရမ်းခင်တယ်။ နောက်ပြီး မြင်လည်း မြင်ဖူးချင်တယ်။”

ကိုဒေါင်တစ်ခုလို အမြဲမှောင်နေတဲ့ အလင်းဘဝ ရပ်တည်မှုက ဂရုတစိုက် ဖေးမပေးတဲ့ သားချောကို အလင်း ကျေးဇူးမတင်ရင် အလင်းလောက် မိုက်မဲတဲ့သူ ရှိပါဦးမလား။

“ငါ့ရဲ့ခင်မင်မှုကို အသိအမှတ်ပြုပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအလင်းရာ”

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပွင့်အန်မထွက်ခင် အလျဉ်းသင့်သော စကားလုံးတချို့ ရွေးပြောလိုက်သည်။

အလင်း လက်ချောင်းလေးတွေ မာမာကို အချိန်တော်တော်ကြာ

နိုင်ပေးခဲ့ရ၍ အတော်လေး ညောင်းနေရှာတော့မည်။

“အလင်း ညောင်းနေလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ ဟင် သားချော”

“ငါ့မာမိကို နှိပ်ပေးခဲ့ရလို့ပေါ့”

သားချော အမေးကို အလင်း ခပ်ဖွဖွပြီးပြီး ခေါင်းခါသည်။

“ဟင့်အင်း မညောင်းပါဘူး သားချောရယ်၊ အလင်းလေ ကြီး

ကြီးကို ခုလို နှိပ်ပေးရလို့ ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်။ အလင်းက သားချောတို့မိသားစုကို အလင်းတတ်နိုင်တဲ့ဘက်က တစ်ထောင့်တစ်နေရာ ဝင်ပြီး ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးချင်နေတာ။ ခုတော့ အလင်း ဆန္ဒပြည့်ပြီလေ”

ပီတိအဟုန်ဖြင့် ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြောနေပုံကိုကြည့်ပြီး

သားချော ရင်ထဲမှာ အလင်းအတွက် နာကျင်ရသည်။

ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သနပ်ခါးရနံ့သင်းနေသော အလင်း မျက်နှာ

သားကို မြတ်နိုးယုယစွာဖြင့် အုပ်မိုးနမ်းရှိုက်လိုက်ချင်ပါသည်။

မိနပ်ပိုင်းစာမျှလောက် ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေအတိုင်း မိုက်မဲပစ်

လိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် သားချော အလင်းအပေါ်မှာ ထိုသို့မပြုမူရက်။

ရင်ထဲမှာ ချစ်နေမိပေမယ့် ထိုသို့သောအချိန်မှာ ကိုယ့်အချစ်

သူ့ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့ မဖြစ်နိုင်သေး။ ရင်ခုန်သံတွေနောက်ကို ဆန္ဒက

တက်ပါနေတော့ ထိုရင်ခုန်သံကို အလိုလိုက်ပြီး ချစ်ပါတယ်လို့ ဖွင့်ပြောဖို့

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။

အလင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ ရရှိလိုက်သော ခံစားမှုသည် ဘာနှင့်မျှ နှိုင်း၍မရလောက်အောင် သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်းနေသည်။

“သားချော ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်သွားတာလဲ၊ အိပ်ထိုင်နေပြီလား၊ အလင်း မျက်နှာလေးကို ညအလင်းရောင်အောက်မှာ တစ်စုံစိမ့်ကြည့်မဝဖြစ်နေရာမှ အလင်း၏အမေးစကားကြောင့် သားချော အရှက်ပြေ ရယ်လိုက်သည်။

“အဟဲ့ ဘယ်က အိပ်ထိုင်ရမှာလဲ၊ အလင်းက အရမ်းလှုပ်သတိလက်လွတ် ငေးနေမိတာ”

“အို သားချောကလည်း”

အလင်း ရှက်ပြီး ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်သည်။

“အလင်း ပြန်တော့မယ်”

အရှက်ပြေပင် ဆက်မထိုင်ခဲ့တော့သဖြင့် အလင်းစိတ်လေးစွာ ထလိုက်သည်။ ခုံတန်းလက်ရမ်းနှင့်တိုက်မိ၍ အလင်းကိုယ်လေး သားချောပေါ် ယိမ်းယိုင်ထိုးကျလာသည်။

“အိုး”

“ဟာ အလင်း”

သားချော အလင်း၏ ကိုယ်လုံးခွေးခွေးအိအိလေးကို ဆီးကြ

စိုးမိုးစာပေ

ပွေဖက်ပြီး ထိန်းလိုက်သည်။

ထိုတံဒဂံအတွင်းမှာ သားချော၏ ရင်ထဲကချစ်ခြင်းတရားတွေ ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့။ အလင်း၏မျက်နှာအနံ့ကို အနမ်းမိုးတွေ ဖြတ်ပင်ရွာချလိုက်သည်။

“အို သားချော လွှတ် လွှတ်ပါ”

အလင်း မည်မျှပင် တွန်းထိုးရုန်းကန်နေပါစေ သားချော၏ အနမ်းတွေကတော့ အမျှင်မပြတ်သေး။ ပွေဖက်ထားခြင်းတွေ မပြယ်သွားသေး။

“ချစ်တယ် ချစ်တယ် အလင်းရယ်”

စိုးမိုးစာပေ

၁၅၁ (၁၁)

ဘိုးမာန် အလင်းကို မျက်စိကုရန် ဆုထားသောပိုက်ဆံတွေ ထုတ်ယူ၍ ရေတွက်ကြည့်နေသည်။

ပိုက်ဆံက ခုထိ တစ်သိန်းပင် မပြည့်ချင်သေး။

“ဘိုး ပိုက်ဆံဆုတာ ဘယ်လောက်ရပြီလဲဟင်”

အလင်း အနားမှနေ၍ နားစွင့်နေရင်းမှ သိချင်စိတ်ပြင်းပြ ဖြင့် ဝမ်းသာအားရ မေးလိုက်သည်။

သားချော အဝင်ဝမှာရပ်ပြီး မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသည်ကိုလည်း မမြင်ကြ။

“ခုထိ တစ်သိန်းမပြည့်သေးပါဘူး မြေးရယ်၊ ဘိုးတို့ဆက်

စိုးမိုးစာပေ

“...ယ်”

ဘိုးမာန်၏အသံက အားလျော့နေသည်။ မြေး မျက်စိကို ခွဲစိတ် လုပ်ရမချင်း ဘိုးမာန် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် နေနိုင်မည်မဟုတ်။

“မြေးလေး မျက်စိကို ဘိုးက မြန်မြန်ခွဲစိတ်ကုသမှု လုပ်ပေး နေပြီ၊ ပိုက်ဆံက မပြည့်သေးတော့ ခက်တယ်ကွယ်”

“ဪ အဘိုးရယ် အလင်းအတွက်နဲ့ အဲဒီလောက် စိတ် က မရောက်ပါနဲ့၊ အလင်း ခုချိန်မှာ မျက်စိပြန်မမြင်ရသေးလည်း အလေး အလင်းဘေးမှာ ဘိုး တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ အလင်း ကာ စိတ်ဓာတ်မကျပါဘူး၊ ခုချိန်မှာ အလင်းမျက်စိမြင်ရတာ မမြင်ရ တက် အဘိုး ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေတာကိုပဲ အလင်း ရင်ထဲမှာ ပြည့်မှမကောင်းဘူး”

အဘိုးမာန် ကိုယ့်ကိုပြန်သနားနေသော မြေးဖြစ်သူ၏ခေါင်းကို ချွတ်သပ်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်ကာ

“မြေးအတွက် အလုပ်လုပ်နေရလို့ ဘိုးမာန် ပင်ပန်းတယ်ဆို ဆိုပါဘူး မြေးရယ်၊ ဘိုးမာန်က အသက်ကြီးနေပါပြီ၊ လောကကြီး ထွက်မသွားခင်မှာ မြေးကို မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရပြီး စိတ်ချ ထားခဲ့နိုင်မှ အဘိုး အသေဖြောင့်မှာ၊ နောက်ပြီး ဘိုးမြေးလေး ကျန်အချင်းရှိပြီးသား မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်၊ မြေးလေး

စိုးမိုးစာပေ

တက္ကသိုလ်တက်တာကိုလည်း မြင်သွားချင်သေးတယ်”

မြေး၏အနာဂတ်ကို စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်နေသော ဘိုးမာန် ဆန္ဒတွေကို သားချော ဖြည့်ဆည်းပေးချင်စိတ်တွေ ရင်မှာတဖွားပေါ်ပေါက်လာသည်။

သားချော ဘာလုပ်ရမည်လဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူလေးကို ခုလို မမြင်ဒုက္ခိတဘဝကြီးနဲ့ မမြင်ရက်တော့တာကို သားချော အသိဆုံး

“ကဲ မြေး ထမင်းစားတော့ အချိန်လင့်နေပြီ”

“ဘိုးကရော”

“ဘိုးက ဒီမနက် ထမင်းစားဖြစ်မယ်တောင် မထင်ဘူး”

ဘိုးမာန်က ရေတွက်ထားသော ဖိုက်ဆံအချို့ကို ကောက်

ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘိုး”

“မနက်က မဝေ ထမင်းကြော်နဲ့ကော်ဖီဖျော်ထားတာ

လိုက်လို့ ဗိုက်ပြည့်နေတယ်၊ မြေးပဲ စားလိုက်တော့”

အဘိုး ထိုင်နေရာမှ လေးပင်စွာထလိုက်ရင်း အခန်းထဲ

လာရပ်နေသော သားချောကို တွေ့သွားသည်။

“ဪ သားချော လာလေ မြေးရဲ့”

သားချောဆို၍ အလင်း မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ

ချက်ချင်းငုံ့လိုက်သည်။

“ဘိုးကို ဒယ်ဒီက ခဏလာပါဦးတဲ့”

“ဟေ ဟုတ်လား အေး ဒါဆို ခုပဲသွားလိုက်မယ် မြေး”

ဘိုးမာန် သားချောရှေ့ ပျာပျာသလဲဖြင့် ထွက်သွားရှာ၏။

အဲဒီထွက်သွားတော့မှ သားချော အလင်းဘေးနားလေးမှာ စွေခနဲ ငိုလိုက်သည်။

အလင်းမျက်နှာကို ငုံ့မိုးလျက် နမ်းဖို့ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

အရေးယူရာကျမည်မိုး၍ သတိနှင့်ထိန်းကာ ပြန်၍ ဘရိတ်အုပ်လိုက်

“သားချော ကျောင်းမသွားဘူးလား”

“ဒီနေ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ မှော်ဘီကိုသွားမှာလေ၊ ဒါကြောင့် ငါ

အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး ကျောင်းမတက်တာ၊ ဘိုးမာန်ကိုပါ ခေါ်

“ဘာကိစ္စနဲ့ မှော်ဘီကိုသွားမှာလဲ”

အလင်း သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“သစ်ခွဲတစ်ခြုံ ရောင်းမယ်ဆိုလို့သွားကြည့်တာ၊ ဘိုးမာန်က

အကြောင်း နားလည်လို့ ဘိုးမာန်ကိုပါ ခေါ်သွားမှာ၊ ဝယ်ဖြစ်သွား

ဘိုးမာန်နဲ့အလင်း အဲဒီခြုံမှာ ပြောင်းနေရမှာတဲ့”

အလင်း ရင်ထဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေမယ်”
ဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ငါတော့ မဝယ်ဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းတယ်၊ ဟော
ချစ်သူအသစ်စက်စက်လေးကို မခွဲနိုင်ဘူး”

ပြောလည်းပြော အလင်း၏ကိုယ်လေးကို စွေ့ခနဲ ဖက်လည်
ဖက်။

“သားချော အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ အလင်း မကြိုက်ဘူး”

“ကိုယ့်ချစ်သူပဲ၊ ဒီလောက်လေးဖက်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ အ
လောက်ထိ မတွန့်တိုစမ်းပါနဲ့ အလင်းရာ”

“အို ဟင့်အင်း အလင်းမှ သားချောကို မချစ်တာ၊ အလင်း
အခြေအနေက ရည်းစားထားပြီး ချစ်သူနဲ့ကြည်နူးရမယ့်အခြေအ
မဟုတ်ဘူး သားချောရယ်၊ အလင်းကို နားလည်ပေးပါ”

အလင်း၏အသံလှိုင်းလေးတွေက တိုးရှုသိပ်ဝင်နေသည့်
အလင်း၏အနာဂတ်တွေမှာ မရေရာခြင်းတွေကသာ ပြည့်သိပ်မွန်ကြ
နေတာမို့ ရင်ခုန်သံကို ဦးစားပေးနေ၍ မဖြစ်။

“ဘာတွေအဲဒီလောက် သတ္တိကြောင်နေရတာလဲ အလင်း
အလင်း မျက်စိပြန်မြင်ရအောင် ငါလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ဝိုင်းပြီး
ပေးမယ်၊ ပြီးရင် အဘိုးဆန္ဒအတိုင်း အလင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့

သားချော စကားကြောင့် အလင်း ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ အလင်းကို ပျားရည်နဲ့ဝမ်းချပြီး ချွေးသိပ်နေတယ်
လို့ပါ”

“မဟုတ်ဘူး တကယ်ပြောတာ၊ အလင်း မျက်စိမြင်ကို ပြန်
ရမယ်၊ ငါ ကတိပေးတယ် အလင်းရယ်”

“အလင်းကတော့ မမျှော်လင့်ရပါဘူး သားချောရယ်၊ အလင်း
မိတွေ ပြန်မြင်ဖို့ ကံပါရင် မြင်ရမှာပဲ၊ ကံမပါရင်တော့ ဒီတစ်သက်
မမြင်ဘူးပေါ့၊ နောက်ပြီး အလင်း မျက်စိက ပြန်မြင်မယ် မမြင်ဘူးဆို
လည်း မကိုန်းသေသေဘူးလေ၊ ကဲ သားချောလည်း သွားတော့လေ၊
အဲဒါကြာ ကြီးကြီးတို့ တွေ့သွားရင် မကောင်းဘူး”

“မတွေ့ပါဘူး ခုလောက်ဆို သွားတောင်သွားကြလောက်ပြီ၊
အဲဒါ ငါ အလင်းတို့ဆီမှာ ထမင်းစားမယ် ဖြစ်လား”

အလင်း မျက်ဝန်းလေး ဝိုင်းစက်သွား၏။

“အို ဒီနေ့ အလင်းတို့ဆီမှာ ဘာဟင်းမှမကောင်းဘူး၊ ငါး
အောက်ကြံနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်ပဲချက်တာ”

“ဘာ ကြိုက်တယ် ငါက အဲဒီလိုစားချင်တာ၊ ပြောရင်းနဲ့တောင်

ဗိုက်ကံဆာလာပြီကွာ၊ မနက်ကတည်းက အိပ်ရာထနောက်ကျလို့ ဘာမှ မစားရသေးဘူး၊”

“ဟင် ဟုတ်လား ဒါဆို အလင်းလည်း ခုပဲစားတော့မလဲ၊ ခဏလေးနော် အလင်း ထမင်းပွဲပြင်ပေးမယ်”

အလင်း ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ဆီသို့ လျှောက်လာလိုက်၏။ သားချောပါ အလင်းနောက်မှ လိုက်ဝင်လာသည်။

“အလင်း နှစ်ယောက်စာကို တစ်ပန်းကန်ထဲ ပေါင်းထည့်လိုက်ကွာ အတူတူစားကြရအောင်”

သားချော စကားကြောင့် အလင်းရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အလင်းနဲ့အတူ စားရမှာ မရွံ့ဘူးလား”

သားချော အလင်း၏အမေးကြောင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ အလင်း ရှက်နွေးနွေးလေးဖြင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

“အလင်းရယ် ကိုယ် သိပ်ချစ်တဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ထမင်းအတူ စားရမယ့်အရေး ဘယ်လောက် သန့်ပြန်နွေးထွေးလိုက်သလဲ၊ ခုချိန်မှာ အလင်းမျက်နှာ မသစ်ရသေးတဲ့ ပါးစပ်နဲ့ ငါ့ကို ထမင်းဝါးခွဲဦးမလာ ငါကတော့ စားမှာပဲ မရွံ့ဘူး”

“ဟယ် ညစ်ပတ်တယ်တော့ သားချော၊ ဘာတွေလျှောက်မလဲ”

“ဘာလဲ တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့”

အလင်း ရယ်သံနောသောအသံလေးဖြင့် ဆက်မပြောဖို့ တားဆီးချစ်သူ၏ရယ်သံလေးက သားချော၏နားထဲသို့ ချိုလွင်စွာစီးဝင်သွားပြီး အလင်း၏မျက်နှာလေးကို ငေးခနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အလင်းကို သားချော မြတ်နိုးရသည့်အကြောင်းရင်းထဲတွင် အလင်း၏အပြစ်ကင်းစင်သော အမူအရာလေးတွေနှင့် လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းတွေလည်း ပါသည်။ အလင်း၏မျက်နှာလေးမှာ ဟန်ဆောင်မှုကင်းစင်ကာ တိရိုးသားရှင်းသန့်နေ၏။

အလင်းနှင့်ခုလို အနီးကပ်နေလေ အလင်းအပေါ် အထူးသဖြင့် အလင်း၏ချိုယွင်းချက်အပေါ် တစိုးတစိမျှ စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိဘဲ ပို၍ပင် ချစ်နိုးတွယ်မက်၍လာသည်။

ထို့နောက် ကြည်နူးခြင်း ရင်ခုန်ခြင်းတွေကို ထွေးပွေ့လျက် အလင်းတစ်ပန်းကန်ကိုရှေ့ချပြီး ချစ်သူနှစ်ဦး ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ အတူစားကြသည်။ သားချော ထမင်းလုပ်လေးတွေကို အလင်းကို တယုတယ ချော့သည်။ အလင်းကလည်း မမြင်မစမ်းနှင့် သားချောကို ပြန်ခွံ့ပေးနေခြင်း ထမင်းလုပ်က ပါးစပ်ထဲတန်းမရောက်ဘဲ ပါးကိုချော်ချော်ပြီး ချော့ သားချော ရယ်၍မဆုံး။

“အလင်း”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို ချစ်သွားပြီလား”

အလင်း၏လက်ကလေးကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးသည်။ အလင်း ချက်ချင်းပြန်မဖြေသေးဘဲ မျက်လွှာကိုချ ခေါင်းကာ တွေ့တွေလေး စဉ်းစားဟန်ပြုနေ၏။

အမှန်တော့ အလင်း သားချောကို မချစ်ဘူးဟုသာ ဖွတ်နေတာ အလင်း၏နှလုံးသားက ထိုငြင်းဆန်မှုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် သားဆန္ဒကိုသာ ဖွတ်အတင်း အလိုလိုက်ခဲ့မယ်ဆိုလျှင် အလင်းချောကို ချစ်ပါတယ်ဟု မကွယ်မဝှက်တမ်း ပြန်ဖြေမိမှာပါ။ နှုတ်အလင်းမှာ ထိုသို့သော အင်အားမျိုးမရှိ။

“အဲဒီအမေးအတွက် အလင်းမှာအဖြေမရှိသေးဘူး သားရယ်”

“ကျွတ် ဒီလောက်အထိ ရင်းနှီးနေပြီးမှ ဘာကိုငြင်းနေတာ အလင်းရာ၊ ကိုယ် အလင်းကို ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲကနေပြီး နှစ်နှစ်က ချစ်နေတာနော်”

အလင်း၏လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ သူ့ရင်ဘတ်တဘုန်းဘုန်း ပုတ်ခတ်လျက် ရင်ထဲက ခံစားချက်အမှန်ကို ပွင့်လင်းဖွင့်ဟဝန်ခံ၏။

အလင်း သိပါသည်။ သားချော အလင်းကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ အလင်းမသိဘဲနေမည်လား။ နှလုံးသားခြင်းထိစပ်ပြီး တစ်ယောက်ချင်းရန်သံကို တစ်ယောက်နားစွင့်ပြီးမှတော့ သားချောအချစ်ကို မယုံဘူးဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မှမရှိဘဲ။

တကယ်တမ်း အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတာက အသင်းတို့ မြေးအဘိုးရဲ့ နှစ်တည်မှု အလင်းသာ သားချောနဲ့ချစ်သူဖြစ်ကြည့် ကြီးကြီးတို့သာတို့က အလင်းတို့မြေးအဘိုးကို ကျေးဇူးကန်းတဲ့သူတွေဆိုပြီး ဒီအိမ်ကြီးမှာထားတော့မည်မဟုတ်။

ဒီလိုဆို အဘိုးမှာ အလင်း၏ မဆင်ခြင်မှုကြောင့် တစ်ပါးသူ ပြောအဆိုကို ပိုးစိုးပက်စက် ခံရပြီး နောက်ထပ်နေစရာတစ်ခုနှင့် အလုပ်သစ်ကို ထပ်ရှာရဦးမည်။ တွေးကြည့်ရုံနှင့်ပင် အဘိုး၏သောကတွေအတွက် ရင်ထဲမှာမချီ။ စောစောက ချစ်သောသူနှင့်အတူစားနေသော အလင်းတွေပင် အရသာမသိနိုင်တော့လောက်အောင် ရင်မှာ ပြင်းစွာသော နှစ်မှုတွေက အလုံးအရင်းနှင့် တိုးဝင်လာသည်။

“အလင်း ကံကောင်းထောက်မလို့ မျက်စိပြန်မြင်ခွင့်ရရင် သားချောလိုချင်တဲ့အဖြေကို အလင်းပေးပါမယ်၊ ခုချိန်မှာတော့ အလင်းအဖြေပါရစေနဲ့ သားချောရယ်၊ အလင်းကို သားချော နားလည်ပေးပါနော်” သားချော စားလက်စ ထမင်းကို ဆက်မစားဘဲ လက်ဆေးရည်

ဖေလုံထဲကို လက်နှစ်ဆေးလိုက်ပြီးသည်နှင့် အလင်း အဆင်သင့်ခု
သော ဆပ်ပြာမွှေးဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆေးလိုက်သည်။

ပြီးနောက် လက်သုတ်ဝတ်ဖြင့် လက်ကိုစင်အောင်သုတ်ထု
သည်။ သားချောပုံစံက စိတ်နှင့်လူနှင့်မကပ်သူလို လှုပ်ရှားမှုတွေ
အေးတိအေးစက်နိုင်လွန်းနေ၏။

အားလုံးပြီးတော့ အလင်း၏ပခုံးစွန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတ
ဆုပ်ကိုင်ကာ

“အလင်း မျက်စိမြင်ရတဲ့နေ့ ကိုယ့်ချစ်သူဖြစ်တဲ့နေ့လို့ ကိုယ်
ကတိပေးမလား။ ဒါဆို ခုအခြေအနေမှာ အလင်း မပေးနိုင်သေး
အချစ်ကို ဇွတ်အတင်း မတောင်းခံဘူး”

ကိုယ့်အချစ်ကို လေးလေးနက်နက် တောင်းခံနေသော
ချောကို အလင်းထပ်ပြီး ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုလိုတော့။

“အလင်း မျက်စိသာ ပြန်မြင်ခွင့်ရလျှင် အလင်း အတွေ့
ဆုံးလူဟာ သားချောကလွဲပြီး ဘယ်သူများဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ အဲဒီအ
ရောက်ရင် သားချောလိုချင်တဲ့အဖြေမျိုး အလင်း ပေးနိုင်မှာပါ”

“ကောင်းပြီ အလင်း ကိုယ် အလင်းမျက်စိ အမြန်ဆုံးပြန်
အောင် ကြိုးစားမယ်၊ ပြီးရင် အလင်းကို လက်ထပ်မယ်၊ ကိုယ်
ကျန်သေးတဲ့ အနာဂတ်ကို နှစ်ယောက်အတူလက်တွဲပြီး လျှောက်ကြမ

အနာဂတ်အတွက် ဘယ်သောအခါမှ မပြောင်းလဲသော ဆုံး
ဖြတ်ချက်တွေနှင့် သားချော ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေး၏။

ရင်မှချစ်ခြင်းတရားများသည် မုသားကင်းစင်ကြပါ၏။ ထိုသတ္တ
ဘုရားမှန်ကန်ပါက အလင်းရဲ့မျက်လုံးတွေ အမြန်ဆုံး ပြန်မြင်ရပြီး
ချစ်သူမျက်နှာကို တရှိုက်မက်မက် ငေးမောခွင့်ရရပါစေသား။

ထိုင်လျက် တကယ်တရားထူး တရားမြတ် ရနေသည့်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး တခြားသူ
သာမြင်လျှင် သားချောကို တော်တော်လေး အထင်ကြီးလေးစားသွားမှာ
ဆရာသည်။

ထိုင်နေရင်း ထိုင်နေရင်းဖြင့် သားချော၏ခန္ဓာကိုယ် ဟိုနေရာက
ဘိုက် ဒီနေရာကနာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဝေဒနာတွေက စပြလာသည်။
ထိုင်နေသည်မှာ နာရိဝက်ကျော်လာ၍ ဖြစ်သည်။ သားချော နာတဲ့နေရာ
ကို နာသည်ဟုမှတ် ကျင့်တဲ့နေရာကို ကျင့်တယ်ဟုမှတ်ဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်
မြန်ပြီး သတိကပ်နေရ၏။

အခန်း (၁၂)

ညခုနစ်နာရီပဲရှိသေးသည်။ သားချောတစ်ယောက် ဒယ်
မာမီ မြင်သာအောင် ဘုရားခန်းထဲတွင် တရားထိုင်ပြနေလိုက်သ
တရားက မိတစ်ချက် မမိတစ်ချက်။ မာမီတို့ရှေ့မှာ ဟန်
ပြသည်ဆိုပေမယ့် သားချော ဘုရားရှိခိုး တရားထိုင်တော့ တကယ်
ထဲမှနှစ်၍ထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေ အာရုံထဲသို့ အလင်း၏မျက်နှာ လှလှ
ပေါ်လာရုံကလွဲ၍ ဝင်လေထွက်လေကို ခပ်မှန်မှန်လေး ရှုပွားမိ
ထိုစဉ် ဘုရားခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ခြေသံတချို့ကို သား
ကြားလိုက်သည်။ သို့သော် လုံးဝမလှုပ်မယှက် ခါးကိုမတ် တင်ပစ္စ

စိုးစိုးစာပေ

နောက်ဘက်မှ ခပ်တိုးတိုးကြိုက်ရယ်သံ ကြားရသည်။
သားချော တရားဖြုတ်လိုက်သည်။ ဆက်ထိုင်၍လည်းမရတော့၊
ထုတအထိုင်ကြာ၍ ခါးတွေပင် နာကျင်လာသည်။
ဘုရားဝတ်ပြုပြီးတာနှင့် အနောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်
သော သီဟဇော်နှင့်မင်းမြတ် ပြုပြီးပြီး အမှုအရာနှင့် သူ့ကိုပိုင်းလှောင်
ကြသည်။

“ခိုင်ခန့် မင်း ဘာအကွက်တွေ ရွှေနေပြန်ပြီလဲ၊ ဘုရားစာ
အောင် ဘယ်ဟာမှ အလွတ်မရတဲ့ကောင်က ဝိပဿနာတရားတွေ ဘာ
အတ္တမှတ်လို့ပါလား”

“ဒီလိုပေါ့ကွာ မင်းတို့လို အကုသိုလ်တုံးတွေနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေ

စိုးစိုးစာပေ

ရင် ငါ့အတွက်အချိန်သာကုန်မယ်၊ ဘာအကျိုးမှရှိလာမှာ မဟုတ်ဘဲ ဒါကြောင့် တရားရှာကိုယ်မှာတွေ့ဆိုသလို ငါ့အသားငါတစ်ယောက်တည်း တရားမတွေ့ရှာမှီးရတာ ဘယ်လောက် အကုသိုလ်ကင်းလိုက်သလဲ”

သားချော လေကြီးမီးကြီးဖြင့် သီဟဇော်တို့ကို နှိပ်ကွပ်နေသလို သီဟဇော်နှင့် မင်းမြတ် ခပ်တိုးတိုး ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

သားချော ဒေါသထွက်နေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

“ကဲ မင်းတို့ အကုသိုလ်ကောင်တွေနဲ့ ဘုရားခန်းက မတန်လာ ခြံထဲကိုသွားမယ်”

သားချော ဘုရားခန်းထဲမှ သူငယ်ချင်းတွေကိုခေါ်ပြီး ခြံဆင်းခဲ့လိုက်၏။ အိမ်ပေါ်မှာ စကားပြောလျှင် မလွတ်လပ်၍ ခြံထဲဆံ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း ခုတလော အိမ်ထဲမှာ ခွေနေတာ အကြောင်းရှိလို့ ခိုင်ခန့်”

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုသလို သားချော ဘာကြောင့် သူတို့ညဘက်တွေမှာ လာမပူးပေါင်းရသလဲဆိုတာ သီဟဇော်နှင့်မင်းမြတ် အဖြေရှာမတွေ့သေး။

“ငါ အိမ်မှာနေရင် ငါ့ရင်ခုန်သံတွေက အရမ်းသာယာ

စိုးမိုးစာပေ

ဘာင်းတယ်ကွာ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါက အိမ်ကနေတောင် ခြေတစ်လှမ်းစာ မလှုပ်ဘူး။ အရင်းဆုံးပြောရရင် ကျောင်းတောင် မလှဲ့သာလို့ ထုတ်နေတာ”

သားချော အုတ်နံရံကိုခိုကာ သူငယ်ချင်းတွေကို ကြားဖို့ အရှိန်မရှိ။ မဖြစ်လို့သာပြောပြရမှာ ဒီကောင်နှစ်ကောင်က ထုတ်မြင်ရင် နံရံတဲကောင်တွေ ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ ရှားပါးစွာပွင့်လာတဲ့ ပန်းကလေး ထုတ်မကြွားချင်ပေမယ့် မကြားဘဲနှင့်လည်း မနေနိုင်။

“မင်း ဘာတွေ ဝှင်မိနေလဲ ဟေ့ကောင် ပြောစမ်းပါဦး”

“ငါ့မကြာခင် ချစ်သူရတော့မယ်ကွ”

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ၊ လန်းရော လန်းရဲ့လား”

သီဟဇော် အငမ်းမရမေး၏။

“မင်းကလည်း ခိုင်ခန့်ဆိုတဲ့ကောင်က အကောင်ကြိုက်တဲ့ ငယ်လဲ၊ မလန်းဘဲနဲ့တော့ သူက ရင်ခုန်မလားကွ”

မင်းမြတ်စကားကြောင့် သားချောမှာ အလင်း မျက်စိမမြင်တာ ဘယ်လိုစ၍ ပြောရမှန်းမသိတော့။ အလင်း မျက်မမြင်လေးဆိုတာ သားချောကို ဝိုင်းဟားကြဲမှာ ကျိန်းသေသည်။

“လောကမှာ ငါ့ကောင်မလေးလောက်လှတာ ရှိပါဦးမလားလို့ လောကအောင်ကို လှတာကွ”

စိုးမိုးစာပေ

“ခိုင်ခန့်တို့ကတော့ စကြွားပြီ ဒါဆို ငါတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလေ
ငါတို့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့တစ်အပ်မြင်မှ မင်းကောင်မလေး လှ မလှ
အသိအမှတ်ပြုပေးမယ်”

“သမီး အလင်း အလင်းခေ”

ဘိုးမာန်၏အသံကြောင့် သားချောနှင့်အတူ သီဟဇော်နှင့်
မြတ် ရိုခေါင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သားချောခုံတန်းမှာ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး ဘိုးမ
ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

“ဘိုးမာန် အလင်း ဘယ်သွားလို့လဲ”

“မသိဘူး သား၊ မြေးများရှိမလားလို့ ထွက်ခေါ်တာ”

“မရှိဘူး ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာထိုင်နေတာ အလင်းကို မတွေ
ဘူး အဘိုး”

အလင်း ပျောက်နေသည်ဆို၍ သားချော စိတ်ပူကာ ပျာ
ခတ်သွားသည်။

ခြံထဲအနံ့ပတ်ရာသည် မတွေ့။ နောက်ဆုံး အိမ်ကြီးပေါ်
တက်ပြီး မာမိအခန်းသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သီဟဇော်နဲ့မင်းမြတ် သားချော ပျာယာခတ်နေပုံကိုကြည့်
သူတို့နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေကြသည်။

သားချော မာမိအခန်းတံခါးကို ခေါက်သည်။ မာမိအခန်းတံခါး
သာသည်။

“ဘာကိုစွဲလဲ သား”

မာမိရှေ့မှာမို့ သားချော မျက်နှာမီးရိမ်ပုန်စိတ်တွေကို ဖျောက်
မကျေနပ်သော အရိပ်တွေကို မျက်နှာပေါ် တင်လိုက်ပြီး ခပ်တင်း

အမူအရာဖြင့်

“ဟိုတစ်ယောက် မာမိအခန်းထဲမှာလား”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ သား”

“အလင်းကြည့်ကို ပြောတာ၊ ဟိုမှာ သူ့အဘိုးက လိုက်ရှာနေ
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောတာတောင် ဖြောင့်အောင်မပြောရ

ထကယ် အနှောင့်အယှက်ပေးလွန်းတယ်၊ မျက်စိမမြင်လည်း မမြင်
နဲ့နေပေါ့၊ မိုးချုပ်မှ ဟိုသွားဒီသွားနဲ့ ကြည့်လို့ကို မရဘူး”

ဒေါသဖြင့် ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောနေသော သားချောပုံစံကို
အလင်းကို သားချော စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာကို ဒေါ်ခင်သစ္စာ

အလင်းကောင်းကြီး ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ဪ သားရယ် တစ်နေရာရာမှာရှိမှာပါ၊ မဝေဇရာ မဝေ
ထဲမှာများလား”

“မသိဘူး မာမိ၊ သား သွားကြည့်ပေးမယ်”

သားချော မာမိုရှေ့မှ ဒေါ်ကြီးမောကြီးနှင့် ထွက်လာလိုက်
သီဟဇော်နှင့်မင်းမြတ်က ဒေါ်ဝေအခန်းသို့ လျှောက်မလိုက်တော့
ညှဉ်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေကြ၏။

ဒေါ်ဝေအခန်းရှေ့ရောက်တော့ သားချော အခန်းတံခါး
ဝုန်းခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။

အလင်း ဒေါ်ဝေကို နှိပ်ပေးနေရင်းမှ တံခါးဖွင့်သံကြောင့်
မမြင် ရဘဲနှင့် ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

သားချော အလင်းကိုတွေ့လိုက်ရ၍ စိတ်အေးသွားပေမ
မြင်ရသော မြင်ကွင်းက ဒေါ်သဖြစ်ချင်စရာ။

အခန်းထဲ အမြန်ဝင်လိုက်ပြီး ဒေါ်ဝေကို ခပ်ကျ့ကျ့လေးထဲ
ပြီး နှိပ်ပေးနေသော မြင်ကွင်းက သားချောအဖို့ စိတ်ဆိုးဒေါ်သဖြစ်
စရာကောင်းနေ၍ ဒေါ်ဝေကိုနှိပ်ပေးနေသော အလင်းလက်ကို ဖျတ်
ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး

“ဒီမှာ ရွာဘုံကျွန်လုပ်မနေနဲ့ အလင်း၊ ဘိုးမာန် လိုက်ရှာ
တယ်၊ ဒေါ်ဝေ နောက်ကို အလင်းကို မခိုင်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး”

“အို ဒေါ်ဝေ ခိုင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်ဝေ နေမကောင်း
အလင်းဖာသာ လာနှိပ်ပေးနေတာပါ”

“အေးပါ သားချောရယ်၊ ဒေါ်ဝေလည်း မနှိပ်ပေးဖို့ပြောပါ”

စိုးမိုးစာပေ

အလင်းက တားမရလို့သာ ငြိမ်ခံနေရတာ၊ သားချော မကြိုက်ရင်
တော်မခိုင်းတော့ဘူးနော် သား”

ဒေါ်ဝေကို သားချော ဘာမှပြန်မစပြောနေတော့ဘဲ အလင်းကို
မကြိုက်အောင်ကြီးနှင့် ဆွဲခေါ်လာသည်။ အလင်းမှာ မမြင်ရသည့်
ထဲ သားချော ဆွဲခေါ်ရာသို့ ဖရိုဖရဲ ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လိုက်ပါလာ

“သားချော နေပါဦး အရမ်းမဆွဲပါနဲ့၊ အလင်း ချော်လဲလိမ့်
ဒီတော့မှ သားချော အလင်းကို ရွေ့ခနဲ ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“အို သားချော သူများတွေ မြင်ကုန်မယ်၊ အောက်ချပေးပါ
နော်”

“စကားမများနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လိုက်ခဲ”

လေသံခပ်မာမာဖြင့်သာ တုံ့ပြန်ပြောဆိုပြီး သားချော အိမ်ရှေ့
မပြတ်ဘဲ မီးဖိုခန်းတံခါးကနေ ဂိုဒေါင်ဆီသို့ ခေါ်လာလိုက်သည်။
ဂိုဒေါင်နားရောက်မှ အလင်း၏ကိုယ်လေးကို အောက်ချလိုက်၏။

အလင်းမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာသည်။

“နောက်တစ်ခါ မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ နှိပ်ပေးစရာမလိုဘူး၊ မင်း
အဖို့မှာ ငါ့နီးဖြစ်ရမယ့်မိန်းကလေး တစ်ယောက် လူတကာကို

စိုးမိုးစာပေ

လိုက်ပြီး အောက်ကျိုစရာမလိုဘူး။ ဒေါ်ဝေကိုနှိပ်ပေးတာ ဒီတုန်းနောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

ဘိုးမာန် အလင်းကိုတွဲခေါ်ရင်း သက်ပြင်းမောက်ဟင်းခနဲ ပြောလိုက်သည်။

သားချော ဒေါသတွေဖြင့်ပေါက်ကွဲပြီး အလင်းရှေ့မှ ရှောင်လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

အလင်းနေရာမှာတင် တွေ့တွေ့လေးရပ်ပြီး ကျန်ခဲ့၏။

အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ အလင်းကို ဘယ်နေရာမှာချောချပေးခဲ့မှန်း အလင်းမသိသဖြင့် စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။

ဘိုးမာန် အလင်းပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လာရောက် တွေ့၏။

“မြေး လာ လာ အတိုးတို့ အခန်းပြန်ကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုး”

သားချော ပြောခဲ့တာတွေကို ဘိုးမာန် အကုန်ကြားခဲ့သော်လည်း မြေး၏အနာဂတ်အတွက် ဝမ်းသာရမည်လား၊ ဝမ်းနည်းရမည်လား ဘိုးမာန် ဝေခွဲ၍မရ။

သို့သော် လှပဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဘိုးမာန်တို့ မြေးအတွက် ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တာလဲဖြစ်နိုင်သည်လေ။

မြေးလေး မျက်စိမကုရမချင်း ဘိုးမာန် ဘယ်လိုပြုသားကိုမှ ရင်မဆိုင်ချင်။

အခန်း (၁၃)

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် မနက်စောစော ထမင်းကြမ်းနှင့်
ကိုသာ ဆီစမ်းပြီး စားလိုက်ကြသည်။

ရသမျှငွေလေးကို ချွေတာပြီး အပိုထွက်အောင် ဘာမှမ
ဖြင့် ဘိုးမာန် မြေး၏မျက်စိကုဖို့ ငွေကြေးလေး အတော်အသင့်
စုမိနေ၏။

“သမီးရေ သမီးအတွက် အဘိုး ပိုက်ဆံစုထားတာ ဘာ
သုံးသိန်းတောင် ကျော်နေပြီကွ”

အဘိုးက ဝမ်းသာအားရ ပြောနေပေမယ့် အလင်းက
မပျော်နိုင်။ ဒီလို ပိုက်ဆံသုံးသိန်းလောက် စုမိလာအောင် အဘိုး

စိုးစိုးစာပေ

အင်အားတွေ ဘယ်လောက်ထုတ်သုံးခဲ့ရသလဲဆိုတာ အလင်း
နိုင်ပေမယ့် စိတ်မှန်းဖြင့်တော့ သိနိုင်၏။

“သမီးကို မျက်စိကုဖို့ ဘယ်လောက်ကုန်ကျမလဲမသိတော့
တာ။ အဲဒီကိစ္စကျတော့လည်း အဘိုး ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက်
ညနေကျမှ မောင်မြတ်ကိုကို မေးကြည့်တော့မယ်။ ဘယ်ဆေးရုံ
သွားရတယ်။ ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့ကုရမယ်။ ဘယ်လောက်ကုန်ကျမယ်ဆို
တာကို”

“ဘိုးမာန် အလင်းမျက်စိပြန်မြင်ရရင်လေ ဘိုးလုပ်မယ့်အလုပ်
လုပ်ကုမှာ၊ ဒီမျက်စိကို ကုရင်မြင်မယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေလားဟင်
တာ”

မျှော်လင့်ချက် မဝံ့မရဲလေးဖြင့် မေးလိုက်သော မြေးကိုကြည့်ပြီး
နဲ့ စိတ်မကောင်း။ မျက်စိခွဲစိတ်ကုလျှင် အောင်မြင်မည် မအောင်
ဆိုတာ ဘိုးမာန် ဘယ်လိုအတတ်ပြောနိုင်မည်လဲ။ သို့သော် မြေး
ကိုတော့ မျှော်လင့်ချက် မက်လုံးတွေ ပေးချင်သည်။

“ပြန်မြင်မှာပေါ့ မြေးရဲ့။ ဘိုးမြေးရဲ့မျက်စိ ပြန်ကိုမြင်ရမယ်”
အလင်းမျက်နှာလေး မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် လင်းထိန်သွား

“ကဲ ဘိုးမာန် ပန်းမျိုးပေါက်တွေ သွားခွဲရဦးမယ်”

စိုးစိုးစာပေ

ဘိုးမာန် အငွေတထောင်းထောင်းထနေသော ရှေ့နှေးကြမ်း
မှုတ်သောက်လိုက်ပြီး သဘက်ကြမ်းလေးကို လှမ်းယူကာ ပန်းပေါ်ထဲ
လိုက်သည်။

“မြေး ဘာအလုပ်မှ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့နော်၊ မနေ့ညက
မပြောမဆိုနဲ့ အိမ်ကြီးပေါ်တက်မသွားနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးရဲ့၊ အလင်း မတက်တော့ပါဘူး”

အလင်း စားပွဲဝိုင်းပုပလေးပေါ်မှ ဘိုး စားသွားသည့် ထဲ
ပန်းကန်ကို လက်ဖြင့်အသာစမ်းကာ လှမ်းယူရင်း အပြုံးလေးဖြင့်
လိုက်သည်။

“အေး အေး ဘိုး စိတ်ချမယ်”

ဘိုး ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်
ရက် ဘိုးမာန် ခေါင်းတွေ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ယိုင်နဲ့သွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘုန်းခနဲ လဲမကျစေရမယ်”

သစ်သားတိုင်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

ဘိုးမာန်၏ညည်းသံသဲ့သဲ့ကြောင့် အလင်း မျက်နှာလေး
ပင့်မော့လျက် မျက်နှာပေါ်သို့ ရုတ်ချည်းဆိုသလို စိုးရိမ်စိတ်တွေ ထင်
ပေါ်သွားကာ

“ဘိုး ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာနဲ့ထိမိသွားလို့လဲ”

“မြေးရယ် ဘိုး ခေါင်းထဲမိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး မျက်လုံးတွေ ခြာသွား
ရင်ထဲမှာ မကောင်းလိုက်တာ”

ဘိုးမာန် အသံက မောဟိုက်သံပါနေသည်။ ဝေဒနာ ခံစားနေ
အလင်း ကြားရုံဖြင့်သိနိုင်သည်။ အလင်းရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ပူပန်

ခံ၏။

အလင်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အဘိုးရိုနေသော နေရာသို့ စမ်းသွား
ပြီး အဘိုး၏လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေးလိုက်
သည်။

“ဘိုး ဘယ်လိုနေလဲဟင်၊ အလင်း ဘာဆေးယူပေးရမလဲ၊

ဘိုး ခုလောလောဆယ် အလင်း ဘိုးကို အိပ်ရာထဲတွဲပို့မယ်”

“အင်း ဘိုး ခဏလှဲလိုက်ရင် သက်သာသွားမယ်ထင်တယ်

မမြင်မကမ်းနှင့် တွဲပို့ရာသည့် မြေးလေးကိုကြည့်ပြီး ဘိုးမာန်
ဘာတွေကြားထဲမှ စိတ်ထိခိုက်ပြန်သည်။

ရင်ထဲတွင် နောက်နေသည်က အနေရဆိုးလှချေသည်။ သွေး
တာလား အားပဲနည်းတာလား ဘာဖြစ်မှန်းကိုမသိတော့၊ ဝေဒနာ
ဖြင့် အသက်သေမှာ မကြောက်ပေမယ့် မြေးလေးအတွက် ပူပန်စိတ်

ကလေးက ဝေဒနာတွေနှင့်အပြိုင် ယှဉ်တိုးပြီးဝင်လာတော့ ရင်ထဲ
လေးခနဲ ဖြစ်ရပြန်သည်။

အကယ်၍ သူ့သာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် မြေးလေးဘဝက မရ
ရဲစရာ။ တွေးရင်းဖြင့် ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ ဝေဒနာက
လာသည်။

“ဘိုး လှဲနေလိုက်ဦးနော်၊ အလင်း ဘိုး အမှူးပြေလိုပြော
သကြားရေလေး ဖျော်တိုက်မယ်”

ဘိုးမာန် ဖျာကြမ်းလေးပေါ်သို့ ဘေးတစောင်းလေး လှဲချင်
သည်။ အလင်း အဘိုး ခေါင်းရင်းဘက်တန်းမှ ရှူဆေးဘူးထေ
လက်ဖြင့်အသာလှမ်းစမ်းရင်း ယူပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့ ဘိုး ဒီရှူဆေးလေး ရှူထားလိုက်ဦး၊ အလင်း သကြား
သွားဖျော်လာခဲ့မယ်”

အလင်းအသံလေးတွေက ဘိုးမာန်အတွက် စိုးရိမ်ထူထောင်
အနည်းငယ် တုန်ခါနေသည်။

ဘိုးမာန် ဘာမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်ရှာ။ အိပ်ရာထဲ
ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေးလှဲကာ မျက်လုံးကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။

အလင်း သကြားရေကိုဖျော်ရန် ရေအိုးစင်ရှိရာသို့ အသာ
လျှောက်သွားပြီး အိမ်နံရံသစ်သားစင်ပေါ်မှ သကြားပုလင်းကို ဖိတ်

စိုးစိုးစာပေ

ခွဲစမ်းကာ လှမ်းယူလိုက်သည်။

သကြားပုလင်းအဖုံးကိုဖွင့်ကာ အသင့်ခပ်ထားသော ရေခွက်ထဲ
မှန်းထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မီးဖိုခန်းရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်သွား
ပြီး ပန်းကန်စင်မှ ဇွန်းကိုယူကာ သကြားရေကို ဇွန်းဖြင့်ခပ်ဖွေလိုက်သည်။

ပြီးမှ သကြားရေခွက်ကိုယူကာ အဘိုး လှဲနေရာအိမ်ရှေ့ခန်းသို့
သတိဖြင့် လျှောက်လာလိုက်သည်။

“ဘိုး အလင်း သကြားရေယူလာပြီ၊ သောက်လိုက်ဦး”

အလင်း လှမ်းပေးသော သကြားရေခွက်ကို ဘိုးမာန် တုန်ချီချီ
ဖြင့် လှမ်းယူသည်။ သို့သော် ဘိုးမာန်၏အင်အားအစုံက သကြားရေခွက်
ထိပ် နိုင်အောင်မသယ်နိုင်။

သကြားရေခွက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသည်။

အလင်း ခြေထောက်ပေါ် သကြားရေတွေ ဖိတ်စင်ကျကုန်
သဖြင့် အလင်းရင်တွေ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားကာ ဘိုးမာန်ကို စိုးရိမ်စိတ်
ဖြင့် လှမ်းစမ်း၏။

“ဘိုး ဘိုးမာန်”

ဘိုးမာန်ထံမှ ပြန်ထူးသံမကြားရ။ အလင်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
နိုင်စိတ်ကြောင့် တသိမ့်သိမ့် တုန်ခိုက်သွားသည်။

အလင်း အဘိုးကို ခေါ်သည်။ မျက်စိမမြင်ရသည်မို့ အဘိုး

စိုးစိုးစာပေ

ဘယ်လိုတွေဖြစ်ဖူးတုန်းနော်။ မည်သို့သော ဝေဒနာတွေကို လူ့လိုစွာ ခံစားနေရသည့်ဆိုတာကို မသိနိုင် မမြင်နိုင်။

“ဘိုး ဘိုး အလင်းခေါ်နေတယ်လေ၊ အလင်းကို ပြန်ထူးပါဦး အလင်း ပိတ်ပူလှပြီ”

အလင်း ရှိုက်ငိုခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် ဘိုးမာန်၏ကိုယ်ကို လှုပ်ရမ်း ပြီး သွေးရှူးသွေးတန်းခေါ်လိုက်သည်။

ဘိုးမာန် လုံးဝမကြားနိုင်တော့ပြီ။ အသက်မဲ့သော ဝိညာဉ်က အလင်း၏စိုးရိမ်ပူပင်သောကတွေကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်လေပြီ။

ဆောက်တည်ရာမဲ့သွားသော အလင်း တအံ့အဉ့် ရှိုက်ငိုနေရာ မှ အိမ်ကြီးဆီသို့ သွေးရှူးသွေးတန်းနိုင်လွန်းသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် မမြင်မစမ်း ထွက်လာလိုက်၏။

ခြံထဲရောက်တော့ ရေဘုံတိုင်တိုင်ကို တိုက်မိ၍ ဖောအဟုန် ဖြန့်နေသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ရှေ့သို့ဟပ်ထိုးလဲကျပြန်သည်။

အလင်း အတင်းကုန်းထသည်။ ဒီအချိန်မှာ နာကျင်ခံစားနေလျှင် မဖြစ်။ ပါးပြင်ပေါ်ဆို့ မျက်ရည်တွေက အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလာသည်။ ဘိုးမာန်များ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားဆိုသည့် သောကတွေက စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်။

တဖန် အုတ်ဘောင်ကို တိုက်မိပြီး တစ်ခါ လဲပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ နွေးထွေးသော လက်တစ်ဖုံက အလင်း၏လဲကျနေသော ကိုယ်လေးကို အလိုက်သင့်ဖေးမခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“အလင်း အလင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သားချော အသံကြားတော့ အလင်း ပို၍ သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငို ထက်၏။

“သား သားချော ကယ်ပါဦး ဘိုးမာန်ကို ကယ်ပါဦး။ ဘိုးမာန် ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး ခေါ်လို့မရဘူး”

ကျောင်းသွားမည့်ဆဲဆဲ မထင်မှတ်သော ပြဿနာကြောင့် သားချော အလင်းနှင့်အပြိုင် ဘိုးမာန်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားရ၏။

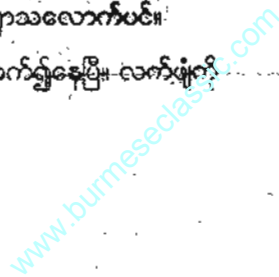
“လာ လာ အလင်း ကိုယ်တို့သွားကြည့်ကြမယ်”

အလင်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဂိုဒေါင်ရှိရာဘက်သို့ သားချော မြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် လျှောက်လာပြန်သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ အိပ်ရာထက်တွင် ငြိမ်အက်စွာ လှည့်လှမ်းနေသော ဘိုးမာန်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ သားချော ဘိုးမာန်နားသို့ ခြေတိုးကပ်သွားပြီး နှာခေါင်းဝကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် အသာတော့ကြည့် ထက်သည်။

ဘိုးမာန် အသက်မရှိတော့တာ သေချာသလောက်ပင်။

အသားတွေက ရေခဲတုံးတစ်ဖုံ၊ အအေးစက်၍နေပြီ။ လက်ဖျံ့ကို

စမ်းကြည့်တော့ သွေးရုနီနန်းတစ်စက်မျှ မလှုပ်တော့။ အလင်းကို မမြင်ရက်။ သားချော ဘယ်လိုဆင်ခြေပေးရမုန်းမသိအောင် ထူပူသွားကာ ဘိုးမာန် ဘေးမှထပြီး အဝတွင်သွားရပ်ကာ ခေါင်းတွေကို တပျင်းပျင်းကုတ်နေလိုက်သည်။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ အလင်းရယ်လို့သာ ဖက်ဖက်နီနီလိုက်ချင်၏။ အတွေးနှင့်အတူ သားချော မျက်ရည်တွေဝဲတက်ကာ ရင်ထဲစို့တက်လာသည်။

“ဘိုး ဘိုးမာန် ထပါဦး၊ သားချော ဘိုးကို ခေါ်ပေးပါဦး၊ ဘိုးဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကြည့်ပေးပါဦး သားချောရယ်”

အဘိုးဖြစ်သူ၏ခြေအစုံကို လက်ဖြင့်နှိပ်နယ်ပေးနေရင်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြောနေသော အလင်းကို ဘိုးမာန် သေပြီဟု ဘယ်ပြောထွက်ရက်ပါ့မလဲ။

“ကိုယ် ဒယ်ဒီနဲ့မာမို့ကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ် အလင်း”

သားချော အသံကိုမတုန်အောင် ထိန်းမြောပြီး အလင်းအနားမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

အိမ်ကြီးပေါ်ရောက်တော့ မျက်နှာမကောင်းသော သားဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်သစ္စာ ကော်ဖီသောက်နေရင်းမှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“သားချော မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဦးမြတ်ကိုကပါ ဒေါ်ခင်သစ္စာအမေးကြောင့် ဖြေလာမည် သားချော၏အခြေကို စောင့်နားထောင်နေဟန်ဖြင့် သားဖြစ်သူကိုကြည့်လိုက်သည်။

“အဘိုးမာန် ဆုံးပြီထင်တယ် ဒယ်ဒီ”

“ဟင်”

“အို ဘုရား ဘုရား”

ဦးမြတ်ကိုရော ဒေါ်ခင်သစ္စာပါ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြနူးကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားချော ဒယ်ဒီတို့ကို ရှင်းအောင်ပြောဦး”

သားချော စိတ်မျက်လွန်းစွာဖြင့် ခေါင်းမှ ဆံပင်တွေကို လက်ဆယ်ချောင်းဖြင့် ထိုးဖုလိုက်ရင်း လေပူတစ်ချက်ကို ခပ်မြင်းမြင်းမှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“သားလည်း ဘယ်ကဘယ်လိုဖြစ်တယ် အတိအကျ မသိဘူး”

ဒယ်ဒီ၊ အလင်း အိမ်ဘက်ကို ပြေးလာတာမြင်လို့ ဘာဖြစ်တာလဲ သွားရင်းမှ ဘိုးမာန်ကိုလိုက်ကြည့်ဖြစ်တာ၊ သားထင်တာတော့ ဘိုးမာန် သေပြီလို့ ထင်တယ်၊ လုံးဝ မလှုပ်တော့ဘူး”

ဦးမြတ်ကို အခြေအနေကို ထိုင်နားထောင်၍ မဖြစ်တော့မှန်း

တွေးလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထကာ ဂိုဒေါင်ရှိရာဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ဆဲ
လာလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်သစ္စာပါ ဦးမြတ်ကိုနောက်မှ လိုက်သွားသည်
စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေး ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဘိုးမာန်ထံ
သေရင် အလင်းကြည်တာ အိမ်မှာသေရင်တင်နေဦးတော့မှာပေါ့။

အခန်း (၁၄)

“ကြွပါ ဒေါက်တာ ဒါ ကျွန်တော့်အိမ်က ဥယျာဉ်မှူးပါ။ အ
ဘာင်းကြီးကနေ မူးတယ်ဆိုပြီး အိမ်ရာမှာ လှဲအိပ်နေရင်းက ခုလို
ပြောသွားတာပါ”

မိသားစုဆရာဝန်ဖြစ်သော ဒေါက်တာလှဦး ရောက်လာသဖြင့်
မြတ်ကို အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

အလင်း အေးစက်တောင့်တင်းနေသော အဘိုး၏ခြေထောက်
လက်တွေကို ဆောက်တည်ရာမရစွာ နှိပ်နယ်ပေးနေရင်းမှ ဆရာဝန်
ရောက်လာပြီဆိုသဖြင့် ကိုယ်လေးကို ရိုက္က နေရာမှဖယ်ပေးလိုက်
သည်။

ဘိုးကို ဆရာဝန်စမ်းသပ်လျှင် ကိုယ့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်သည်။ သားချော ဆရာဝန်၏အတက်ခံနိုင်စွမ်းကို အသိပေး တောင်းတွင် ချပေးလိုက်သည်။

ဆရာဝန် အဘိုး၏လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းကြည့်ပြီး သူ့လက်မှ နာရီကို ပို့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှထင်ခြင်ချက်မပေးသေး။ ထို့နောက် နားကြပ်ကိုထုတ်ကာ အဘိုး၏ရင်ဘတ်ကို နားကြပ်ဖြင့်စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး မှေးမှိတ် နေသော အဘိုး၏မျက်လုံးအိမ်ကို ဖြဲကြည့်သည်။ မြီးနောက်ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ခါရမ်းလိုက်ပြီး အနားမှာ စိုးရိမ်တတ်စေတင်ကြည့်နေ ကြသော ဦးမြတ်ကိုနှင့်ဒေါ်ခင်သစ္စာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“လူနာက လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နာရီလောက်ကတည်းက ဆုံးရှုံး ဦးမြတ်ကို”

ဆရာဝန်ထံမှ အဖြေစကားကို အလင်း ကြားလိုက်ရခိုက် အလင်းအတွက်တော့ ကမ္ဘာပြိုသလိုပါပဲ။ လူက ဆောက်တည်ရာမရှိ ဖြစ်ကာ ရပ်နေသော ခြေအစုံ ဆက်မရပ်နိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပေါ်သို့ ခြေ ခေါက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အဘိုး အဘိုးဆုံးပြီ ဟုတ်လား”

မျက်ရည်တို့ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျဆင်းလာကာ တုန်ယင်သော သောအသံဖြင့် တိုးဖျော့ဖျော့မေး၏။

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်များ အဆက်မပြတ် စီးကျလျက် အဘိုးထံပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်ချပြီး ကမ္ဘာပျက်မတတ် ငိုကြွေးလိုက်သည်။

သားချော ချစ်သူလေးကို ရင်ခွင်မှာပွေ့ပြီး ချွေးသိပ်ချင်စိတ် ထွားဖွားပေါ်လာသည်။ သို့သော် အခြေအနေကမပေး။ ထို့ကြောင့် ဆန္ဒကို ရင်ထဲမှာပင် သိမ်းဆည်းကာ အလင်း ငိုကြွေးနေ ခြင်းကို မကြည့်ရက်လွန်းစွာဖြင့် ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

လောကခံဆိုးဆိုတာ မမြင်ရတဲ့နေရာတွေ ခြုံခိုတိုက်ခိုက်နေပါ သို့တာကို သားချော ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ခဲ့၏။

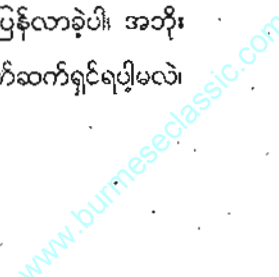
“အဘိုး အဘိုးရယ်”

အလင်းမှာလည်း အဘိုးမာန်၏ရုပ်အလောင်းကို ဖက်ကာ မှည့်၍ ငိုညည်း၍မဆုံး။

“အဘိုးရယ် အလင်းကို ထားခဲ့ပြီလား။ အလင်းကို စိတ်မချ ခုတော့ အလင်းတစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ ထားသွားရတာလဲ ရယ်”

အလင်း ငိုလည်းငို၊ ပြောလည်းပြော၊ လက်အစုံကလည်း အလောင်းကို ခပ်တင်းတင်းဖက်လျက်

“ပြန်လာပါ အဘိုးရယ်၊ အလင်းဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါ။ အဘိုး အလင်းလောကကြီးထဲမှာ ဘယ်လို အသက်ဆက်ရှင်ရပါမလဲ။

အလင်းဘဝတော့ ပျက်ပါပြီ အဘိုးရယ်၊ ပြန်လာပါ ပြန်လာခဲ့ပါ အရယ်”

အလင်းပြောနေသမျှကို ကြားရသူတိုင်း ဘယ်လိုမှ စိတ်ကောင်းနိုင်။

ဒေါ်ခင်သစ္စာ အလင်း၏ပခုံးစွန်းလေးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်လှ

“စိတ်ကို ထိန်းပါ အလင်းရယ်၊ ကြီးကြီးတို့ရှိပါတယ်ကွာဘိုးမာန်အတွက် ကြီးကြီးတို့မိသားစု အလင်းနဲ့ထပ်တူထပ်မျှ စိတ်ဆက်ကြရပါတယ်”

ဒေါ်ခင်သစ္စာပင် ဖြေသိမ့်နေရင်းမှ ပျက်ရည်တွေဝဲလာသ

“ကြီးကြီး အဘိုး မသေသေးပါဘူး။ ဆရာဝန်ကြီးရယ် အဘိုးနောက်တစ်ကြိမ်လောက် ထပ်ပြီးစမ်းသပ်ပေးပါနော်၊ အလင်း ဝမ်းတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘာ အလင်းရဲ့အဘိုးကို ကယ်ပါဦး”

ကူကယ်ရာမဲ့စွာနှင့် လက်အုပ်လေးချီကာ အားကိုးတကြီး နေရှာသော အလင်းကိုကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးပင်လျှင် ရင်ထဲမှာနာသည်။

“သမီးအဘိုးက တကယ့်ကို အသက်မရှိတော့တာပါပဲ ဒါကြောင့် သမီးစိတ်ကိုပဲ သမီး ဖြေပါတော့”

ဆရာဝန်ကြီး ဦးလှဦးလည်း ထိုသို့သာဖြေသိမ့်ပေးနိုင်

စိုးမိုးစာပေ

“အဘိုးက စောစောကလေးတင် အလင်းနဲ့စကားတွေ ပြောသေးတာ အဘိုးရယ်နေသေးတာ၊ အဘိုးမှာ ဘာရောဂါမှမရှိပါဘူး။

ဖြစ်လို့ အဘိုးက ဗြန်းစားကြီးဆုံးရတာလဲ၊ အဘိုး အဘိုးရယ်

အလင်းကိုပါ အဘိုးနဲ့အတူ လိုက်ခွင့်ပေးပါတော့လား။ အလင်း သေပါရ

အလင်းကိုပါ လာခေါ်သွားပါ၊ အဘိုးနဲ့အတူ တမလွန်ကို လိုက်ခဲ့ပါ

အလင်းဘေးမှာ အဘိုးသာရှိနေရင် အလင်းမျက်စိတွေ ပြန်မမြင်

နိုင်လည်း နေပါတော့၊ အလင်း မမြင်ချင်တော့ပါဘူး”

အလင်း၏ဟန်လေးက ကြောက်ရွံ့နစ်ခြင်းတွေဖြင့် ရှုမတတ်ကို

ပျက်ချောက်ချားနေ၏။

ဦးမြတ်ကို အလင်းဘေးတွင်ရပ်ကာ

“သမီး အလင်းကြည့် သတိထားလေ သမီး အခုလို အရမ်းကို

ပျက်နေရင်း တမလွန်ရောက်သွားတဲ့အဘိုး သမီးကြောင့် ရတက်

ရဘဲ နေမယ်ကွယ်၊ အဘိုးနဲ့နောက်ဆုံးခရီးကို ဖြောင့်ဖြောင့်သွား

အောင် သမီးစိတ်ကို တရားနဲ့သာဖြေပါကွယ်၊ လူတိုင်းသေခြင်းတရား

တွေတ်မြောက်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးမြတ်ကို ဖျောင်းဖျပေမယ့် ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေမှာ အလင်း

စိုးမိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

သစ်

နှစ်

အဘိုး၏ကိုယ်ပေါ်သို့ အလင်း၏ကိုယ်လေး ငိုက်ခနဲ ကျသွားသည်
အလင်းမှာ သတိရှိမနေတော့။

အခန်း (၁၅)

“အလင်း ဘာလို့မှီမှာတစ်ယောက်တည်း လာထိုင်နေရတာလဲ”
အိမ်နံရံလေးကို ကျောမှီထိုင်နေသည့် အလင်း၏အသွင်လေး
လှုပ်မယုက်။ ရှေ့တည့်တည့်ကို မမြင်နိုင်သည့်မျက်ဝန်းများဖြင့်
အိမ်ယုက် ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ မည်မျှငိုထားသည်မသိ မျက်လုံးတွေ
အိမ်ဖောင်းပိတ်နေသည်။

သားချော အလင်းဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း အလင်းလက်လေး
ညှစ်သာစွာဖြင့် တယုတယ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“အလင်း”

သားချောအသံက ကရုဏာတွေ ထွေးလိပ်ပြီး တိုးညှင်းနေ၏။

အလင်း ပြန်မထူး၊ မော့လည်းမကြည့်၊ မလှုပ်မယှက် ကျောက်ဆစ်
ကလေးလို့ ငြိမ်သက်နေ၏။

သို့သော် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်တွေကတော့ အရင်ကထာ
ပိုပြီး တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်းနေ၏။

ပြီးနောက် ပိုးခနဲပေါက်ခနဲ ကျလာသည်။

“ကိုယ်လည်း စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ နေလို့တောင်မရပါဘူး
လင်းရာ၊ အဘိုးမရှိတော့ အလင်း ဘယ်လောက် သိမ်ငယ်စိုးရွံ့သွား
ဆိုတာလည်း ကိုယ် တွေးမိပါတယ်”

အလင်းမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေကတော့ တလိမ့်လိမ့်က
ထို့ကြောင့် အလင်းပါးပြင်မှ စီးကျနေသော မျက်ရည်ကြည်တွေကို သ
ချော လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အလင်းအနားမှာ ကိုယ့်ကိုသာဝရ ရင်ခွင့်ပေးပါတော့ အ
ကိုယ် အလင်းကို လက်ထပ်ပါရစေ၊ အလင်းဘေးမှာ ဘိုးမာန်မရှိ
ပေမယ့် ကိုယ် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာကိုတော့ အလင်းစိတ်ထဲမှာ
ထားပေးပါ”

အလင်းအား သားချော ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖြင့် ပြော
လည်း အလင်း ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါသည်။

“ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သားချောရယ်၊ အလင်းနဲ့သာ

လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး၊ သားချောရဲ့တောင်းဆိုမှုတွေက
အလင်းကို ဒုက္ခတွင်းထဲ တွန်းချသလို အရမ်းကို ကြောက်ဖို့ကောင်းလွန်း
တယ်”

“အလင်း ကိုယ့်ကို မယုံဘူးလား၊ ကိုယ် အလင်းကို တကယ်
လက်ထပ်ယူမှာ၊ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာပဲ အလင်း နေရမယ်၊ ကိုယ် တစ်ဦးတည်း
အလင်းကို လုံခြုံမှုပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ အလင်း စိတ်ချလက်ချ ယုံ
နိုင်ပါ”

“ယုံပါတယ် သားချော၊ အလင်းမယုံခဲ့တာ သားချောကို မဟုတ်
ဘဲ ကံကြမ္မာကြီးကိုပါ၊ အလင်းကို သားချောက လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
ပေးမယ့် ကြီးကြီးတို့က အလင်းလို မျက်ကန်းမတစ်ယောက်ကို သူတို့
အဖြစ် လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အလင်း သိတယ်၊ ဒါကြောင့်
အလင်းသိမ်းပိုင်းမှာလွမ်းရမယ့်အတူတူ အစကတည်းက ဒီအချစ်ဇာတ်
ကို မစရင်ကောင်းမယ် သားချောရယ်၊ အလင်း ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ရင်တတ်တွေ အရှင်လတ်လတ် ပေါက်ထွက်ကုန်လိမ့်မယ်”

တိုးသဲ့သော ခပ်ဖျော့ဖျော့အသံလေးမှာ ကြေကွဲသံတွေက လှိုက်
လာတာ ပါလာသည်။ ခုဆိုရင် ကြီးကြီးက အလင်းကို သနားသဖြင့်
အလင်းကြီးပေါ်မှာ လာနေဖို့ ခေါ်သည်။ သို့သော် အလင်း တတ်မနေ့၊
ထို့ကြောင့် အဘိုး ခေါင်းချသွားသော ဤဂိုဒေါင်ခန်းလေးထဲ

မှာပင် အလင်းနေပါရစေဟု ပြန်၍ တောင်းပန်ထားရလေသည်။ ဒီအခါမှာ အလင်း တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ပါ။

အဘိုး ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားခြင်းသည် အလင်းထံမှ အသက်ပိဋကတ်နှင့် အင်အားကို နုတ်ယူထားသည့်နှယ်ပါ။

ခုတော့ လမ်းလျှောက်သည့်အခါတိုင်း ကိုင်ဆောင်ရသော စတောင်ဝှေးလေးသည်ပင်လျှင် အဘိုးနှင့်မကင်းနိုင်။ အဘိုး ကိုယ်ထံမှ ဝယ်ပေးထားခဲ့သည့် စတောင်ဝှေးလေး။

တွေးရင်းဖြင့် အလင်းရင်ထဲ ဆို့တက်လာပြန်သည်။

“အလင်း ရော့ ဒါလေးကို အလင်းယူထားလိုက်နော်”

“ဘာလဲဟင် သားချော”

“တန်ဖိုးတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလင်း သိမ်းထားရမယ်။ အလင်းအတွက် လက်စွပ်ကလေးပါ”

တန်ဖိုး မရှိဘူးဟုဆိုသော သားချော၏စကားမှာ မှသာ ပြန်သည်။ အမှန်တော့ ထိုလက်စွပ်လေးသည် သားချော၏အဘွား မဆုံးမက သားချော ချစ်သူရလာလျှင် လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးဖို့ သားချော အမွေပေးခဲ့သည့် စိန်လက်စွပ်ကလေး ဖြစ်သည်။

အလင်းအား ထိုလက်စွပ်သည် စိန်လက်စွပ်ဟုပြောလျှင် ယုံမဟုတ်သဖြင့် တန်ဖိုးမရှိဘူးဟုသာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စိုး မိုး စာပေ

“ရွှေလက်စွပ်ဆိုရင် အလင်း မယူပါရစေနဲ့ သားချောရယ်”

“ရွှေလက်စွပ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလင်း မျက်စိခွဲစိတ်တဲ့အခါကျရင် ဒီလက်စွပ်ကလေးက စွမ်းအားရှင်တစ်ယောက်လို ကူညီလိမ့်မယ်”

အလင်းမျက်နှာလေး ယုံကြည်ချက်တွေဖြင့် နေထိပ်နားတစ်ဖွင့် နှလုံးဆန်းသွားသည်။

“ဒါဆို ဒီလက်စွပ်ကလေးက မှော်ဆန်တဲ့လက်စွပ်ကလေးပေါ့ ဆိုတာ သားချော”

“အင်း ဟုတ်တယ် အလင်းအတွက်ဆိုရင် ဒီလက်စွပ်ကလေး မှော်ဆန်တဲ့စွမ်းအားတွေ သူ့အလိုလို ထွက်လာပေးလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ သားချောရယ်။ ဒီလက်စွပ်ကလေးကို အလင်းဘဝရဲ့ ဆောင်တစ်ခုလို ကိုယ်နဲ့မကွာထားပါမယ်”

သားချော လက်စွပ်ကလေးကို သူမ၏ဖော့ဖယောင်းလို သွယ်နေသော လက်ချောင်းလေးမှာ ကြင်နာစွာ ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

သားချောတစ်ယောက် သောကမီးတွေ လောင်မြိုက်နေသည့် ရာမဲ့မာ အားငယ်စိုးရွံ့နေရှာသော အလင်းကို သူ့ရင်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်စိတ်စင်လာသော မေတ္တာဖြင့် အေးငြိမ်းစေချင်ပါသည်။

ဒီတော့ ဒယ်ဒီကို ခွင့်တောင်းပြီး အလင်းမျက်စိကို ခွဲစိတ်ကုသ

စိုး မိုး စာပေ

မူ ခံယူခိုင်းမည်။ ပြီးလျှင် အလင်းကို ဘဝစစ်သက်စာ စောင့်ရှောက်မည်။

“ကဲ အလင်း ထ ထမင်းသွားစားကြမယ်၊ ဒေါ်ဝေ ထမင်းမြှင်ပြီးနေပြီ”

“ဟင့်အင်း အလင်း ဘာမှစားလို့ မဝင်ဘူး သားချောရယ် အလင်း မစားပါရစေနဲ့”

အလင်း မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကို တဖန်ဝှေ့တက်လာပြန်သည်။

“ကျွတ် ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ထိခိုက်ခဲနေရတာ အလင်းရယ်၊ အလင်း အဲဒီလို မစားမသောက်ဘဲနေရင် ကိုယ် အသောက်ဖြစ် စိတ်ပူရတယ်၊ အလင်းကို လောကဓံတရားကို ကြံကြံခံနိုင်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်၊ အနာဂတ်မှာ အလင်းလျှောက်ရမယ့်လင်းက အရှည်ကြီးရှိသေးတယ်၊ အလင်း စိတ်တွေ လျှောက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

အလင်း ခေါင်းလေးငုံ့လျက် နားထောင်နေတာကိုကြည့်၍ သားချော စိတ်ရှည်သော သက်ပြင်းခပ်မျှင်းမျှင်း ချသည်။ ပြီးနောက် နေ့ရှည်လက်ရှည် ထပ်ပြောသည်။

“အလင်း ဒီအတိုင်းသွားရင် အလင်း လဲလိမ့်မယ်၊ အထက်တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုယ် ရူးသွားလိမ့်မယ်ကွ”

စိုးစိုးစာမေ

သားချော ရင်ထဲမှာရှိသည့် ခံစားမှုအတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အလင်းနားထဲသို့ ကရုဏာသံဖြင့် သားချော၏ အသံလှိုင်းတို့ အပျံ့မပြတ် တိုးဝင်နေသည်။ ကိုယ့်ကြောင့် သားချော စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာကို အလင်း မလိုလားပြန်။

“အလင်း စားပါမယ် သားချောရယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ အလင်းက ပြောရဆိုရခက်တဲ့ ကောင်မလေးဟုတ်ပါဘူး”

သားချော ခုမှပင် ပြုံးနိုင်တော့သည်။

စိုးစိုးစာမေ

“သားတို့မှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်ထဲက အပုံတစ်ရာပုံလို့မှ တစ်ပုံလျှော
ချားမှာမှ မဟုတ်တာ”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ သား၏တံ့ပြန်စကားကြောင့် တွေဝေသွားသည်။
သူ စိတ်ထဲမှာ အလင်းကို မျက်စိကုပေးဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ဖူးပေမယ့် အလေး
အနက် အကောင်အထည်ဖော်ဖို့တော့ စိတ်မကူးခဲ့။

သားချောကို ဒေါ်ခင်သစ္စာ မျက်မှန်အောက်မှ သံသယမျက်လုံး
ဖြင့် ယုံသက် အကဲခတ်လိုက်သည်။ အလင်းကြည် မျက်စိမြင်ဖို့အတွက်
သားချော ဘာကြောင့် အားတက်သရော ဖြစ်နေရတာလဲ။ သားချော
အလင်းကိုများ စိတ်ဝင်စားသွားလို့လား။

အခန်း (၁၆)

“ဘယ်လို သား၊ အလင်းကို မာမိတို့က မျက်စိခွဲစိတ်ကု
ပေးရမယ် ဟုတ်လား သားချော”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် မှောက်ထု
ရင်း သားဖြစ်သူကို အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက် မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရဖို့ ကူညီလိုက်
ကုန်ကျငွေက သားတို့အတွက်တော့ ဘာမှမပြောပလောက်ဘူးမဟုတ်
လား မာမိ”

“အဲဒီ ကုန်ကျစရိတ် ဘယ်လောက်ရှိလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်
သားချော”

အတွေးဖြင့်ပင် ဒေါ်ခင်သစ္စာရင်မှာ ပူလောင်ရသည်။

“မင်း အရင်တုန်းက အလင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ
စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ ခုကျမှ ဘာဖြစ်လို့ မာမိကို ကလေးတစ်ယောက်
ချွေသာသလို ဇွတ်အတင်း လာပူသာနေရတာလဲ သား”

ကိုယ့်ရဲ့ဖိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေကို မာမိ မခင်မိစေရန် စိတ်ပျက်
အမူအရာအပြုံးမျိုးနှင့် ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်လိုက်သည်။

“ကျွတ် မာမိရာ ဒီကောင်မလေး မျက်စိမြင်မှ သူ့လမ်းကို
လျှောက်လို့ရမှာလေ၊ သူ့အနာဂတ်ကို သူ ပုံဖော်ဖို့အတွက် သူ
အိမ်ခြင်ရမှ ဖြစ်မှာလေ၊ သေချာစဉ်းစားပါဦး မာမိရာ၊ ဒီကောင်မလေး

မျက်စိမမြင်တဲ့အတွက် သူ့ကို မာမိတို့သားတို့ တစ်တာဝလုံးစာ တာဝန်ပေး
သွားရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

သားဖြစ်သူပြောတော့လည်း သဘာဝကျတာမို့ ဒေါ်ခင်သဏ္ဍာန်
အလင်းမျက်စိပြန်မြင်ဖို့အတွက် မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်
ဖို့ ဒေါ်ခင်သဏ္ဍာန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အင်းလေ သားပြောတာတော့ သဘာဝကျပါတယ်၊ အလင်း
ကြည်ကို မျက်စိပြန်မြင်အောင် ခွဲစိတ်ကုသဖို့ မာမိ အထူးကုဆရာဝန်
ကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်တာပေါ့၊ အင်း တစ်လက်စတည်း သားကို မာမိ
ပြောစရာရှိတယ်၊ မင်း သေချာနားထောင်ရမယ် အရေးကြီးတယ်”

ဒေါ်ခင်သဏ္ဍာန် သားချောအတွက် ကြိတ်ပြီးစီစဉ်နေသည့်ကိစ္စ
ဖွင့်ပြောဖို့ သားဖြစ်သူကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ မာမိ”

“အန်တီနိုင်တို့မိသားစု အင်္ဂလန်ကနေ ရှေ့လထဲမှာ မြန်မာ
တော့မယ်”

အန်တီနိုင်တို့မိသားစု ရှေ့လထဲပြန်လာမှာနဲ့ သားချောကို
များ အထွေအထူး နားထောင်ခိုင်းစရာလိုလဲ။

“မနိုင်ရဲ့ သမီးလေး နိုင်ကြည်ဖြူလေးလည်း အင်္ဂလန်က
စီးပွားရေးနဲ့ဘွဲ့ယူလာပြီးပြီလေ၊ အဲဒါ သူတို့ဘက်ကနေပြီး နိုင်ကြည်

စိုးစိုးစာပေ

လေးကို မင်းနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ မာမိကို ဟိုကနေ စကားကမ်းလှမ်းတယ်”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် သားချော ကြက်သေသေသွား
သည်။

အလင်း၏သနားစရာကောင်းသော ပုံရိပ်လေးက သားချော၏
အာရုံမှာ ရိပ်ခနဲပေါ်လာသည်။

ပြဿနာက ခုမှစပြီး ထင်တယ်ဟု ခပ်လေးလေး တွေးလိုက်ပြီး
မာမိ မမြင်အောင် သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချလိုက်သည်။

“နိုင်ကြည်ဖြူက ဒီမှာကျောင်းတက်သွားတုန်းကတောင် တော်
တော်လေး ခေတ်ဆန်ပြီး ဇယားရှုပ်တတ်တာ၊ ဟိုမှာကျောင်းသွားတက်
ပြီး ဟိုကအငွေအသက် နေထိုင်မှုပုံစံတွေကို နေသားကျလာပြီဆိုရင်
တော့ သားတို့လို မြန်မာအမျိုးသားတွေအတွက် သုံးစားလို့မရလောက်
တာဘူးနော် မာမိ”

သားချော ကြဖန်ပြီး ဆင်ခြေပေးလိုက်သည်။ နိုင်ကြည်ဖြူကို
ထယ်လိုနည်းနှင့်မှ လက်မထပ်နိုင်တာ ကိုယ်သာအသိဆုံး။

ခုဆိုလျှင် အပျိုတောင် စစ်ပါတော့မလား။ သူ့မျှားသားသမီးကို
အသိ ပိုးစိုးပက်စက် ဝေဖန်လို့မကောင်းပေမယ့် ကိုယ်နှင့်တိုက်ရိုက်
အသက်ရတော့မည်ဆိုတော့ ခုလို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မဝေဖန်လို့ မရ
တာ

စိုးစိုးစာပေ

“မနိုင်တို့က စည်းကမ်းရှိပါတယ် သားရယ်၊ ထင်ကြေးနဲ့ စွတ်ပြောမနေပါနဲ့၊ နောက်ပြီး နိုင်ကြည်ဖြူလေး ကျောင်းသွားတက်တာ မိဘအုပ်ထိန်းသူနဲ့အတူသွားတက်တာ၊ သူ တစ်ယောက်တည်း သွားတက်တာမှမဟုတ်တာ၊ သား ထင်သလောက်တော့ သရုပ်ပျက်လောက်ပါဘူး”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ သူ ကြည်ဖြူချင်သော မိန်းကလေးမို့ သားချော၏အပြင်တင်စကားကို ရှေ့မှအကာအကွယ်လုပ်ပြီး ချွေးသိပ်ပေး၏။ ငွေကြေးချမ်းသာသော နိုင်ကြည်ဖြူကို ချွေးမတော်ချင်နေသော မိခင်ဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး သားချော ကျစ်ခနဲ ခပ်တိုးတိုး စုတ်သတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မာဇီစကားမဆုံးသေးဘူး သားချော ပြန်ထိုင်ဦး”

ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သော သားချော မိခင်၏မလွန်ဆန်နိုင်သော အမိန့်ကြောင့် ထိုင်ခုံမှာ ပြန်၍ထိုင်လိုက်သည်။

“သူတို့ဘက်ကစပြီး ကမ်းလှမ်းလာတော့ မာမိ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်နော် သား၊ ဒီတော့ မာမိတို့ကို မျက်နှာပျက်အောင် သားမလုပ်ပါနဲ့”

“သားမှ နိုင်ကြည်ဖြူကို စိတ်မဝင်စားတာ မာမိရာ”

“သား စိတ်မဝင်စားပေမယ့် မာမိကတော့ ချွေးမတော်မို့ စိတ်

ထိန်းတယ်၊ ရုပ်ရည်ရော ပညာရော အဆင့်အတန်းရော ဘာမှချို့ယွင်းချက်မရှိဘူး၊ ဒီကလေးမလေးနဲ့ဆိုရင် သားရဲ့အနာဂတ်ကို မာမိ ဘာမှမဆရာမလိုတော့ဘူး၊ သူတို့မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အများကြီးပိုင်တယ်၊ ကမ္ဘာလှည့်ပြီး ချမ်းသာအောင် စီးပွားရှာနေတဲ့မိသားစု၊ ဒီလိုအင်ဒိတ်ကြိုမိသားစုရဲ့သမီးပျိုနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းခံရပြီဆိုတာတည်းက သားလောက် ကံကောင်းတဲ့သူရှိနိုင်ပါဦးမလား”

လောဘရမ္မက်တွေဖြင့် သားဘဝကို အနားသတ်ဖို့ တာဆူနေသော မိခင်ကို သားချော အလိုမကျဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“သားကို ငွေကြေးချမ်းသာမှုနဲ့ လဲမလို့လား မာမိရာ”

“မဟုတ်ဘူး မင်းအမြင်တွေ ဘေးကိုချော်ထွက်နေပြီ၊ ခု မာမိပြောနေတာ မာမိတို့ရှေ့ရေးအတွက် မဟုတ်ဘူးလေ၊ သားလေးရှေ့ရေးအတွက်ဆိုတာ သား နားလည်စမ်းပါ၊ ဒီတော့ သားတောင်းဆိုတဲ့အလင်းကြည်ကို မျက်စိခွဲစိတ်ဖို့ကိစ္စကို မာမိ ဒီတစ်လအတွင်း စီစဉ်ပေးမယ် သားကလည်း နိုင်ကြည်ဖြူကို လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးကြည့်”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ သားဖြစ်သူကို အပေးအယူ လုပ်လိုက်သည်။

အလင်းပွားထားတဲ့သားအကြောင်း ကိုယ်သိတာပေါ့။

အလင်းကြည်၏အလှ တရားတွေအပေါ်မှာ ယိုင်နဲ့နေပြီဆိုတာ။

သားလေးကို ချစ်သောသူနှင့် ပေါင်းစည်းစေချင်ပေမယ့်
လင်းကြည်လို ချို့ယွင်းချက်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး
တော့ သားနှင့်ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ သဘောမတူနိုင်။

စိုးသားပြီးလှတာလေးတစ်ခုတည်းနှင့်တော့ သားဘဝကို သ
လိုမှ ဂုဏ်မတက်နိုင်။

“ဘယ်လိုလဲ သားချော၊ မာမို့အပေးအယူကို သားချော ထ
ခံမယ် မဟုတ်လား”

အပေးအယူဟု အတိအလင်း ကြေညာလာမှတော့ သား
အလင်းအတွက် သဘောတူရတော့မှာပေါ့။

“အင်းလေ မာမိသဘောအတိုင်းပဲပေါ့၊ နိုင်ကြည်ဖြူနဲ့ တွဲ
လိုက်မယ်လေ၊ မာမိ စိတ်တိုင်းကျတဲ့ ချွေးမလောင်း အမှန်တကယ်
တယ်ဆိုရင်တော့ မာမိတို့လူကြီးတွေ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း သား လက်ခံ
အဲ တစ်ခုတော့ သားတောင်းဆိုမယ်၊ နိုင်ကြည်ဖြူကို ချစ်သူ
သားစိတ်က လက်ခံပြီးမှ မာမိတို့အနေနဲ့ စေ့စပ်ပွဲကိုလုပ်ပါ၊ လက်ထပ်
ကတော့ သား ကျောင်းပြီးမှပေါ့”

“အိုကေ မာမိ သဘောတူတယ် သား”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ သူ့စကားနားထောင်သော သားချောကို နား
သော ပိတ်အပြုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သားကိုချစ်သော မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သားရဲ့အား

ကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ပဲ ပုံဖော်ချင်သည်လေ။

သားချော လိမ္မာတာ ဒေါ်ခင်သစ္စာ အသိဆုံး။

အခန်း (၁၇)

ဒီညတစ်ညလုံး သားချော အိပ်၍မပျော်နိုင်အောင် အတွေးတွေက လှူးလှိုမိနေသည်။ မာမိဆန္ဒကို လတ်တလော ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းသည့်အနေနှင့်သာ ချွေးသိပ်သည့်အနေနှင့် လက်ခံလိုက်တာ နိုင်ကြည်ဖြူကို သူ့ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် သားချော လုံးဝလက်မခံနိုင်

သားချော နှလုံးသားထဲမှာ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသလို ထာဝရတည်ရှိနေမှာ အလင်းပဲဖြစ်သည်။ အလင်းကို သားချော ဘယ်နည်းနှင့်မှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

သားချော အလင်းကို သိပ်ချစ်သလို အလင်းကလည်း သားချောကို သိပ်ချစ်နေပြီဆိုတာ သားချော သိတာပေါ့။ သူ့မဘက်က သိ

စိုးစိုးစာပေ

သိပ်စိုးရွံ့မှုတွေကြောင့်သာ သားချော၏အချစ်ကို လက်မခံသေးတာ။

နှစ်ဦးသား ချစ်မိတဲ့အချစ်တွေဟာ သစ္စာတရားတွေနဲ့အတူ အမှန်တကယ် ရိုးသားခဲ့ကြတာပဲ။ အဲဒီ ရိုးသားမှုတွေနဲ့ ထုပ်ပိုးထားတဲ့ သစ္စာတရားက ကိုယ်တို့အချစ်ကို ရက်ရက်စက်စက် ခွဲကြမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သားချော ယုံကြည်သည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သစ္စာတရားက တန်ခိုးရှိတယ်လေ။

အတွေးတွေကို ခွစီးရင်း ချစ်သူလေးကို သတိရလာသည်။ သည်ရွယ်မိဘဲနှင့် သားချော ခုတင်ထက်မှာ လက်နှစ်ဖက်ယှက်ကာ ဆင်းတင်ပြီး လှဲအိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

ညဆယ်နာရီပင် ထိုးပြီ။ ဒီအချိန်ဆို အလင်း အိပ်ပျော်နေတာကို ပြီး။ သူ့ခမျာ မျက်စိမမြင်ရသည့်ကြားထဲ အထီးကျန် အဖော်မဲ့ အခြင်း အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဘယ်လောက် အားငယ်စိုးရွံ့နေလိမ့်မလဲ။

ရင်ထဲမှာ ချစ်သူအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိခြင်းနှင့်အတူ ချစ်သူမှာ ထွေးပွေ့ထားချင်စိတ်တွေဟာ ရုတ်ချည်းဆိုသလို ဆန္ဒတွေ အဖြစ် တွန်းအားပေးလာကြသည်။

သားချော ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ အလင်းဆီသို့ သွားသည့်အလျောက် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ တွေ့ချင်နေသည်ကတော့ အနိပ်ပင်။ ထိုဆန္ဒတစ်စုံသည် အရိုးသားဆုံးဆန္ဒတစ်စုံလည်း ဖြစ်သည်။

စိုးစိုးစာပေ

နတ်သမီး

အသွေးအသားဆန္ဒ လုံးဝမပါရှိ။ မသကာ အလင်း၏အိပ်မောကျနေ
သော မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို တိတ်တခိုး နမ်းရှိုက်ရုံ၊ အိပ်မောကျနေတဲ့
အသက်ရှူသံခပ်မျှင်းမျှင်းလေးကို ဂီတသံစဉ်တစ်ပုဒ် နားထောင်သလို
နားထောင်ချင်ရုံ၊ ချစ်သူရဲ့ကိုယ်ငွေ့နှင့် ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို တိတ်တ
ဆိတ် ရှူရှိုက်ရုံလေးပါပဲ။

ထိုလောဘသည် ဒီတစ်ညတာအဖို့ သားချောအတွက်သိပ်ကို
ခမ်းနားတဲ့ လောဘလေးပါပဲ။

ဒီတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခပ်ရဲရဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ချကာ အခန်း
တံခါးလှောင်ဖွင့်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ခြေသံဖွဖွနင်းကာ ထွက်လာလိုက်
သည်။

အိမ်ကြီး၏အပြင်ဘက်ကိုရောက်တော့ ညသည် ထင်ထားတာ
ထက်ပင် ပို၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းနေ၏။

အေးမြစွာ ဖြတ်တိုက်ပေးလာသော ည၏လေပြည်လေညှင်းက
ချစ်သူလေးအိပ်စက်နေသော အခန်းလေးထဲကို သွားဖို့ အင်အားတစ်ခု
အဖြစ် ပေးစွမ်းနေသလားဟုပင် ထင်ရလောက်အောင် လူ၏အာရုံကို
လန်းဆန်းလတ်ဆတ်သွားစေ၏။

အိပ်ချင်စိတ် သုံးဝမရှိသော တက်ကြွနေသည့် ခြေလှမ်းတို့ကို
ချစ်သူဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုသို့ လှမ်းနေရင်းဖြင့်

စိုးမိုးစာပေ

နှင့်မာမိအခန်းဆီသို့ စိတ်မလုံသူလို လှည့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။
မှန်ပြောင်းမှ မီးလင်းမနေ၍ ဒယ်ဒီရော မာမိရော အိပ်နေသည်

ကျိန်းသေ၏။

ခြေလှမ်းတွေ ဂိုဒေါင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ဝါကျင်ကျင် မီးရှောင်မှိုမှိုနီအောက်တွင် အလင်း၏အခန်းလေး

ညှို့ စိတ်အားငယ်စွာဖြင့် ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။

သားချော အလင်း၏အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြည့်သည်။

အထဲမှ တံခါးဂျက် ထိုးထားဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်း

အနံ့ထားသော ပျဉ်ချပ်တွေပေါ်မှ ကျော်ခွ၍ အလင်းအိပ်နေသော

အခန်းဆီသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အများအပြင်မှာဆိုလျှင်တော့ သားချော၏အပြုအမူသည် ရိုး

သည်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာမရှိ။ သားချော ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်

ဆီကို ကိုယ် အဓိပ္ပာယ်သိပ်မရှိသလို အူကြောင်ကြောင်နိုင်လွန်းသည်

တော့မိသည်။

သို့သော် ချစ်သူ၏မျက်နှာလေးကို တွေ့ချင်စိတ်အားပြင်းနေ

အချိန်မို့ သားချော မသင့်တော်သော အခြေအနေတစ်ခုကို ဖွတ်

တင်း ဖန်တီးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အပြာရောင်မီးသီးမှိုမှိုနီသာ တွန်းညှိထားသော ခပ်ရိုရို

စိုးမိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

အလင်း၊ ရှိန်ရှိန်အောက်တွင် ချစ်သူလေး အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီဟု တွေ့ထားသော အတွေးသည် တက်တက်စင်အောင် လွဲနေလေသည်။

တအိအိ ရှိုက်ညည်းနေသော အလင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော သားချောရင်ထဲ ဆို့တက်သွားသည်။ သားချော အခန်းတွင်းသို့ ရောက်နေသည်ကို အလင်း လုံးဝ သတိမပြုမိ။

တိုးသက်သော ဝိုင်းညည်းသံက ညအမှောင်မှာ နှိပ်နှိပ်လှုပ်လှုပ်နေ၏။

“ဘိုး ဘိုးရယ် အလင်း အဘိုးမရှိတဲ့ညတွေမှာ ဘယ်လိုအအားမျိုးနဲ့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် အိပ်လို့ရမှာလဲ၊ အလင်းဘဝက အားကိုးရနေရပါပြီ အဘိုးရယ်၊ အဘိုး ဆုံးပါးသွားတဲ့နေ့ကတည်းက အလင်းအိမ်မှာ ကြောက်နေမိတယ်၊ အလင်း အရမ်းအားငယ်တယ် သိလား အဘိုး၊ ဒါကြောင့် အဘိုးသာ ဝိညာဉ်အဖြစ် ရှိနေသေးရင် အလင်းဘေးမှာ လာနေပေးပါ အဘိုးရယ်၊ အလင်း ကြောက်လို့ပါ”

ဝိုင်းညည်းငို ပြောလည်းပြောဖြင့် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါနေသော အလင်း၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေပုံကို ကြည့်ပြီး သားချော ရင်ထဲ ဘယ်လောက် မကောင်းနိုင်တော့။

“အလင်း အလင်းလေ အဘိုး ခွဲသွားတဲ့နေ့က ကြေကွဲနေအဖြစ်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး အဘိုးရယ်၊ အလင်းလေ”

အလင်းရဲ့ကန်းနေတဲ့ဘဝကို သိပ်စိတ်နာတယ်၊ ကိုယ့်အဘိုး ဆုံးလို့တောင် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မမြင်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးထက် ဘယ်အရာက ဆိုးနိုင်ဦးမလဲ အဘိုးရယ်”

အလင်း၏မျက်ရည်တွေနှင့်ငိုသံနှောသော တမ်းတသံတို့သည် သူမဘဝတွင် အဘယ်မျှလောက် အထီးကျန်သိမ်ငယ်ခြင်းတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်ဆိုတာကို သက်သေထူပြနေလေသလား။

“အဘိုး အလင်းကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်ဘူးဆိုတာ အလင်း သိပါတယ် အဘိုးရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် လာခေါ်ပါတော့ အဘိုးရယ်၊ အလင်း အဘိုးဆီကို လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

သားချော ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်နိုင်စွမ်းမရှိတော့၍ တသိမ့်သိမ့် နှိပ်နှိပ်နေသော အလင်း ကိုယ်လေးကို နောက်မှသိမ်း၍ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ အလင်းနှင့်အတူ သားချောပင် အလင်းကို သနားလွန်း၍ မျက်ရည်များစေ့တက်လာသည်။

“သား သားချောလား သားချောလားဟင်၊ အလင်းကို ပြန်ဖြေမိ လွှတ်ပါ ဘယ်သူလဲ အလင်း ကြောက်တယ်”

ဝိုင်းညည်းနေရင်းမှ အလင်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် သားချောရင်ခွင်ထဲမှ အတင်းရုန်းသည်။

“အလင်း မကြောက်ပါနဲ့ ကိုယ်ပါ အလင်းတစ်ယောက် ဘယ်”

လိုများနေရာမလဲလို့ လာကြည့်တာ၊ ခုတော့ ကိုယ်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အလင်း အရမ်းကိုအားငယ်နေပြီ”

သားချော၏အသံက တုန်ယင်အက်ရုံနေ၏။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတွေက ရင်ဝမှတစ်ဆင့် လည်ချောင်းထဲသို့ တိုးတက်ကာ အသံတွေပင် ဆို့တက်ကြွမ္မနေ၏။

“ကိုယ် အလင်းကို သနားလိုက်တာ အလင်းရယ်၊ ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အားငယ်စိုးရွံ့နေတာကို အပြည့်အဝအင်အားအဖြစ် မသုံးပေးနိုင်တဲ့ ကိုယ် တော်တော်လေးကို ညှဉ်းပိတ်တယ်၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အလင်းရယ်”

နောက်ကျောမှသိုင်းဖက်ကာ အလင်း၏ပခုံးပေါ် မေးတင်ပြီး ကြေကွဲစွာပြောနေသော သားချော၏မျက်လုံးအိမ်မှ အလင်းနှင့်အပြိုင် မျက်ရည်တွေ တွင်တွင်စီးကျလာသည်။

အလင်း သူမ၏ဝမ်းခိုက်မှာ လက်နှစ်ဖက်ယှက်ပြီး သိုင်းဖက်ထားသော သားချော၏လက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“သားချော ပြန်ပါတော့ အလင်း အရမ်းဝမ်းနည်းပြီး အထီးကျန်အားငယ်နေတဲ့အချိန်မှာ သားချော ရောက်လာလို့ ပြောမပြတ်အောင်ကို အားတက်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးတို့သိသွားရင် ပြဿနာတွေ အကြီးကြီးတက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သားချော ပြန်ပါတော့

အလင်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း မပြန်ဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီး ညတိုင်း အလင်းကို တော်လာလုပ်ပေးမယ်၊ အလင်း မအိပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ညတွေ များနေပြီလောက်လား။ ခုညကစပြီး စိတ်အားငယ်တာတွေ အထီးကျန်တာတွေ စပြီး အိပ်ပျော်အောင်အိပ်၊ ကိုယ် အလင်းနားမှာ ရိုးသားစွာနဲ့စောင့်မယ်”

ငိုရလွန်း၍ အစ်မို့နေသော အလင်း၏မျက်ဝန်းလေးတွေ အံ့သြကြောင့် ဝိုင်းစက်ရွန်းလက်၍နေ၏။ ချစ်ရသောသူ၏ အားပေးနှစ်သိပ်တွေဟာ အလင်းအတွက် အရမ်းရင်ခုန်စရာကောင်းပေမယ့် ထိုအခွင့်အရေးအောက်မှာ အလင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ မအိပ်စက်ရဲ။

အလင်းဘဝ ဒီထက်ဆိုးဝါးသွားနိုင်သည်ဆိုတာကို အလင်းမသိ၏။ ကြီးကြီးတို့ ကြည်ဖြူနေ၍သာ ဒီအိမ်အရိပ် အလင်းချစ်ရသူ၏ အနားမှာ နေခွင့်ရနေတာ။

အလင်းသာ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး နေလိုက်မည်ဆိုလျှင် အလင်းအိမ်အရိပ်ကနေ ထာဝရ ထွက်ခွာသွားရမှာ။ ဒီလို ကူကယ်ရာမဲ့နေတဲ့အချိန်မှာ အလင်း ဒီအိမ်အရိပ်ကနေ ထွက်သွား၍မဖြစ်သေး။

ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ်ငင်သော အလုပ်မျိုး အလင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆုပ်ကိုင်သလို ချစ်သူကိုလည်း လုပ်ခွင့်မပေး။

အလင်းကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရလို့ သားချောဘဝ ဘာမှတိုးတက်
လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အလင်း သိနေလျက်သားနှင့် သားချောကို
ချစ်မိလိုက်မည်ဆိုလျှင် သားချောဘဝတစ်ခုလုံး နစ်မွန်းသွားလိမ့်မည်
ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို အလင်း အဖြစ်မခံနိုင်။

“သားချော ပြန်ပါတော့နော်၊ အလင်း တောင်းပန်ပါတယ်
အလင်းကို အနေခက်အောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ အလင်း ရိုနှိုးတောင်းပန်ပါတယ်
သားချောရယ်”

သားချောဘက်ကိုလှည့်ကာ လက်အုပ်လေးချီးပြီး တောင်းပန်
နေသောအလင်းကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်ဆန္ဒကို ဇွတ်အတင်း ရှေ့တန်းတင်ပြီး
မနေတော့ဘဲ

“ဒါဆို အလင်း အခုအိပ်တော့လေ၊ အလင်း အိပ်ပျော်သွားရင်
ကိုယ်လည်းပြန်မယ်၊ အလင်း အိပ်မပျော်ဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ် ဒီမှာ
တစ်ညလုံးနေပြီ၊ အလင်းကို အဖော်လုပ်ပေးမယ်၊ ကိုယ့်စကားကို နား
မထောင်ရင် ကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာနော်”

အလင်း သားချောကို ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြရင်း

“အင်း အလင်းအိပ်မယ်၊ ခုပဲ အိပ်တော့မယ်၊ အလင်း
တကယ်ပြောတာ မညာဘူး”

“သိပါတယ် အလင်း မညာတတ်မှန်း ကိုယ်သိတယ် ကဲ ကဲ

အိပ်လိုက်တော့”

အလင်း၏ကိုယ်လေးကို အိပ်ရာထက်သို့ လှဲသိပ်ပေးလိုက်ပြီး
အလင်း၏ကိုယ်ပေါ်သို့ အညာစောင်ပါးလေးကို ယုယညင်သာစွာ လွှန်း
ခြွဲပေးလိုက်သည်။

ပြီးနောက် သနပ်ခါးရနံ့လေး သင်းနေသော နဖူးပြင်လေးကို
ခမ်းရှိုက်ကာ

“ကဲ မျက်လုံးမှိတ် အိပ်ပျော်အောင်အိပ်တော့နော်၊ ကိုယ်
အလင်းအိပ်ပျော်သွားမှ ဒီအခန်းထဲကနေ ထွက်မယ်၊ အလင်း အိပ်တယ်
အိပ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ် အသေအချာ စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ကိုယ်ပြန်မယ်၊
အလင်း လုံးဝအိပ်မောကျသွားမှနော်၊ အိပ်မောမကျမချင်း အလင်းဘေး
ကိုယ် ထိုင်စောင့်နေမှာ”

အလင်း ရင်ထဲသို့ အမည်ဖော်၍ မရနိုင်သော စိတ်အင်အား
တစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။ စောစောကလို အားငယ်စိုးရွံ့ခြင်းတွေ ရှိမနေ
ဘူး။ အားကိုးရှိသွားသူတစ်ယောက် စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံခွေးမြဲသွားသလို
အားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးများကို ဇွတ်အတင်း မှိတ်လိုက်
သည်။

အလင်းဘဝမှာ သောကဗျာပါဒတွေ မြူတစ်မှုန်စာတောင် ရှိ
နေဘူးဆိုလျှင် အလင်းဘဝ ခုလို နိမ့်ပါးသိမ်ငယ်သော အခြေအနေ

တစ်ရပ် မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ထိုသို့သော ညချမ်းလေးမျိုးမှာ အိပ်ခြင်းကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ချစ်သော သားချောနှင့်အတူ ညကောင်းကင်ကြယ်ကလေးတွေကို ထိုင်ပြီး ရေတွက်ရင်း ရင်ခန့်စရာကောင်းစကားလုံးတွေဖြင့် ချစ်သူရင်ငွေ့မှာ စိတ်ချလက်ချ ခိုလှုံမိမှာပါ။

ခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ချစ်သူရင်ငွေ့ကို ခိုလှုံရင်ပေမယ့် အင်္ကျီအင်္ကျီနီနီနေသေးသော အနာဂတ်အတွက် အလင်းရင်ထဲက အချစ်ကို သားချောကို ထုတ်ပေး၍မဖြစ်။ လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် သိမ်းဆည်းထားတော့မှာပင်။

သားချောကို ပွင့်လင်းစွာချစ်ဖို့ အလင်းမှာ အခွင့်အရေးဘူးလေ။ ဒီတော့ သားချော အလင်းအခန်းထဲက ထွက်သွားဖို့အတွက် အလင်း အိပ်ပျော်အောင် အိပ်မှဖြစ်တော့မည်။

ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားနေသော အလင်း၏မျက်နှာလေးကို သားချော တစ်မိမိမိ ငေးမောနေမိ၏။

ဆန္ဒတွေကို ချုပ်တည်းထားရလို့ ရင်တစ်ခုလုံး မောဟိုက်သလိုတောင် ခံစားနေရသည်။

ကိုယ် မြတ်နိုးတဲ့ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မကြေညာချင်ဘူးလေ။ နမ်းရှိုက်ရရုံနှင့်တင် သားချော ကျေနပ်မိပါ၏။

နိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၁၈)

“အလင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲကွယ်၊ မမြင်မစမ်းနဲ့ ကြက်သွန်တွေ ခွာနေတော့ လက်ကိုစားထိမှာပေါ့လို့”

ဒေါ်ဝေ အလင်းလက်ထဲမှ ကြက်သွန်ကောနှင့်စားကို ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“အလင်း ကြက်သွန်ခွာတာလောက်တော့ လုပ်နိုင်ပါတယ် ဒေါ်ဝေရယ် အလင်းကို လုပ်ခွင့်ပြုပါ”

အလင်း ဒီအတိုင်းထိုင်ပြီး သူများချက်ကျွေးတာ အဆင်သင့်စားချင် မစားတတ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ် လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်ကလေးတွေကို

နိုးမိုးစာပေ

အတတ်နိုင်ဆုံး ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဓားတော့ မကိုင်းနဲ့ ရော့ လုပ်ချင်ရင် ဟောဒီ ပန်းကန်တွေကို အဝတ်သန့်နဲ့သုတ်”

“အင်း အလင်း သုတ်ပေးမယ်”

ဒေါ်ဝေ့လက်ထဲမှ အဝတ်သန့်တစ်ထည်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ အလင်းစိတ်ထဲ အရင်ရက်တွေထက် ဒေါ်ဝေ့ ပိုပြီးအလုပ်ရှုပ်နေသည်ဟု ထင်မိသဖြင့်

“ဒီနေ့ ဒေါ်ဝေ့ ထမင်းဟင်းချက်တာ အရမ်းကြာသလိုပဲ ဟင်းအမယ်တွေကလည်း များတယ်နော်”

“ဒီနေ့ ဧည့်သည်တွေလာမှာလေ အလင်းရဲ့၊ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာကြတဲ့ မိသားစုဆိုလားပဲ နောက်ပြီး သတင်းထူးတစ်ခု ပြောနိုင်မယ်တော့”

ဒေါ်ဝေ့ ပန်းကန်တွေကို အဝတ်ဖြင့် စမ်းသုတ်နေသော အလင်း၏ ပခုံးကိုပုတ်ပြီး အနားသို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။

“သားချောနဲ့လူကြီးချင်း သဘောတူထားတဲ့ ကောင်မလေးလည်း ပါတယ်ဆိုပဲ”

ဒေါ်ဝေ့ စကားကြောင့် အလင်းကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ ရင်ထဲက နှလုံးသားတစ်ခုကို အရှင်လတ်လတ် ဆွဲနှုတ်

စိုးစိုးစာပေ

ထိုက်ရသလို နာကျင်မှုနိုးကြပ်ခြင်းတွေက သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်စေ၏။

ကံကြမ္မာက ရှုံးနိမ့်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာလို့များ အကြိမ်ကြိမ် ရှုံးနိမ့်စေရတာလဲ။ ဝေဒနာကြီးထဲမှာ အလင်းအတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသည့် မျှော်လင့်ချက်တွေက မြူတစ်မှုန်စာ သောက်တောင် မရှိတော့ဘူးလား”

“သားချောက အဲဒီကောင်မလေးကို ဟိုတုန်းကတည်းက သိပ်ပြီး ကြည့်ရခဲ့တာမဟုတ်ဘူး အလင်းရဲ့၊ ပြောမယ့်သာပြောတာ ဒေါ်ဝေ့ နတ်စိတ်တော့လေ သားချော အရေးတယူရှိတဲ့ မိန်းကလေးဆိုလို့ အလင်းတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်ထင်တယ်”

ခုချိန်မှာ ဒေါ်ဝေ့ စကားလုံးတွေက ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ခယ်လိုမှ ရွှေးသိပ်မပေးနိုင်တော့။

“သားချောက သိပ်စိတ်ကောင်းရှိတာ၊ လူတစ်ဖက်သားကိုသာ နှည့်နေရမယ်ဆိုရင်လေ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့တင်မဟုတ်ဘူး သူ့အသား နှစ်ပေးရမယ်ဆိုရင်တောင် မညည်းမည။ မနာမကျင်ဘဲ စေတနာရှေ့ကားပြီး လုံးပေးမယ့် သူတော်ကောင်းလေး”

သားချောအကြောင်းကို အမွှန်းတင်နေသော ဒေါ်ဝေ့ စကားသံ ကြားကာ အလင်းနားထဲသို့ ဝင်တစ်ချက် မဝင်တစ်ချက်။

ဒေါ်ဝေ့စကားသာ အမှန်ဆိုလျှင် အလင်းဘဝဟာ လောကကြီး

စိုးစိုးစာပေ

ထဲ ရပ်တည်နေမယ့်အစား သေသွားတာကမှ ကောင်းဦးတော့မည်။

“ဒေါ်ဝေတော့လေ အလင်းကို သူတို့မျက်စိကုပေးမယ့်ကံ အပြန်အလှန် အကောင်အထည်ဖော်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါရဲ့၊ ဒါမှ အလင်း မျက်စိ အပြန်ပြင်၊ သားချောနဲ့အလင်းလည်း အပြန်အလှန်ပေါ့၊ ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မလဲ”

“တော် တော်ပါတော့ ဒေါ်ဝေရယ်၊ အလင်းနဲ့သားချောကလေး လုံးဝ မတန်ပါဘူး၊ အလင်းဘဝက မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ဘာမှမရှိတော့ လောက်အောင်ကို လမ်းဆုံးကို ရောက်နေတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒီသေ သားချောအနေနဲ့ မိဘသဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ လက်ထပ်သင့် တယ်”

“ဒါပေါ့ အလင်းရဲ့ မင်းက ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တော့ ကိုယ်နဲ့ လည်သားပဲ အဟင်း မဝေ ရှင်ကရော ဘာလို့အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့စကား တွေနဲ့ ဒုက္ခတွေပွေ့ပိုက်ထားတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ချက် တွေ ပေးနေရတာလဲ၊ ဒါက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ”

ဒေါ်ဝေရော အလင်းပါ မီးဖိုခန်းဝမှာ ဘွားခနဲပေါ်လာသော ဒေါ်ခင်သစ္စာစကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

အလင်း မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်ပေမယ့် ဒေါ်ခင်သစ္စာ၏ ကိုယ့် မလိုလားသောအချိန်တွေကိုတော့ စိတ်မှန်းဖြင့် သိနိုင်ပါသည်။

ဒေါ်ခင်သစ္စာ အလင်းထိုင်နေသော နေရာနားသို့ လျှောက်လာ

ဒေါ်ဝေ မျက်နှာမှာ စီးရွက်သာသာလောက်သာ ရှိတော့၏။

ဒေါ်ခင်သစ္စာ၏အကြည့်များသည် အလင်းအပေါ်မှာ စူးရှလွန်း သလို အလင်း၏လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးမှာ ဝတ်ဆင်ထားသော ကြွပ်ကလေးခေါ်သို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

အလင်းလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ယူကြည့်လိုက်ပြီး ဟန်မဆောင်နိုင် သာကံအောင်ကို မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ယွင်းသွားရ၏။

“အလင်းကြည့် ဒီ ဒီလက်စွပ်ကို မင်း ဘယ်ကရတာလဲ”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ၏အသံက ယခင်ကထက်ပို၍ မာကြောအေးစက် သောသားနေ၏။

အလင်းမျက်နှာလေးကိုမော့လျက် မမြင်နိုင်သော မျက်ဝန်း ကြောင်ကြောင်လေးဖြင့် ဒေါ်ခင်သစ္စာကို မော့ငေးလိုက်သည်။

“ဒီလက်စွပ်က အလင်း လက်ဆောင်ရထားတာပါ ကြီးကြီး ဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“သား သားချောပါ”

“ဒါဆို မင်းနဲ့သားချောနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ရှင်”

၁၃၈

နတ်သမီး အလင်္ကာ

အလင်း ဘာဖြေရမုန်းမသိအောင်ကို တစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်တုန်ခါနေ၏။ ပြဿနာကစပြီ။

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ကြီးကြီး၊ သားချော အလင်း ဘာမှမဖြစ်ကြပါဘူး။ အလင်း တကယ်ပြောတာပါ။ ယုံပေးကြီးကြီးရယ်”

“မင်းမညာပါနဲ့ အလင်း၊ သားချောက မင်းနဲ့ဘာမှမဖြစ်တော့ ဒီလက်စွပ်ကိုမပေးဘူး”

အလင်း လက်ကလေး တခါခါ ခေါင်းလေး တခါခါဖြင့် ပြင်း

“အလင်း တကယ်ပြောတာပါ ကြီးကြီးရယ်၊ သားချော လက်စွပ် ဘယ်လောက် တန်ဖိုးကြီးတယ်ဆိုတာ အလင်း တကယ် မသိရပါဘူး။ အလင်း မျက်စိကုရင် ဒီလက်စွပ်ကလေးက စွမ်းအားပေးတယ်လို့ပြောပြီး ပေးထားလို့ အလင်း စိတ်ထဲမှာ ဒီလက်စွပ်ကလေးကို အားကိုးရာတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ မှော်ဆန်တဲ့လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းအဖြစ် သိမ်းထားရုံပါ”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ မွဲလိုက်သည်။ ယခင်က အလင်းအပေါ်မှာ မိမိ။ ခုလည်း မမုန်းချင်။ မမုန်းရက်။ ဒုက္ခိတလေးဆိုပြီး အိမ်မှာ တစ်ယောက်လို နေခွင့်ပေးခဲ့၏။

ခုတော့ ကိုယ့်ရဲ့သနားစိတ်ကြောင့် အလင်းက ကိုယ့်သား

စိုးစိုးစာပေ

တစ်စစီစုတ်ပြတ်သတ်အောင် လုပ်တော့မည်။

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဤသို့အဖြစ်မခံနိုင်။ သို့သော် လက်စွပ်ရာဇဝင် နည်း ကိုယ်ကသိထားလေတော့ အလင်းကို သားချော ချစ်နေလို့သာ လက်စွပ် အလင်းကိုပေးထားတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ခင်သစ္စာ အတတ်သိ၏။ တော့ သားဘဝထဲက အလင်းကိုထုတ်ပစ်ရတော့မည်။

“ကဲ အလင်းကြည် ကြီးကြီး မင်းကို အပြစ်မပြောပါဘူးလေ၊ မိမိက မမြင်ရတော့လည်း ဒီလက်စွပ်ရဲ့တန်ဖိုးကို ဘယ်သိမလဲ၊ ဒါနဲ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ဒီလက်စွပ်က မင်းထင်သလို ဆန်တဲ့လက်စွပ် မဟုတ်ဘူး။ တန်ဖိုးအားဖြင့် သိန်းငါးဆယ်ဝန်းကျင် ဆန်တဲ့ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကွယ်”

“ရှင်”

အလင်း နှုတ်ခမ်းအစုံ ဟသ္မားကာ ဒေါ်ခင်သစ္စာကို အားနာ ဟန်ဖြင့် ခေါင်းလေးကို မရဲတရဲ ငဲ့ချပစ်လိုက်သည်။

“အလင်း အဲဒီလောက်တန်ဖိုးရှိမုန်း မသိလို့ လက်ခံထားမိတာ ကြီးကြီး၊ အဲဒီအတွက် ကြီးကြီးကို အလင်း တောင်းပန်ပါတယ်။ မင်းကို အပြစ်လုပ်မိသူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကြီးကြီး ရိုက်ပြီးဆုံးမ တယ်”

အလင်း မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်တွေ တွင်တွင်စီးကျကာ

စိုးစိုးစာပေ

လက်အုပ်ကလေးချိုလျက် တတွတ်တွတ် တောင်းပန်ရှာ၏။ ဒေါ်ခင်သဏ္ဍာ
အလင်းအတွက် အတည်တကျ စီစဉ်ပေးနိုင်ရန် ဖယားတစ်ခု ချရတော့
မည်။

“မဝေ မဝေနဲ့ကျွန်မ ဒီည စကားပြောကြတာပေါ့။ အလင်း
ရှေ့ရောက် ကျွန်မ စီစဉ်ပေးမဖြစ်တော့မယ်။ ဒီတော့ ညကျရင် ကျွန်
အခန်းထဲကို လာခဲ့ပါ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ လာခဲ့ပါမယ်”

“ကဲ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ။ တော်ကြာ ဧည့်သည်
လာတော့မှာမို့ ခပ်မြန်မြန်လေး ပြင်ဆင်တော့”

ဒေါ်ခင်သဏ္ဍာ မှာစရာရှိတာမှာပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်
ခြေလှမ်း စရုံပင်ရှိသေး၏။

“ကြီးကြီး”

ဒေါ်ခင်သဏ္ဍာ အလင်းကို အပြုံးမဲ့မဲ့ဖြင့် လှည့်ကြည့်၏။

“ဒီလက်စွပ်ကလေးကို ကြီးကြီးဆီကို ပြန်အပ်ပါရစေ၊ တစ်
ရုံတယ်ဆိုမှတော့ အလင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မထိုက်တန်ပါဘူး။ ရှေး ပြန်
ပါ ကြီးကြီး”

အလင်း စိန်လက်စွပ်ကလေးကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့်
ကာ တရိုတသေ လှမ်းပေး၏။

စိုးစိုးစာပေ

“သားချော မင်းကိုပေးထားတာပဲ၊ မင်း မလိုချင်ရင် သားချော
ပြန်ပေးလိုက်လေ။ ကြီးကြီးကတော့ ဒီလက်စွပ် အလင်းဆီမှာရှိတယ်
ပဲတာ မသိခဲ့ဘူးလို့ သဘောထားလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်သဏ္ဍာ အလင်းရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

အလင်းကတော့ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ နေရာမှာတင်
အတော့ကြီးထိုင်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သားချောကို လက်စွပ်ပြန်ပေးလိုက်တော့မည်။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၁၉)

“မဝေ ရှင့်ရဲ့တူ ပီတိဆိုတဲ့ကောင်လေး အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလား”

တစ်ခါမှမမေးဘူးသော အမေးကြောင့် ဒေါ်ဝေ ဒေါ်ခင်သစ္စာကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း မကျသေးပါဘူး”

“ဒါဆို သူ့အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“သူ့အခု ကုမ္ပဏီကားမောင်းနေတယ်”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ တစ်ခုချင်းမေး၍သာ ဖြေနေရတာ၊ ဒေါ်ဝေဘာကြောင့် ခုလို ပီတိ အကြောင်းကို မေးနေရသလဲဆိုတာ မတွေးတာ

“အလင်းကို မျက်စိခွဲစိတ်ကုသပြီးရင် ရှင့်တူ ပီတိနဲ့ လက်ထပ်သလိုက်ချင်တယ်၊ ပြီးရင် သူတို့လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်လို့ရအောင် ကျွန်မအဖေအရင်းအနီး ထုတ်ပေးမယ်၊ အဲဒီအတွက် ရှင် ဘယ်လိုသဘောရလဲမဝေ”

ဒေါ်ဝေ ဒေါ်ခင်သစ္စာ၏အစီအစဉ်ကို အံ့ဩနေပေမယ့် ငြင်းဆိုဖွယ်ရာအကြောင်းတစ်စက်မှ မရှိ။ ကိုယ့်တူလေး ပီတိက လူရိုးလူအေးလေး။ ရှုပ်ရည်အားဖြင့် သားချောလို နဖတ်နေအောင် မချောပေမယ့် သောကျားပီသသော အဆင်းအရောင်နှင့်မို့ အလင်းနှင့် သဘောမတူနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

ပီတိကလည်း ကြွေရပ်ကလေးလို လှပလွန်းတဲ့ အလင်းကို ငြင်းမှာမဟုတ်။ မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင်တောင် အလင်း ဒုက္ခကို သိတာနှင့် အလင်းကို သူ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ထားမှာ အသေအချာ။

“အင်းလေ မမလေး အစီအစဉ်ကလည်း အလင်းအတွက် ဆော့ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။ အလင်းအတွက် ဒီအချိန်မှာ ကူကယ်ရာမဲ့ ခြစ်နေတဲ့အတွက် မမလေးတို့အစီအစဉ်ကို သူ ငြင်းဆန်ရဲမှာမဟုတ်တာ ဆော့ သေချာတယ်”

ဒေါ်ဝေ အလိုက်အတိုက် လိုက်ပြောပေးနေသဖြင့် ဒေါ်ခင်သစ္စာ အတုနပ်ပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒါဆို ဒီကိစ္စ မဝေကို လွှဲလိုက်ပြီနော်၊ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အလင်းကို ဘယ်ပို့လိုက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သား၊ လုံးဝမသိပါစေနဲ့ ဒီကိစ္စ အရေးကြီးတယ်၊ အလင်းကို ရှင့်တူနဲ့ပေးစားဖို့ စီစဉ်တာဟာ သားချောနဲ့အလင်းကို မနီးစပ်စေချင်လို့ဆိုတာ ရှင်သိရင် နှုတ်လုပ်ပါ”

“စိတ်ချပါ မမလေး၊ မဝေ အလင်းကိစ္စ ယောင်လို့တောင် သားချောကို မပြောပါဘူး”

“ကောင်းပြီ ကျွန်မ စိတ်ချမယ် အင်း၊ ခု အလင်းဘယ်မှာလဲ”

“မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဘေစင်တွေ ဆေးနေတယ်”

“ခု ကျွန်မ အခန်းထဲကို ခေါ်လာခဲ့၊ သူ့ကို ဒီကိစ္စ အသိပေး ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ အခုပဲ သွားခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

ဒေါ်ဝေ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ ဒေါ်ခင်သစ္စာ လယ်သာ ကုလားထိုင်တွင် ခြေချိတ်ထိုင်ပြီး အကြံအောင်သူအပြုံးမျိုးဖြင့် ကျန်ခဲ့ခဲ့

သိပ်မကြာလိုက် ဒေါ်ဝေ အခန်းထဲ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ဝင်လာ သည်။ အလင်း တုတ်ကောက်ကလေးဖြင့် ဒေါ်ဝေ အနောက်မှ စမ်း တမ်းစမ်းတမ်းဖြင့် လိုက်လာသည်။

“လာ အလင်း ဒီမှာလာထိုင် မဝေ အလင်းကို ကျွန်မရှေ့က ခုံမှာလာထိုင်ခိုင်းလိုက်”

စိုးစိုးစာပေ

ဒေါ်ခင်သစ္စာ မေးခွဲညွှန်ပြရာသို့ အလင်းကို တွဲကူခေါ်လာပြီး ဆိုင်စေလိုက်သည်။ အလင်း မဝံ့မရဲဟန်လေးဖြင့် ခပ်ရိုရို ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“မဝေ ရှင်သွားလို့ရပြီ၊ ကျွန်မ ခေါ်မှ ပြန်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

ဒေါ်ဝေ ထွက်သွားသည်အထိ ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဘာစကားမှ မဆို သဲ အလင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။

ဒုက္ခသည်လေးလို့ ထင်ရက်စရာမရှိအောင် ငြိမ်းချမ်းအေးဆေး ဆွန်းသော မျက်နှာလေး။ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် အလှမျိုးဆိုတာ အလင်းလို နီးကလေးလှသော အလှမျိုးကို ရှေးစာဆိုတွေ တင်စား ခေါ်ဝေါ်ထား ပြီတာ ဖြစ်မည်။

ခြေချောင်းလေးတွေဆိုလည်း ဆေးသားမတင်ဘဲနှင့် သဘာဝ အတိုင်း နီထွေးနေပြီး ကြည်လင်သော အသားအရေမှ သွေးကြောစိမ်း သွေးတွေပင် ထင်ရှားစွာ မြင်နေရ၏။ ထိုမျှလောက်လှသော မိန်းကလေး ကိုယ့်သားချစ်မိသွားတာ အပြစ်မဆိုသာ။

လုံချည်နီညိုရောင် ပြောင်လေးပေါ်မှာ အပွင့်ဖြူလေးတွေပါ သာ အဆင်နှင့်မလိုက်ဖက်စွာ အပေါ်မှ ဝတ်ဆင်ထားသော အပြာရောင် ခြည်သားရင့်ရင့်မှာ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်ပေမယ့် အလင်း၏အလှနှင့်

စိုးစိုးစာပေ

ထိတွေ့မိသောအခါ အသွင်တစ်မျိုး ဆန်းလေးနှင့် ကြည့်ပျော်ပျော် ရှိသွားပြန်သည်။

ဒီလို ရုပ်ရည်အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးဆိုမှာ ပညာ အရည်အချင်းနှင့် မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုသာ လိုက်တော့ သားက တင်တောင်းပေးပါဆိုလျှင်တောင် ရှိသမျှ စည်းစိမ် ဥစ္စာနှင့် တင်တောင်းပေးနိုင်သေးသည်။

ခုတော့ သားရဲ့နှလုံးသားထဲကနေ အလင်းကိုရအောင် ဆွဲထုတ် ရတော့မှာပေါ့။

“ကြီးကြီး အလင်းနိပ်ပေးမယ်လေ”

အလင်း၏ တိုးသဲ့သဲ့အသံနှင့် မဝံ့မရဲပြောလာတော့မှ ဒေါ်ခင် သစ္စာ အတွေးတို့ကို ပြန်ရုပ်ကာ

“ရပါတယ် သမီးရယ် ကြီးကြီး ဒီနေ့ မညောင်းပါဘူး။ သမီး ကို ကြီးကြီး ပြောစရာရှိလို့ ဒေါ်လိုက်တာပါ။ အခု ကြီးကြီးပြောမယ် အကြောင်းအရာက သမီးအတွက် အရမ်းအရေးကြီးတယ်”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ အရေးကြီးတယ်ဆို၍ အလင်း ခေါင်းလေး လျှိုးနေရာမှ မျက်နှာလေး ချက်ချင်းပင် မော့လာသည်။ ဒေါ်ခင်သစ္စာ ပြောမည့်အကြောင်းအရာကို စိတ်စောစွာ နားစွင့်နေပုံရ၏။

“သမီးကို ကြီးကြီးတို့က မျက်စိပြန်မြင်အောင် ငွေကြေးကုန်

ခံပြီး ခွဲစိတ်ကုသပေးမယ်”

အလင်းမျက်နှာလေး အံ့ဩသည့်အရိပ်တချို့ ဖြတ်ပြေးသွား သည်။

“ဒါပေမဲ့ သမီးကလည်း ကြီးကြီးကို တစ်ခုပြန်ကူညီရမယ်။ ဒဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ သားချော အချစ်ကို လုံးဝလက်မခံဘဲနဲ့ ကြီးကြီး တို့ပေးစားမယ့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်”

“ရှင်”

အလင်း နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာအောင် တဲ့ နှလုံးသားမှာ ပြောင်းဆန်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ၏။

မျက်စိကလည်းမမြင် နောက်ပြန်ကိုယ်လုံးဝမသိသည့်ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ပြုန်းခနဲ လက်ထပ်ရဦးမည်။ ဒါ့အပြင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ခပ်တိတ်တိတ် ချစ်နေမိသော ချစ်သူကိုလည်း ဆုံးရှုံးရဦးမည်။ သောက ဆွေသာ အလင်း၏ဘဝမှာ မိုးရွာသလို အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းနေပါလား။ အလင်း တကယ့်ကို ရူးသွပ်သွားချင်ပါသည်။ ဆိုးရွားလိုက်တာ အလင်း ဘယ်လိုထွက်ပေါက်ရှာရမှန်းပင် မသိတော့။

ကြီးကြီးတို့ပေးစားမယ့်သူဟာ အလင်းအပေါ်မှာ သားချော လောက် ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ ဘယ်လိုအကျင့်စရိုက်မျိုးလဲ။ အလင်းရဲ့ ခင်ထဲမှာ သားချောရှိနေပြီးတဲ့နောက် ဘယ်သူ့ကိုထပ်ပြီး ခံစားလို့ရဦး

မှာတဲ့လဲ။

“အလင်း အိမ်ထောင်မပြုပါရစေနဲ့ ကြီးကြီးရယ်၊ အလင်းကို မျက်စိမကုပေးချင်လည်း ရပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ အလင်း၊ ကြီးကြီး ခုလို စီစဉ်တာ အလင်း အတွက် တစ်ခုတည်းတင်မဟုတ်ဘူး၊ အဓိကက ကြီးကြီးသားအတွက်ပါ။ အလင်းအနေနဲ့ သားချောဘဝကို ဒီထက်မြင့်မားစေချင်တယ်၊ ဒီထက် ငြိမ်းအေးပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်စေချင်တယ်ဆိုရင် သားချောထက်အရင် အလင်းကြိုပြီး လက်ထပ်လိုက်မှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ကြီးကြီးတို့ သဘောတူတဲ့ နိုင်ကြည်ဖြူကြို သူ စိတ်လည်းပြီး လက်ထပ်မှာ”

အလင်း တွေဝေသွားသည်။ အမှန်ဆိုရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို အလင်းဘဝတစ်သက်စာအတွက် ထာဝရ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာပေါ့။ ဆုံးရှုံး ရမယ်ဆိုလျှင် အလင်းအတွက် တကယ့်ကို ကမ္ဘာပျက်သလိုပဲ။ သို့သော် အလင်း ဘဝအခြေအနေက စိတ်ကူးနဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေါင်းစည်းပြီး အလင်း အိမ်မက်တွေ တကယ်ဖြစ်လာမှာမှ မဟုတ်တာ..

ဒီတော့ အလင်းဘဝကို မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ပေါင်းရမယ် အတူတူ လောကကြီးထဲက ထွက်သွားလိုက်တာကမှ အလင်းရဲ့နိဂုံး ပြီးဆုံးသွားမှာပါ။

“အလင်းရှေ့ရေးကို ကြီးကြီးက စေတနာနဲ့ စီစဉ်ပေးမှတော့

အလင်း မငြင်းဝံ့ပါဘူး၊ ကြီးကြီးတို့သဘောအတိုင်းပါပဲ”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ အလင်း၏ခေါင်းညိတ် လက်ခံမှုကြောင့် ကျေနပ် နှာ ပြုံးလိုက်ပြီး အလင်း၏ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွ သပ်ပေးကာ

“ကြီးကြီးစကားကို အလင်းကြည် နားထောင်ပေးတဲ့အတွက် ကြီးကြီးက အလင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် ကဲ ကဲ မဝေကိုခေါ်ပြီး အလင်း သွားနားတော့၊ နေ့ကံမှ လက်ထပ်ပေးဖို့ကိစ္စ အသေးစိတ် စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ တစ်ခုရှိတာက ဒီကိစ္စကို သားချောကို မပြောလိုက်နဲ့ နော် အလင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အလင်း သဘောပေါက်ပါတယ် ကြီးကြီး၊ ကြီးကြီး နဲ့ သဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်”

အလင်း ခေါင်းညိတ်ကတိတွေပေးပြီး ဒေါ်ခင်သစ္စာရှေ့မှ တုတ် ဘောက်ကလေး ထောက်ကာ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် အခန်းအပြင်သို့ လျှောက် သွားလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ အလင်း၏အိမ်မက်ကမ္ဘာလေး တစ်စီ ပြိုကျပျက်စီး ကုန်ပြီ၊ ကြီးကြီးဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်ပေမယ့် အလင်း သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လက်မထပ်နိုင်။ အလင်းဘဝ ကို ဒီအိမ်ကြီးနှင့် ဝေးတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ လူမသိ သူမသိ သွားပြီး သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်တော့မည်။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ အဆုံးစီရင်လိုက်လျှင် ကြီးကြီးတို့ ဘာဘာအတွက်
မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ ရှင်းနေရမည်။

ထို့ကြောင့် အလင်း မနက်ဖြန်မနက်စောစော ဒီအိမ်ကထွက်
သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာချလိုက်သည်။

အလင်း တစ်ဦးတည်းအတွက်တော့ လောကကြီးက ဝမ်းနာ
နေသလိုပါပဲ။

အခန်း (၂၀)

အလင်း ညကတည်းက တစ်မှေးမှ မအိပ်ခဲ့ရ။ ည ညဉ့်နက်
အလင်းအနားကို သားချော ရောက်လာသည်။ အလင်း သိပေမယ့်
အိပ်မောကျနေဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

ခွဲရမယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေမှတော့ နောက်ထပ် အမှတ်ရစရာ
ထပ်ပြီး မပွေ့ပိုက်လိုတော့။

အိပ်မောကျနေသည်အထင်နှင့် အလင်းတိမျက်နှာအနံ့ကို နမ်း
သားချော ရင်ငွေ့မှာ ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့တဲ့ အလင်းရဲ့ကြော့ကွဲဝမ်းနည်း
ဘယ်လိုသောကမျိုးတွေနှင့် ယှဉ်၍ရနိုင်မည် မထင်။

ခုမနက် ဝေလီဝေလင်းကျမှ သားချော အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်

တက်သွားသည်။ ဒီတော့မှ တစ်ညလုံး ချုပ်တည်းထားသမျှ ငိုကြွေးခြင်းတွေကို စိတ်ကြိုက် ငိုခွင့်ပေးလိုက်သည်။

အလင်းရဲ့ငိုကြွေးသံကို သားချော ကြားနိုင်မှာမဟုတ်။
အလင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မေ့ပေးပါ သားချောရယ်။
အလင်း ငိုနေ၍မဖြစ်သေး။ အလင်း၏ကံကြမ္မာကို အခု

သတ်ဖို့အတွက် ဒီအိမ်ကြီးနှင့် ဝေးသောနေရာသို့ အလင်း ပြောရမည်။

ထို့နောက် ဆုံးရှုံးခြင်း အပူသောကတွေကို ရင်နှင်မဆန့်သေးသယ်ယူထုပ်ပိုး၍ ချစ်သော သားချောနှင့် အိမ်ကြီးကို ဥပေက္ခာကျောခိုင်းခဲ့လေသည်။

အလင်းရောင်ဖြောဖြောတောင် မသမ်းသေးသော အရောင်အချိန်မို့ လမ်းတစ်လျှောက် လူသွားလူလာ နည်းပါးနေသေးသည်။

ကားလမ်းမကြီးတွေဆီမှ ကားတွေ ဖြတ်မောင်းသွားသံကြားနေရသည်။ အလင်း စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လျှောက်လာလိုက်သည်။

“အား အမေ”

အရှေ့မှ ချိုင့်ကို မမြင်သဖြင့် အလင်းခြေခေါက်ပြီး လဲကျသည်။ အလင်း နာကျင်လွန်းသော ဝေဒနာကို အံကြိတ်ခံစားလဲကျနေရာမှ အတင်းကုန်းထသည်။

နိးမိုးစာပေ

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေလူလို သတ်မှတ်ပြီးမှတော့ ထိုမျှလောက်သာ နာကျင်မှုကို ဖာဖွဲ့မနေတော့။ အလင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က သားချောနှင့်ဝေးသောနေရာတစ်နေရာမှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဆုံးစီရင်ဖို့

ထို့ကြောင့် ဒီအနီးအနားမှာ အလင်းအသက်ကို စတေး၍မဖြစ်။ သို့ စတေးလိုက်လျှင် အလင်း သေသွားပြီဆိုတာ သားချော အနေအပြန်သိသွားနိုင်သည်။

“ဟေ့ ကလေးမ ဟေ့ကလေးမ”

လူကြီးတစ်ယောက်၏ခေါ်သံကြောင့် အလင်း အနောက်ဘက်ဘေးစွင့်နေလိုက်၏။ ကားတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ အလင်းနားသို့ လျှောက်သော ခြေသံကိုကြားရသည်။

“ဗေ့ ကလေးမ မင်း မျက်စိကွယ်နေတာလား”

စမ်းတမ်းစမ်းတမ်းဖြင့် ယောင်ဝါးဝါး လျှောက်နေသော အလင်း ကြည့်ပြီး ထိုလူကြီး ဤသို့မေးခြင်းမှာ အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာ အလင်း မျက်စိကွယ်နေတာပါ”

“ဒါနဲ့များကွာ လမ်းကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လျှောက်လာရအဖော်လေးဘာလေး ခေါ်မှပေါ့ကွ”

အလင်း၏ခုကွက်ကြည့်ပြီး ကရုဏာဒေါသဖြင့် ပြောသော ထို

နိးမိုးစာပေ

လူကြီးကို အလင်း ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်ဖို့ တုတ်ကောက်ကလေးဖြင့် လှမ်းစမ်းလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သွားမလဲ၊ အဘလိုက်ပို့ပေးမယ်ကွယ် မြင်ရတကယ်ကို အမြင်မတော်ဘူး၊ ပြော မင်းအိမ်ကို စိုက်ပို့ပေးမယ်”

အလင်း အာရုံထဲ အကြံတစ်ခု လှစ်ခနဲ ရသွားသည်။ ကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့နိဂုံးကို အဆုံးသတ်ဖို့နေရာတစ်ခုကို အပြေးအလှူစဉ်းစားလိုက်သည်။ ဘယ်နေရာ စဉ်းစားရမလဲ။

အလင်း၊ ရွာကနေ ရန်ကုန်တက်လာတော့ ရွှေပြည်သာ လိုင်သာယာတို့ အင်းစိန်တို့ ဆိုသည့် မြို့နယ်လေးတွေ၏ နာမည်အဘိုးပြောပြ၍ ကြားဖူးသည်။

“ဟို ဟိုလေ အလင်း၊ အလင်း အင်းစိန်သွားမလို့ပါ အလင်း”

အလင်း ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာမြို့နယ်တစ်ခုကို ရွတ်ပြောသည်။ အလင်း၏ လိမ်လည်မှုကို ထိုအဘကြီး ခိုပ်မိပုံမပေါ်။

“ဒါဆို လာ အဘလည်း အဲဒီဘက်သွားမှာ၊ လမ်းကြောင်း လိုက်ခဲ”

အလင်း ကံဆိုးတာလား၊ ကံကောင်းတာလား မခွဲခြားတော့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံဖို့ ထွက်လာတဲ့သူကို ကိုယ်

မည်နေရာကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လိုက်ပို့မည့်သူက အဆင်သင့်။

အဘကြီးက အလင်းကို တော်တော်မျက်မှန်းကျိုးနေတာပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အသက်ကို စတေးမည့်နေရာကို လျှော့သွားလျှော့လျှော့ ရောက်သွားဖို့ပဲမဟုတ်လား။

အခန်း (၂၁)

“ကဲ ကလေးမ အင်းစိန်မြို့နယ်ထဲတော့ ရောက်ပြီ မင်းအိမ်
ဘယ်နေ့မှာလဲ။ အဘကိုပြော အဘ အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်
စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုဖြင့် အိမ်ကိုပို့ပေးဖို့ ပြောနေ
အဘကြီးကို အလင်း ကျေးဇူးတင်သော အပြုံးယဲ့ယဲ့ဖြင့်

“ရပါတယ် အဘ၊ ဟို အလင်းဘာသာပဲ သွားပါ့မယ်
နေရာအထိ ခေါ်လာပေးတဲ့အဘရဲ့ ကျေးဇူးကို အလင်း မမေ့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး ရပါတယ်၊ ကလေးမသာ
တစ်ခါ လမ်းသွားရင် အဖော်လေးနဲ့သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

စိုးစိုးစာပေ

“အေး အေး ဒါဆို အဘ သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘကြီး အလင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားမောင်းထွက်သွား
သည်။ အလင်း ကားလမ်းဘေးတွင်သာ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေလိုက်သည်။

ဒီအချိန်လေးဟာ အလင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ် နောက်ဆုံးရပ်တည်
မည့်အချိန်ကာလငယ်လေးတစ်ခု။ အလင်းမျက်ဝန်းတို့ကို စုံမှိတ်ပစ်
ထားသည်။

အာရုံထဲမှာ အဘိုး၏ပုံရိပ်ကို ဝေဝါးစွာ ပေါ်လာသည်။

“အဘိုး အလင်း အဘိုးနောက်ကို လိုက်လာတော့မယ်၊ အ
လင်းကို စောင့်နေပါ။ အလင်းဘဝမှာ အဘိုးမရှိတော့တဲ့နောက် ရှင်လျက်
အသေနေရသလိုပါပဲ အဘိုးရယ်”

အလင်းရင်ထဲ ဆို့နှစ်ခြင်းတွေဖြင့် ခြေလှမ်းတွေကို ပလက်
တောင်းပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းလိုက်ပြီး ကားလမ်းမကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့
လာလိုက်သည်။

ခပ်ဝေးဝေးမှ အရှိန်ဖြင့် မောင်းနှင်လာသော ကားတစ်စီး၏
အသံ။ ယိုကားအောက်မှာ အလင်း၏ဝိညာဉ်တွေ တမလွန်ကို လွင့်မျှော
သွားစေဖို့ အလင်း စံတေးရမည်။

ကားသံက အလင်းအာရုံထဲမှာ နီးသထက် နီးလာပြီ။ အလင်း

စိုးစိုးစာပေ

အဖို့တော့ ထိုကားစက်သံဟာ သေမင်းတမန်၏ကြီးပါးသံလိုပဲ။

သားချောရေ နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိခဲ့ရင် သားချောနဲ့ ထပ်ဆင့် ပါသေးတယ်။ ခုဘဝမှာ သားချောကို မမြင်ဖူးလိုက်ရပေမယ့် နောင်ဘဝ ဆိုတာမျိုး ရှိလာခဲ့ရင် အလင်းရဲ့နုလုံးသားမှာ သားချောဆိုတာကို အလုံး သိလာပါစေ။

ဒီဘဝအတွက်တော့ ထာဝရ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် သားချော ရယ်။

“ဟိ ဟိ”

ရှည်လျားသော ကားဟွန်းသံနှင့်အတူ အလင်း၏ ကိုယ်လေး တစ်စုံတစ်ဦးက နောက်မှ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သလို ခံစားရပြီး ခန္ဓာကိုယ် အနောက်ဘက်သို့ ယှဉ်သွားသည်။

“ဟေ့ ဟိုမှာ ကားလာနေတာကို မမြင်ဘူးလား။ သေသွားခဲ့ လို့လား”

ကရုဏာဒေါသောနှင့် ရောထွေးနေသော ခပ်ရင့်ရင့်အသံ ကြောင့် အလင်း သေဆုံးခြင်းနှင့် လွဲခဲ့ရပြန်ပြီဟု စိတ်က သိလိုက်သည်။

“ဟေ့ သေချင်ရင် တခြားနည်းနဲ့သေ ငါတို့ကို ဒုက္ခမပေးနဲ့”

ကားမောင်းသွားသော လူကြီးက သူ ထောင်ထဲဝင်ရဖို့ သီလေးသံလိုတော့သဖြင့် ဒေါသဖြစ်ကာ အလင်းကို ကားပေါ်မှ အော်သံ

သွားသည်။

“ကဲ ကြားပြီနော် ဒီလောက် ကားလာနေတာကို မြင်ရဲ့သားနဲ့ ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ် တူးစရာလား”

ထိုလူ အလင်းလက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားနေရင်းမှ အလင်းကို အပြစ်တင်သေး၏။

အလင်း ကြောက်စိတ်ကြောင့် တုန်ခိုက်နေသည်။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်တို့ တဖန် လှိမ့်လှိမ့်ကျလာပြန်သည်။

“အလင်း အလင်းဘဝက ဒီလိုလုပ်မဖြစ်မှာမို့လို့ပဲ ဦးကြီးရယ်။

အလင်းကို ပေးသေပါ။ လူလောကမှာ အလင်းရှိနေတော့ရော ရှင်လျက် နဲ့ သေနေရဦးမှာပဲ”

ထိုလူ အလင်း၏ကြောင်တောင်ကန်း မျက်လုံးတွေကို ခိုင်မီသွား ဘန်တူသည်။

“မင်း မင်း မျက်စိမမြင်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အလင်းက မျက်ကန်းမတစ်ယောက်ပါ”

“ဟာကွာ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ မင်းမျက်စိ မမြင်တာနဲ့ပဲ မင်းဘဝ ဘွဲ့ ဒီလို မစတေးသင့်ပါဘူးကွာ”

“သွားစရာ နေစရာမရှိမှတော့ အလင်း အသက်ရှင်နေလို့ရော ဘာထူးမှာလဲ ဦးကြီးရယ်”

ငိုရွိုက်သံဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် ထိုလူထံမှ သက်ပြင်းခု
သံကို ဟင်းခနဲ ကြားလိုက်သည်။

“ကဲ လာ ကားလမ်းမကြီးမှာ ငါတို့ကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေ
ကြတယ်၊ မင်းက မမြင်ရတော့ရှက်ရမှန်း မသိပေမယ့် ငါကတော့
ရှက်တယ်”

ထိုလူ အလင်းလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“ဆိုက်ကား”

ဆိုက်ကားဟု ခေါ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဘဲလ်တီးလ
သော ဆိုက်ကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကိုပီကီ ဘယ်လဲ”

“အိမ်ကိုပြန်မယ်ဗျာ”

ဆိုက်ကားဆရာ ပီတီဆိုသောလူနှင့် အလင်းကို သေချာ
အကဲခတ်ပြီး ပြုံးဖြိုးပြီး အမှုအရာနှင့်

“သဘောပေါက်ပြီ သဘောပေါက်ပြီ တို့လူမျိုးကြီး ကိုပီတီ
တော့ စောစောစီးစီး မြားနတ်မောင် မျက်စိကျခံလိုက်ရပြီ ဟား ဟား
ဟား”

“ဟာဗျာ ခင်ဗျား ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ စော
စီးစီး ရေချိန်ကိုက်ပြီး တလွဲလျှောက်မတွေးစမ်းပါနဲ့ နင်းမှာသာ နင်း

ပီတီဆိုသောလူ အလင်းကို ဆိုက်ကားပေါ် တွဲကူတင်ပေးလိုက်
သည်။ အလင်း ခုချိန်မှာ သေဖို့မဖြစ်နိုင်တော့မည့်အတူတူ ထိုလူ ဆိုက်
ကားပေါ်တွဲတင်ပေးခြင်းကို အလိုက်အထိုက် တက်ထိုင်လိုက်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ ကိုပီတီ”

“ဟာ ခင်ဗျား အတော် စပ်စုတဲ့လူပဲဗျာ”

ပီတီ ဆိုက်ကားနောက်ခံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း စပ်စုလွန်းသော
ဆိုက်ကားဆရာကို ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုလူ စိတ်
မဆိုးသည့်အပြင် တဟဲဟဲနှင့် ရယ်သံကို အလင်း ကြားလိုက်ရသည်။
ထိုလူ ဆိုက်ကားနင်းရင်း အလင်းကို စူးစမ်းသလို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်
သုပ်နေတာကိုတော့ အလင်းမသိ။

ဆိုက်ကားက သိပ်မနင်းလိုက်ရ။

“ကဲ ရောက်ပြီ ဆင်းတော့”

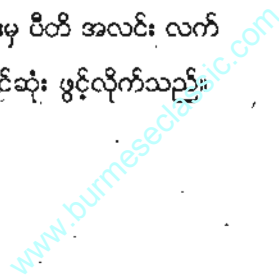
ပီတီ အလင်းကို တွဲပြီး ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းလိုက်သည်။

“ရော့ ဆိုက်ကားခ ပိုတာ ပြန်မအမ်းနဲ့တော့”

“အိုကေ ကိုယ့်ဆရာ စောစောစီးစီး သခွါတွေပေါက်နေပါလား။

ဒီနေ့တော့ ထိထိုးဖြစ်အောင် ထိုးလိုက်ဦးမှ ဟား ဟား ဟား”

ဆိုက်ကားဆရာ အဝေးသို့ ထွက်သွားမှ ပီတီ အလင်း လက်
ဆောင်းလေးကို ဖေးကူတွဲရင်း ခြံတံခါးကို အရင်ဆုံး ဖွင့်လိုက်သည်။

အလင်း ကိုယ်မကျွမ်းကျင်တဲ့နေရာမို့ ပီတိခေါ်ရာသို့ တုတ်
ကောက်လေး တစ်ခမ်းစမ်းဖြင့် လိုက်လာလိုက်သည်။

ပီတိ အိမ်တံခါးသော့ကို ကပျာကယာ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ရောက်ပြီ၊ ဒါ ကိုယ့်အိမ်ပဲ၊ မင်းအကြောင်းကို ငါ သေချာ
နားထောင်ပြီးမှ ဘယ်လိုကူညီပေးရမလဲလို့ အရင်ဆုံး စဉ်းစားပေးမယ်
အဲ စောစောကလို မကြံအပ်မစည်အပ်တာကိုတော့ ကိုယ်လည်း လုံးဝ
လက်သင့်မခံဘူး၊ ဒီပွဲက မင်းသေသွားရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ မင်းက တမလွန်ကို
ကျော့ကျော့ကော့ကော့လေး ထွက်သွားပြီး မင်းကိုတိုက်လိုက်တဲ့ ကား
ဆရာက အလကားသက်သက် ထောင်ကျမယ်၊ သူ့နောက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့
သူ့ရဲ့မိသားစု စားဝတ်နေရေး ဒုက္ခရောက်မယ်”

အလင်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံကာ
မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ သေချင်တာလဲ၊ မင်းမိဘတွေကလေး
ဘာလဲ သူတို့မသိအောင် မင်းအပြစ်တွေ လုပ်ထားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်
မင်းချစ်သူနဲ့မင်း လွန်လွန်ကျူးကျူးတွေဖြစ်လို့ မိဘသိမှာကြောက်ပြီး
ခုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်တာလား”

“အို မဟုတ်တာ ဦးကြီးရယ်၊ အလင်း ဦးကြီးထင်သလို မဟုတ်
ရပါဘူး၊ အလင်းဘဝမှာ အားကိုးအားထားရာ အဘိုးဆုံးပြီးကတည်းက

လောကကြီးထဲမှာ နေချင်စိတ်ကုန်ခမ်းသွားခဲ့တာပါ”

အလင်းက ဦးကြီးဟုခေါ်သဖြင့် ပီတိ မျက်နှာရုံမဲ့သွားသည်။

“ဒီမှာ ငါ့အသက်က ခုမှ နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊

မမြင်မစမ်းနဲ့ လူကို ဦးကြီးလို့ ခေါ်ရလလား”

အလင်း အားနာသွားသည်။

“မသိလို့ပါ အစ်ကိုရယ်၊ လူကိုမမြင်ရတော့ အလင်းစိတ်ထဲ
မို့တဲ့အတိုင်း ခေါ်မိလိုက်တာပါ”

“ကဲပါ ထားလိုက်ပါ ခုလောလောဆယ် မင်း ဘာဖြစ်လာသလဲ
ဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပြ၊ နားထောင်ပြီးရင် မင်းကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲဆိုတာ
ဦးစားမယ်”

အလင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေနေမစေသေးဘူးဟု ခပ်တိတ်
တိတ်မတွေးကာ အလင်း ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းအရာအားလုံးကို
ယုံကြည်စွာဖြင့် မချွင်းမချန် ပြောပြလိုက်လေသည်။

တကယ်တော့ အလင်းဘဝက လောကခံရဲ့အထုအထောင်း
အရိုက်အနှက်ကို ခံနေရပြီး မျောချင်ရာ မျောနေတဲ့ ဗေဒါပင်ငယ်လေး
လိုပါပဲ။

အခန်း (၂၂)

“ဒယ်ဒီ မာမိ”

အိမ်ပေါ်သို့ ဝန်းဒိုင်းဆန်စွာ တက်လာသော သားချော၏ခေါ်ဆိုကြောင့် ဘုရားခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဦးမြတ်ကိုနှင့် ဒေါ်ခင်သစ္စာ သွေးပျက်နေသော သားချောကို အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“သား ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ဒယ်ဒီကိုပြောစမ်း”

“အလင်း အလင်း မရှိတော့ဘူး ဒယ်ဒီ”

“ဟေ”

ဦးမြတ်ကို မျက်မှန်ကိုပင့်ကာ ဟောခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်

စိုးစိုး ဇာပေ

သစ္စာ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်အသာဖိကာ

“တစ်နေရာရာမှာရှိမှာပေါ့ သားရယ်၊ မဝေ အခန်းမှာရော ဒါမှမဟုတ် အိမ်သာတွေ ဘာတွေများ ဝင်နေသလား”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ စိတ်ပူနေသော သားကို ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်များကို ပြောရင်း ချွေးသိပ်၏။

“မရှိဘူး လုံးဝမရှိဘူး။ ရှာပြီးပြီ ဒေါ်ဝေလည်း အနီးအနားတွေ သိုက်ရှာနေတယ်၊ မာမိ အလင်းကို သားကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေ ပြောလိုက်သလဲ၊ သူ သူ စိတ်ထိခိုက်စရာကိစ္စရှိလို့သာ ဒီမှာမနေရဲဘဲ ထွက်သွားတာ သား သိတယ်”

“အို မာမိ ဘာမှမပြောရပါဘူး သားရယ်”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ လင်နှင့်သားကို စိတ်မလုံ့လုံကြည့်ကာ ခေါင်းအို တွင်တွင်ခါပြီးငြင်းသည်။

“အမေကြီး မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်ပြန်ပြီလဲကွာ၊ ခမ္မာလေး နာ မျက်စိမြင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ကို တစ်ယောက်တည်း လျှောက် ထွက်သွားတော့ ကားတွေဘာတွေ တိုက်မိကုန်တော့မှာပဲကွာ ငါ့နယ် ခက်တော့တာပဲ”

ဦးမြတ်ကို ကိုယ့်ခန်းအကြောင်းသိထားသူပီပီ အလင်းအတွက် စိတ်ပူသွားမိသည်။

စိုးစိုး ဇာပေ

“အလင်းက ဘယ်မှသွားတတ်လာတတ်တာ မဟုတ်ဘူး မာမိရယ်၊ အလင်း ထွက်သွားရတာ မာမိကြောင့်ဆိုတာ သား သိတယ်”

သားချော မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်ကာ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီမြန်းလာသည်။ မိခင်ကို စိမ်းတောက်သော အကြည့်ဖြင့် ခပ်ရှူးရှူးကြည့်သည်။

“မင်း မင်းနဲ့အလင်းနဲ့ ဘာများပတ်သက်လို့ မင်းက ဒီလောက်ထိ ထိခိုက်ကြေကွဲနေရတာလဲ သားချော”

ဒေါ်ခင်သဲစွာ၏ ခပ်မာမာအမေးကို သားချော မှဲ့ပြီးတစ်ချက် မြူးရင်း

“ဟုတ်တယ် ပတ်သက်တယ် မာမိ၊ အလင်းဟာ သားဘဝရင်းပြီး ချစ်ခဲ့ရတဲ့ကောင်မလေး။ သူ့ဆီက အချစ်ကို သားမရသေးပေမယ့် ရအောင်ကြိုးစားနေတာ၊ သူ မျက်စိပြန်ကောင်းသွားရင် သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့အထိ သား ရည်ရွယ်ထားတာ မာမိ”

ဦးမြတ်ကို အလင်းကို သားဖြစ်သူကြိုက်နေသည်ဆိုတာ သိသွား၍ အံ့ဩမိတာကလွဲပြီး ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပြောခြင်းမရှိ။

သား ဘယ်သူ့ကိုပဲ ချစ်မိချစ်မိ သား၏အချစ်ရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်သော ဖခင်တွေထဲတွင် ဦးမြတ်ကို မပါဝင်။ လူလူနှစ်

အောက်ဘူးဆိုတာ လောကအိန်နီယာမတစ်ခုမှ မဟုတ်တာ။

အလင်းကြည်ဆိုသည့် ကောင်မလေးဟာ မျက်စိမမြင်တာကလွဲ၍ ရုပ်ရည်ရူပကာ ရိုးသားမှု ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် နယ်ဖြူစင်လွန်းသော ပန်းလေးတစ်ပွင့်။

သူ့အဘိုးဆုံး၍ ကိုယ့်ဘက်က ပိုလိုတောင် ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးရမယ့်ကိစ္စမှာ ဇနီးဖြစ်သူ၏စနက်ကြောင့် အလင်း ခုလို နှစ်ကထွက်သွားရသည်ဆိုတာတော့ အင်မတန် ရုပ်ဆိုးလွန်းသော လုပ်ထက်စာချ။

“မင်း စကားကို ဆင်ခြင်ပြောစမ်း သားချော၊ မင်းနဲ့အလင်း တူသလား တန်သလား၊ မျက်ကန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လင်အဖြစ်နဲ့ ဘဝကို သိမ်ငယ်သွားချင်တာလား။ အဲဒီလိုဆိုရင် မာမိ သားကို အခွင့်မလွှတ်ဘူးနော် သားချော၊ မာမိက ချစ်ရင်လည်း သားသမီးအတွက်ဆို အသက်ပါပေးပြီးသား၊ မုန်းလာရင်လည်း အဲဒီသားဆိုးကို အသက်လုံး လှည့်မကြည့်ဘူးမှတ်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပိုးလေးလို မုန်းလာတဲ့ ကိုယ့်သား ကောင်းပေ့ညွန့်ပေ့ဆိုတာတွေသုံးပြီး ပညာရေးအဖို့ မိဘက အဘက်ဘက်က ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာတွေ၊ မင်းအသက်လုံး လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ အကျိုးအခံက ဒီလို မျက်စိမမြင်ဘဲ အနာဂတ်ပျောက်နေတဲ့မိန်းကလေးကို

လက်ထပ်ဖို့လား။ မင်း စဉ်းစားစမ်း သားချော့ မာမီက မင်းကို မွေးခဲ့တဲ့ အမေပါ သားရယ်။ မာမီကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် သားမလုပ်ပါနဲ့။ မာတောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး မာမီ။ မာမီ ပြောခဲ့သလို လူလူ မြောက်အောင် ပြုစုကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ သားချော့မှာ ချစ်တတ်နေလုံးသားက မာမီ မွေးကတည်းက ပါလာတာလေ။ အဲဒီ နှလုံးသား အလင်းကို ချစ်မိသွားတာ သားချော့ အပြစ်လား မာမီရာ”

ငိုရှိုက်ရင်းပြောနေသော သားဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဦးဖြတ်ရင်ထဲမကောင်းတော့။

“ကဲပါ မေကြီးရယ် ဒီအချိန်မှာ မင်းတို့သားအမိ တစ်ယောက်ဆန္ဒကိုတစ်ယောက် ကန့်ကွက်ပြီး အတိုက်အခံပြောနေရမယ့် အခါ မဟုတ်ဘူး။ ပျောက်သွားတဲ့ အလင်းကို ရှာဖွေကအဓိက။ မတော်တော်တွေနဲ့ လမ်းမှာတွေ့သွားလို့ ခမျာလေး ဒုက္ခရောက်နေရှာပါ့မယ်ကွ”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ အလင်း ခုလို သူ့သဘောနှင့်ထွက်သွားသည် ရင်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီးသဘောကျမိပေမယ့် မမြင်မစမ်းနှင့် အလင်းအအန္တရာယ်ကျရောက်လာမှာကိုလည်း ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စိတ်ပူမိပါသည်။

ဒေါ်ဝေ့တူနှင့်မယူချင်၍ ဒီလို ထွက်သွားသည်ဆိုတာ

မိုးစားပေ

ကြည့်ရုံနှင့်တင် သေချာနေပြီ။

“သား အလင်းကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာမယ် မာမီ”

“ရှာရမှာပေါ့ သားရယ်။ မာမီတို့လည်း ရှာပေးပါ့မယ်”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ချွေးသိပ်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာ အတိုက်အခံ ခံနေလျှင် နိုင်ကြည်ဖြူနှင့် သား၏ကြားထဲက ဆက်ဆံရေးလည်း ခပ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။

မနေ့ကတောင် နိုင်ကြည်ဖြူကိုဆက်ဆံသော သား၏ဆက်ဆံချာမှာ အေးတီအေးစက်နိုင်လွန်းသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်ကြည်ဖြူနှင့်သား လက်ထပ်မပြီးမချင်း အလင်းကို ရှာမတွေ့ပါစေနှင့်ဟု ခပ်တိတ်တိတ် တွေးမိသည်။

သား၏အနာဂတ်အတွက် အလင်းသည် ဆူးညောင့်ခဲလုတ် ခပ်ခုဟု လိုရာဆွဲတွေးမိသည်။

မိုးစားပေ

ဆုတ်ခနဲ ခတ်လိုက်တိုင်း ပိတ်ရင်တွေ အကြိမ်ကြိမ်ရန်နေရတာ။ ကြာတော့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သဘောတကျဖြင့် ခပ်တိတ်တိတ်ရယ်မိသေး၏။

ပိတ်ဘဝမှာ ထိုမျှလောက်အထိ ချောသောလှသော မိန်းက
လေးမျိုးကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးတာ ပြောပြလျှင် ယုံနိုင်ကြပါ့မလား။

လောကကြီးက ဘယ်တော့မှ ကောင်းတာတွေ မပေးတတ်ဘူး
ဆိုတဲ့စကားကို ပိတ် မယုံ၍မရတော့။

တချို့မိန်းကလေးတွေ လှပါသည်။ အရာရာ ပြည့်စုံပါသည်။
သို့သော် အလင်းလောက် မလှကြ။ ယခု အလင်းလေးမှာ တခြား

မိန်းကလေးတွေလို သောကတွေမကင်း ဒုက္ခတွေ ရင်ဝယ်ပိုက်၊ လောက
အလယ်မှာ ကူကယ်ရာမဲ့။ အလင်းဆီမှာ ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှ မရှိ။ မိသားစု

ဆိုတာ ဝေလာဝေး။
သို့သော် ထိုသို့ မပြည့်စုံမှုတွေနှင့် ပြည့်စုံနေသည့် အလင်းသည်

အလှပေါ်မှာ အလှဆုံးဟု စာဖွဲ့၍ရလောက်အောင်ကို ရက်ရက်စက်စက်
ထုလွန်းပါသည်။

ဝတ်ထားသော စပန်းအင်္ကျီအရောင်ပိုနီပိုနီလေးနှင့် အောက်က
ပြည့်ထာဝီခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးကို မလှမပ ဝတ်ထားတာတောင့်မှ အလင်း

အလှသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် လှပလွန်း
တာတော့ အသေအချာ။

အခန်း (၂၃)

“ဘုတ်”

အဝတ်တွေ ခေါက်နေသော အလင်း ဘုတ်ခနဲ အသံကြား
လိုက်ရ၍ ရင်ဘတ်ကလေးဖိကာ လန့်သွားပြီး ခေါင်းလေးကို ဟိုဟိုလှည့်
ရင်း အသံကိုနားစွင့်နေ၏။

“အစ်ကို ပိတ်လားဟင်”

ပိတ် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အပြစ်ဟူသည် တစိုးတစိမျှ ရှာမ
သော အလင်းမျက်နှာလေးကို သတိလက်လွတ် ငေးမောနေမိ၏။

သဘာဝအတိုင်းရှိနေသည့် ဇင်ယော်တောင်မျက်ခုံးတန်းတန်း
လေးအောက်မှ မျက်တောင်ရည်ရည်ကျော့ကျော့တွေက မျက်ခုံးတစ်ခု

ထိုသို့ သောကပေါင်းစုံကို ပိုက်ထွေးထားသည့် အလွန်လှသော မိန်းကလေးကို ပီတိအိသိသို့ ကံကြမ္မာကြီးက ပို့ပေးခဲ့သည်ဆိုတော့ ထိုမိန်းကလေးသည် ပီတိအိဖူးစာရှင်လေး ဖြစ်မည်မှာ လုံးဝမလွဲ။

တွေးရင်းဖြင့် ပီတိရင်ထဲမှာ အလင်းကိုချစ်မိသွားသော အရံတွေ ရင်ထဲမှာ တဖွားဖွားဖြင့် အုံဖွဲ့၍လာလေသည်။

“ဘယ် ဘယ်သူလဲဟင်၊ အစ်ကိုပီတိ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ ပြောပါ”

အလင်း ကြောက်ရွံ့နေသောဟန်လေးဖြင့် အလန်တကြားနေသဖြင့် ပီတိ ရင်ခွင်မှာ ထွေးဖက်နှစ်သိမ့်ပေးချင်လောက်အောင် သနားသွားရ၏။

“အစ်ကိုပါ အလင်းရဲ့၊ ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူး”

ပီတိ အသံပေးလိုက်တော့မှ အလင်းမျက်နှာလေး ကြောက်စိတ်ပြေကာ ပြုံးဖန်ဖန်လေး ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“အစ်ကိုပီတိက အလင်းကို အသံပေး ဘာမပေးနဲ့မို့ အလင်းလန့်သွားတာပဲ အဟင်း၊ သူ့ခိုးများလားလို့”

ရောက်ကာတည်းက အပြုံးအရယ်မရှိသော အလင်းမျက်နှာမှာ ဒီနေ့တော့ အပြုံးဖျော့ဖျော့လေး တွေ့လိုက်ရ၍ ပီတိ စိတ်ချမ်းသာသည်။

“မလန့်ပါနဲ့ အလင်းရဲ့၊ အစ်ကိုတို့လို ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်က မိန်းကလေးထဲကို ဘယ်လို မသမာတဲ့လူမှ မလာဘူး စိတ်ချ လာချင်းလာ အလင်းလို ကော်ပတ်ရုပ်မလေးကို လာခိုးတဲ့လူပဲလာမှဗျ”

အလင်း မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်ကာ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ဒီနေ့ အစ်ကိုပြန်လာတာ နောက်ကျတယ်နော်”

“ဟေ အစ်ကိုပြန်လာတာ နောက်ကျမှန်း အလင်း ဘယ်လို သိသလဲ”

တအံ့တသြ မေးသော ပီတိအမေးကြောင့် အလင်း အဝတ်ဘလေးတွေကို ဖြန့်ပြီးခေါက်နေရာမှ ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပြုံးပြန်သည်။

“အရင်ရက်တွေကဆိုရင် အလင်း ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးမခြောက်ဆီ အစ်ကိုပီတိ ရောက်လာနေကျ၊ ဒီနေ့ သနပ်ခါးခြောက်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ လှမ်းထားတဲ့ အဝတ်တွေ ရုပ်တယ်၊ အလင်း ဘုရားသောက်တော်ဆုကမ်း၊ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်ပြီးလို့ အစ်ကိုအတွက် ထမင်းဖွဲ့ပြင်ပြီးတာဟောင် အစ်ကို တော်တော်နဲ့ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ ခုဆို မှောင်တောင် မှောင်နေပြီ”

အလင်း စကားကြောင့် ပီတိ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဒီဘောင်မလေး မျက်စိမမြင်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ မျက်စိမမြင်တဲ့သူက ခြားချုပ်သွားတာတော့ သိလား။

“အလင်း ညမိုးချုပ်တာကိုသိလို့ အစ်ကို အံ့သြပြန်ပြီလား”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ အလင်း မိုးချုပ် မချုပ်ဆိုတာ ဘယ်လို သိလဲ”

“လွယ်လွယ်လေးပါ အစ်ကိုရယ်၊ ငှက်ကလေးတွေရဲ့ ကျွတ်ကျွတ်စိ အသံလေးတွေ မကြားရတော့ရင် ဒါဟာ ငှက်ကလေးတွေ အိပ်တန်းဝင်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် မိုးချုပ်လို့ပေါ့ အစ်ကိုရ”

“ဪ အလင်းပြောတော့လည်း ဟုတ်သားဟာ၊ အဟား ဖော်ဖော် တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ကောင်မလေး၊ အာရုံစူးစိုက်မှု အတော်လေးကောင်းတာပဲ၊ ကဲ ဒါဆို အခု အစ်ကိုဘာဝယ်လာသလဲဆိုတာပေးသိလား”

ပီတိ အမေးကြောင့် အလင်း ကိုယ့်ရှေ့နားကို ဘုတ်ခနဲ ပြင်ကျထားသော အထုပ်ကို လက်ဖြင့်စမ်းယူပြီး ဖြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အထုပ်ထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်းစမ်းကာ

“အစ်ကို အလင်းအတွက် အဝတ်အစားတွေ ဝယ်လာတာလားဟင်”

“အင်း အလင်း တော်တယ်”

“အလင်းအတွက် ဘာလို့ ငွေကုန်ခံရတာလဲ အစ်ကိုရယ်၊ အလင်း အားနာလွန်းလို့ အစ်ကိုကို ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတော့

မသိတော့ပါဘူး”

ပီတိ အလင်းအပေါ် လိုလေသေးမရှိအောင် သူတတ်နိုင်သည့် ဘက်က ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေသဖြင့် အလင်း အနေခက်ရလောက်အောင်ကို အားလည်းနာမိ ကျေးဇူးလည်းတင်မိ၏။

“အစ်ကိုနဲ့အလင်းက အတိတ်က ရေစက်ပါလာလို့ ဒီဘဝမှာ အလင်းရဲ့အသက်ကို ကယ်ခွင့်ရပြီး ခုလို တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ အလင်းကို ရိုးသားစွာနဲ့ မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းအောင် ကူညီစောင့်ရှောက်ခွင့် ရခဲ့တာပေါ့”

“အလင်းသာ မျက်စိမြင်ခဲ့ရင် အစ်ကိုကို အလင်း ဒီထက် အများကြီး ကူညီပေးနိုင်မှာ”

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောလာသော အလင်းကိုကြည့်ပြီး ပီတိ အလင်းကို မျက်စိကုပေးဖို့ ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။

ဟုတ်သားပဲ အလင်းကို မျက်စိကုပေးဖို့ တာဝန်ပါ သူ့မှာရှိလာပြီပဲ။ ဒီအတွက်ကြောင့် အလင်းကို မျက်စိကုဖို့ ဘယ်လောက် ကုန်ကျမည်ဆိုတာ ပီတိ စုံစမ်းရမည်။ ပီတိငွေစုရမည်။

အလင်းဘဝလေး အမြင်အာရုံတွေ ပြန်လည်ရရှိလာဖို့ သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမည်။ ပြီးလျှင် အလင်းကို ချစ်ရေးဆိုကာ သက်ထပ်ယူမည်။ အသက်ထိတည်တွေအပြည့်နှင့် ရှင်သန်နေသော လူတွေ

မိမိတည်ရှိရာ ဟောဒီလောကမှာ ပီတိအတွက် ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိ
တော့မည့်အရေးတွေးပြီး အကြိမ်ထောင်သောင်းမက ဟစ်ဟစ်ပြီးတော့
သာ ပျော်ရွှင်ရယ်မောလိုက်ချင်ပါ၏။

ချစ်သူလေးတစ်ယောက် တွန်းပို့ပေးခဲ့တဲ့ လောကကြီးရေ...
ကျေးဇူးပဲဗျိုး...။

အခန်း (၂၄)

နတ်ဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ပြီး အကြည့်ချင်းဆုံမိတာ
အောင် သားချော ရင်ထဲ ရင်မခန့်ခဲ့တာ နိုင်ကြည်ဖြူက အလင်းလောက်
ချစ်စရာမကောင်းလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူမနှင့် ဖူးစာမဆုံချင်လို့လား။

နိုင်ကြည်ဖြူ အလှကို ဘယ်လိုရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် သား
ချောရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ လှုပ်ခတ်မသွား။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ကောင်းပေ
အုန်းပေဆိုသည့် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် လက်ဝတ်လက်စားတွေ
ဆင်မြန်းထားသည်။

မင်းသမီးရုံးလောက်အောင်ကို ပြင်ဆင်ခြယ်သထားသည်။ သို့
သော် သားချော စိတ်ထဲမှာ အိမ်နေရင်း ဝတ်စုံနွမ်းနွမ်းလေးဖြင့် အစဉ်

အမြဲ ညှိုးငယ်နွမ်းလျနေသော အလင်း၏အလှကို ခြေတစ်ဖျားစာတောင် မမီဟု စိတ်ထဲမှာ ခပ်တိတ်တိတ် မှတ်ချက်ချမိသည်အထိ နိုင်ကြည်ဖြူ အလှက မဖမ်းစားနိုင်။

မာမိ ဘယ်လောက်ပင် ချွေးမတော်ချင်နေပါစေ သားချော အနေနှင့် နိုင်ကြည်ဖြူကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လက်မထပ်နိုင်။

ဒီတော့ အားနာနေစရာ အကြောင်းမရှိ။ ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ကိုသာ နိုင်ကြည်ဖြူ သိအောင် အတိအလင်း ပြောချလိုက်တော့မည် ကိုယ့်ဘက်က ထိုသို့ မပြတ်သားလျှင် ဇာတ်မျောကြီးဖြစ်နေဦးမည် ဒါ့ အပြင် တစ်ဖက်သား၏မျှော်လင့်ချက်တွေကို ရှင်သန်အောင် ရေလောင်း ပေးသလို ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

“ငါ နိုင်ကြည်ဖြူကို ပြောစရာရှိတယ်”

မျက်ကပ်မှန် တပ်ထားသော ပြာလဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းလေးဖြင့် နိုင်ကြည်ဖြူ သားချောကို ပင့်မော့ကြည့်သည်။

“ကြည်ဖြူကလည်း ခိုင်ခန့်ကို မေးစရာရှိတယ်”

“ဒါဆို လေဒီဖတ်ပဲပေါ့၊ မေးပါ နိုင်ကြည်ဖြူ မေးတာထက် ဖြေ ပြီးမှ ငါ ပြောစရာရှိတာကို ပြောမယ်”

“အိုကေ ဒါဆို ကြည်ဖြူ အရင်မေးမယ်”

ကြည်ဖြူ ခေါင်းလေးငဲ့ကာ လှတပတ မျက်နှာပေးလေးဖြင့်

ခပ်ပြုံးပြုံးဆို၏။

“ခိုင်ခန့် ကြည်ဖြူကို ချစ်လား၊ အခု မချစ်သေးရင်တောင် နောင်ရော ချစ်လာနိုင်မှာလား၊ ခုအခြေအနေမှာ ခိုင်ခန့်ကိုကြည့်ရတာ ကြည်ဖြူအပေါ်မှာ သိပ်ရင်မခန့်သလို ခံစားရတယ်”

ဒဲ့မေးလိုက်သော ကြည်ဖြူအမေးကြောင့် သားချော ထိုမေးခွန်း ချိုး မေးသည့် ကြည်ဖြူကို စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“မေးသင့်ပါတယ်၊ ခုရှုပ်မှနောင်ရှင်းဆိုသလို ကြည်ဖြူဘက်က ချိုးမေးခွန်း မေးသင့်ပါတယ်”

“ကဲ ဒါဆို ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေနေနား၊ လုံးဝ မကွယ်ဝှက် ဘမ်းပေါ့”

ကြည်ဖြူ မျက်စလေးပစ်ကာ ခပ်လွင်လွင်လေး ရယ်၍ ပြော၏။ သားချော ကြည်ဖြူကိုဝေကြည့် အကဲခတ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှ ဆန္ဒ အမှန်ကို အားမနာတမ်း ဖွင့်ချရန် လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ငါ နိုင်ကြည်ဖြူကို လုံးဝ မချစ်ဘူး၊ ခုလည်း မချစ်သလို နောင်လည်း ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

သားချော ဒဲ့ပြောချလိုက်တော့ ရယ်သွင်းသွေးနေသော မျက်နှာ လေးမှာ ချက်ချင်းညှိုးကျမိနေပျောသွားကာ အနည်းငယ် တင်းမာစပြုလာ သည်။

နိုင်ကြည်ဖြူ ထင်ထားသည့်အဖြေက ဒီလို ပိုးစိုးပက်စက်
ငြင်းချလိုက်သည့် အဖြေမျိုးမှမဟုတ်တာ။

နိုင်ကြည်ဖြူဘဝမှာ ကိုယ် ကသာ ယောက်ျားတွေကို
အရပ်ကလေးတွေလို စိတ်ကြိုက် ကစားခဲ့တာ၊ ဘယ်ယောက်ျားကမှလည်း
နိုင်ကြည်ဖြူကို မချစ်ပါဘူးလို့ မပြောဘူးခဲ။ ခုတော့ နိုင်ကြည်ဖြူရားထင်
ရိုင်းရလေပြီ။ သို့သော် မယူသည့်အပြုံးဖြင့် နိုင်ကြည်ဖြူ ခပ်မဲ့
ပြုံးလိုက်သည်။

“ခိုင်ခန့်နဲ့ကြည်ဖြူနဲ့ စိတ်ချင်းများဆက်နေသလားကွယ်
အမှန်ဆို ကြည်ဖြူဘေးမှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ယောက်ျားတွေ အများကြီး
ရှိနေတာ ပဲ။ ဒီလို မြန်မာပြည်က မိဘအရိပ်အောက်မှာ မှီခိုနေသေးတဲ့
ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် လက်ထပ်ပေးချင်နေတဲ့ မာမိတ်
ကိုပဲ အံ့ဩနေမိတာ။ အဟင်း တကယ်တော့ ခိုင်ခန့်က နိုင်ကြည်ဖြူ
အတွက် ဘာဂုဏ်ဒြပ်မှမရှိတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ
ရှင်ဘက်က ကြည်ဖြူကို ခုလိုပြောပေးတဲ့အတွက် သင့်ဓယူ”

နိုင်ကြည်ဖြူ သားချော၏လက်ကိုဆွဲ၍ ကျေးဇူးတင်စကား
ဆို၏။

“ကဲ ဒီတစ်ခါ ရှင့်အလှည့် ကြည်ဖြူကို ပြောစရာရှိတယ်
ဆိုတာ ပြောတော့လေ”

စိုးစိုးစာပေ

“ငါပြောချင်တဲ့အကြောင်းအရာရဲ့အဓိပ္ပာယ်က စောစောက စကား
တွေထဲမှာ ပါပြီးသွားပြီ၊ တကူးတက ပြောပြဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ကြည်ဖြူကို ငြင်းမယ့်စကားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

နိုင်ကြည်ဖြူ သားချောကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်ကာ ထိုင်ရာမှ
ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး တက်ခေါက်၍ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ ထို
နောက် ပေါ်တီကိုအောက်မှာရပ်ထားသော ကားကို ဂူးခနဲ မောင်းထွက်
သွား၏။

သားချောပခုံးကို ဆတ်ခနဲတွန့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။ အမှိုက်
ဘစ်စတော့ ရှင်းသွားပြီ။ ဒါမှ အလင်းကိုရှာပုံတော်ဖွင့်သည့်ကိစ္စကို
စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် လုပ်နိုင်မှာ။

သားချော ဒိမ်းကြီးထဲသို့ ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ဝင်ခဲ့
ဦးကသည်။ ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဖုန်းပြောနေရာမှ သားချောကို ခပ်စူးစူး
ဆောင်ကြည့်သည်။

“သားချော မင်းမိဘကလက်နဲ့ရေးတာကို ခြေနဲ့ဖျက်တယ်ပေါ့
လေ ဟုတ်လား၊ မင်းဘဝကို ဒီဖျက်မမြင်မနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်တော့မလို့
ထား”

“ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ပေါင်းစည်းရလို့ ဘဝဆုံးမယ်ဆိုရင်တော့ သား

စိုးစိုးစာပေ

ရက်ရက်ရောရော အဆုံးခံနိုင်တယ် မာမိ၊ ကိုယ် မချစ်တဲ့မိန်းမနဲ့ ရာသက် ပန် အတူနေရတာထက်စာရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ တစ်နာရီ တစ်မိနစ်လေး ဖြစ်ဖြစ် နေရတာကမှ ဘဝမှာ ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ပြည့်စုံပါတယ် မာမိ၊ ဒါကြောင့် နိုင်ကြည်ဖြူကို သား အပြတ်ငြင်းလိုက်ပြီ၊ မာမိတို့ ထပ်ပြီး မကြိုးစားပါနဲ့တော့”

ယတိပြတ်ငြင်းဆိုနေသော သားကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။ ကလေးလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်ထား ဆဲ သားချောက ခုတော့ အချစ်နဲ့တွေ့ပြီး ဘဝမှာ အတော်လေး ရင့်ကျက်နေသည့်ဘဝကို အချစ်နဲ့အတူ တိုက်ပွဲဝင်မည့် အချစ်သူခဲ ကောင်းကြီး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပါလား။

“မင်း မင်း အလင်းကို ဒီလောက်ထိ စွဲလမ်းရလား၊ သားချော ခုဆို အလင်း သေသလား၊ ရှင်သလားတောင် မသိဘူး။ သေရင်သေ မသေသေးရင်တောင် သူ့ဘဝဟာ ခုချိန်လောက်ဆို သူများစော်ကားလို့ စုတ်ပြတ်သတ်နေပြီ ဒါကိုရော မင်းတွေ့မိရဲ့လား”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဒေါသကြောင့် အသံတွေ တုန်အက်နေသည်။

“အလင်း အဲဒီလိုဖြစ်အောင် မာမိအကွက်ရွှေခဲ့တာ မဟုတ် လား၊ ဒီတော့ သား စကားကုန်ပြောမယ် မာမိရော၊ အလင်းဟာ မသေဘဲ နဲ့ ယုတ်မာတဲ့သူတွေ ဆယ်ယောက်မကဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူယုတ်မာ

တွေ စော်ကားလို့ အလင်းဘဝ သေလုမျှပါး၊ စုတ်ပြတ်သတ်နေပါစေ အလင်းအပေါ်မှာချစ်တဲ့ သားရဲ့အချစ်တွေနဲ့ အလင်းဘဝကို သန့်စင်သွား အောင် ဆေးကြောပစ်လိုက်မယ် မာမိ၊ ဒါဟာ သားဘဝမှာ ရာသက်ပန် ငြင်မရတဲ့ စွဲလမ်းမှုတစ်ခုပဲ၊ သားဘဝကို သားမြတ်နိုးတဲ့ အချစ်တွေနဲ့ပဲ နေသားကျချင်တယ် မာမိ၊ သား အလင်းကို တွေ့အောင်ရှာပြီး လက်ထပ် မိရစေ”

သားချော ပြောပြီးသည်နှင့် ဒေါ်ခင်သစ္စာရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့် သွက်သွားသည်။

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဆိုဖာခုံပေါ်တွင် အသက်မဲ့သူတစ်ယောက်လို အရပ်ကြီးပြတ် ကျန်ခဲ့ရှာ၏။

သား၏သစ္စာတရားကို အသိအမှတ်ပြုချင်ပေမယ့်လည်း ဒေါ် ခင်သစ္စာ ချို့ယွင်းချက်တွေနှင့် ဘဝပျက်နေသည့် မိန်းကလေးကိုတော့ သယ်လိုနည်းနှင့်မှ ချွေးမမတော်နိုင်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၅)

အလင်း ရောက်ကတည်းက ပီတိ ရုံးကအပြန် အိမ်ထဲ
တန်းပြန်လာတတ်သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် အိမ်သို့တန်းမပြန်ဘဲ
ရပ်ကွက်ထဲက ကာလသားတွေနှင့်ရောပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ
သောလုံးပွဲကြည့်လျှင်ကြည့်၊ မကြည့်လျှင် ထွေရာလေးပါးတွေ
လှူစုံလျှင် စုံသလို အဖွဲ့ကျသွားလို့ကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ညခုနစ်
ရုံစီနာရီလောက်မှပင် အိမ်ကိုရောက်တော့သည်။

ခုလည်း အိမ်ပြန်လျှင် အမောပြေလေးကို တွေ့ရတော့
ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ယောင်ရွှ်မှပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ
ပြန်လာခဲ့သည်။

နိး မိုး ၀၁၆

လှေကားပေါ် တက်တက်ချင်းမှပဲ

“ပီတိ မင်းက ခုတော့ ငါတို့ကို သစ်စိမ်းချိုး ချိုးပြီပေါ့လေ”

ပုဆိုးဖင်ချိတ်ပြီး ခြံထဲဝင်လာသော ကိုဖြားကြီးအသံကြောင့်
ပီတိ လက်ထဲမှ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကလေးကို ကိုဖြားကြီး မမြင်အောင်
ဝှက်လိုက်သည်။

“အောင်မယ် အောင်မယ် မင်းက ခုတော့ ငါတို့ကို မသတ
တော့ဘူးပေါ့လေ မုန်းစမ်း ဝှက်လိုက်တာ ဘာအံ့ ယုပ်လုပ်”

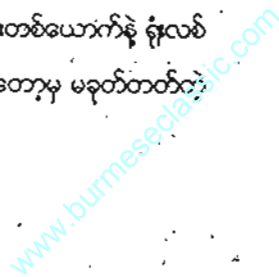
ပီတိ ဝှက်လိုက်သော ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကို အတင်းလိုက်
ကြည့်နေသော ကိုဖြားကြီး၏အလိုက်မသိမှုကို ဘကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဟေ့လူ ဒါကော့မရဘူးနော်၊ ဒါ အလင်းအတွက် ဝယ်
သာတဲ့ဟာဗျ၊ ခင်ဗျားတို့စားချင်ရင် နောက်နေ့ ကျွန်တော် ဝယ်ကျွေးမယ်
ဗျာ၊ ဒီဟာကိုတော့ မရဘူး၊ အလင်းရေ အလင်း”

ကိုဖြားကြီးကို ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အလင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်
သည်။ အလင်း အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ စမ်းစမ်းစမ်းစမ်းဖြင့် ထွက်လာ
သည်။ သနပ်ခါးဘဲကြားလေးနှင့် အလင်းကိုမြင်တော့ ကိုဖြားကြီး ကွမ်း
ဒီးထားသော ပါးစပ်ရဲရဲကြီးဖြင့် သွားတွေပေါ်အောင် တဟဲဟဲရယ်ရင်း

“ညီမ ဒီကောင် မနက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရုံးလစ်
ပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ်သိလား၊ အခု ပြန်လာတော့မှ မခုတ်တတ်တဲ့

နိး မိုး ၀၁၆

၁၅၆

ကြောင်လေးလို အမြီးကုတ်ပြီး ပြန်လာတာ ဒီကောင်ကို မယုံနဲ့”

“ဟာ ကိုဗြားကြီး ခင်ဗျား ဘာလိုင်းကြီး လာဖွဲ့နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျား မိန်းမ မလုံစီကို ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ လာပြောကြားကြောင်သေပါးရိုက် ရုပ်မလုပ်နဲ့ ခင်ဗျားက ဟွန်း”

ကိုဗြားကြီးဆိုသူနှင့် ပီတိ ပြောဆိုနောက်ပြောင်နေတာကို ကြားပြီး အလင်းပါ လိုက်ပြီးရယ်နေသည်။

“ရော့ အလင်း ဒီအထုပ်ယူထား။ ကိုယ် အထုပ်ဆွဲပြီး ပြန်လာတာနဲ့ အပက တစ်ခါတည်းကို လိုက်မို့ပြီး လှတော့တာပဲ”

အလင်း လက်ကလေးထဲကို ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ် လှမ်းပေးရယ်ကာမောကာဖြင့် ပီတိ ပြောသဖြင့် အလင်း ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်လေး ကိုင်ကာ

“ကိုဗြားကြီးလည်း စားသွားပါ။ အလင်းနဲ့အစ်ကို နှစ်ယောက်တည်းစားလို့ ဘယ်ကုန်ပါ့မလဲ”

“ပြောရုံနဲ့တင် ဗိုက်ကပြည့်နေပါပြီ အလင်းရယ်၊ ငါ့ညီမက သာ အစ်ကိုတို့ကို စေတနာရှိတာ ဒီကောင်က စေတနာရှိတာမဟုတ်ဘဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း လင်းနေတာလေ ကဲ ကဲ နှစ်ယောက်က အောင်စားကြ၊ ဟော့ကောင် ညကျရင် ဆိုင်ကိုလာမှာလား။ ဒီည ချစ်နဲ့ လီဗာပူး ပွဲကောင်းမှာ”

စိုးစိုးစာပေ

“အင်း လာခဲ့မယ်ဗျား၊ ခုတော့ မြန်မြန်ပြန်တော့”

ပီတိ အရစ်ရည်နေသော ကိုဗြားကြီးကို အတင်းတွန်းလွှတ်၏။ ကိုဗြားကြီး တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း ပီတိခေါင်းကို ဘတ်ခနဲ ထိကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွား၏။

ဒီတော့မှ ပီတိ အိမ်ထဲကို လိုက်ဝင်လိုက်သည်။ အလင်း ကန်စင်ရှိရာသို့ စမ်းသွားကာ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ယူလိုက်ပြီး အထုပ်ထဲမှ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ လှယ်ထည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ရေချိုးပြီးမှ စားကြမလား။ အခုစားမလား”

“ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်လေ၊ ရေချိုးပြီးမှစားကြတာပေါ့ အလင်း၊ ခုနေရင်တော့ စားနှင့်လိုက်၊ ဒါနဲ့ မနက်က အစ်ကိုချက်ပေးခဲ့တဲ့ ကြည်းဆီပြန်ဟင်း စားလို့ကောင်းလား”

“အင်း ကောင်းတယ် အစ်ကို၊ နောက်ဆိုရင် အလင်း ကိုယ့်အစ်ကိုယ် ချက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ် အစ်ကိုရယ်၊ အလင်းကြောင့် အစ်ကို အလုပ်ပိုပါတယ်”

“ဟာ ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချက်မလဲ၊ ချားလေး ချက်နိုင်တယ်ပဲထား၊ မီးရေးထင်းရေးကြောင့် ကျုပ်က ချက်သေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်ရဲ့ဂျိုလဲ့စုအိမ်လေး ပြောင်းသွားမှ အလင်းရော ချက်ရော ဖျာလိပ်ပတ်ပြီး နေနေရမယ်”

စိုးစိုးစာပေ

“အို အစ်ကိုကလည်း ပေါက်ကရ ပြောတတ်တယ်”

“ဪ ဒါနဲ့ စောစောက ငြားကြီး ပြောသွားတာ တကယ် မဟုတ်ဘူးနော်၊ ယုံမနေနဲ့ဦး”

“ဘာကိုလဲ အစ်ကို”

အလင်း အကင်းမပါသူပီပီ ပြန်မေးနေသည်။

“ဟိုလေ မနက်က ရုံးမတက်ဘဲ ကောင်မလေးနဲ့ ရှစ်ရှင်သွား ကြည့်တယ်ဆိုတာကို ပြောတာပါ”

“ဪ ဒါများအစ်ကိုရယ် ဟုတ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ အလင်းက အစ်ကိုကို ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်လို အားကိုးနေတာ အစ်ကိုမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတော့လည်း အလင်းအတွက် အစ်မတစ်ယောက် တိုးတာပေါ့လို့”

“ဟာ ဘာလို့ တိုးရမှာလဲ၊ မတိုးပါဘူး ကိုယ့်မှာ ချစ်သူ လုံးဝမရှိဘူး တကယ်ပြောတာ”

အလင်း ရှက်ရယ်ကလေးရယ်ကာ ခေါင်းလေးကိုခွဲလိုက်သည် ကိုပီတိ ဘာကိုရည်ရွယ်နေသည်ဆိုတာ အလင်း ရိပ်မိပါသည်။

အလင်းအတွက် လိုအပ်ချက်တွေဖြည့်ဆည်းကာ ညီမလေး တစ်ယောက်လို ဖြူစင်စွာ စောင့်ရှောက်ပေးနေသော ကိုပီတိ၏ ယောက်ျား ပီသသောစိတ်ဓာတ်ကို အလင်းရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်

သူက လေးလည်းလေးစားမိပါ၏။

ကိုပီတိက လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ အလင်းကို ချစ် နားဆိုလာခဲ့လျှင် အလင်းမှာ ငြင်းရခက်ပေဦးမည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အလင်း ရင်ထဲမှာ သားချော ရှိနေလို့ သား ဒါကို ကိုပီတိလည်း သိနေပြီးသားပဲ။

ခုချိန်ထိ သားချောကို တစ်ရက်မှ မေ့၍မရသေး။

အခန်း (၂၆)

“သားချော မင်း တကယ်သွားတော့မှာလားကွယ်”

ဒေါ်ဝေ မျက်ရည်အဝိုင်းသားလေးနှင့် အထုပ်အပိုးတွေ က ပေါ်တင်နေသော သားချောကို စိတ်မကောင်းစွာ မေးလိုက်သည်။

“သွားမယ် ဒေါ်ဝေ၊ ကျွန်တော် အလင်းကို တွေ့အောင်ရှာဖွေ အလင်း အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်စိတ်က အလီ သိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပါ ဒီအိမ်အရိပ်ကထွက်ပြီး အလင်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ရှာမယ်”

“သွားမယ်ဆိုလည်း ဇိတ်တွေရေမှာသွားပါလား သားချော သူတို့မရှိကြတဲ့အချိန်မှာ သားချောက ထွက်သွားတော့ ဒေါ်ဝေကို အ

စိုးမိုးစာပေ

ပိုင်းတင်ကြမှာပေါ့”

ဒေါ်ဝေ အလင်းလေးကို တွေ့အောင်လည်း ရှာစေချင်သည်။ သူ့ကို မမလေးအပြစ်တင်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒေါ်ဝေ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒေါ်ဝေက မသွားနဲ့ဆို ပြီး ရိုက်နှက်ထားခါးလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီကိစ္စ ဒေါ်ဝေနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆို သားချောက အခု ဘယ်မှာနေမှာလဲ၊ တခြားမှာနေဖို့ အဆင်မပြေရင် ဒေါ်ဖေတူလေး ပီတိဆီမှာသွားနေပါလား၊ သားချောနဲ့ ပီတိက ခင်ကြတာပဲဟာ၊ သူ့အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုတော့ သားချော လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရတယ်”

ဒေါ်ဝေ ပေးသောအကြံကို သားချော ငြင်းပယ်၍မဖြစ်။ ဟိုဘယ်မှာသွားနေလျှင် နေစရိတ် စားစရိတ် အကုန်အကျများမည့်အပြင် ဒယ်ဒီနှင့်မာမိ အလွယ်တကူ ရှာတွေ့သွားနိုင်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာပေးလိုက်လေ၊ ကျွန်တော်က သူလုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီပဲသိတာ၊ နေတဲ့ခိုခိုကို တစ်ခါရောက်ဖူးပေမယ့် ခု မသွားတတ် တော့ဘူး”

“ပေးမှာပေါ့သားချောရယ်၊ သားချောသာ သွားနေဖြစ်အောင် သွားနေလိုက်ပါ၊ ဒေါ်ဝေလည်း သူ့အလုပ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး သားချော သာနေမယ့်အကြောင်း ကြိုပြီး အကြောင်းကြားထားလိုက်မယ်”

စိုးမိုးစာပေ

သူလယ်ချင်းတွေအိမ်နှင့် ကိုပီဝဲအိမ် ဘယ်အိမ်ကိုသွားဖြစ်မည် လဲဆိုတာတော့ သားချောကိုယ်တိုင်ပင် မ ရေရာ။ လိပ်စာကို ပိုပိုလိုလိုသာ ယူထားလိုက်ရသည်။

သားချော ဘယ်မှာပဲနေနေ အခါခါက အလင်းကိုရှာဖို့ပဲ။ အလင်းအတွက်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုအကူ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင် ရပါစေ သားချော ရင်ဆိုင်မည်။

အလင်း ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် အလင်းကို သားချော မပြုယ် သောမေတ္တာဖြင့် ချစ်နေမှာ။

သားချောသာ အလင်းနဲ့ဘေးမှာ မိုးလင်းထဲ ပိုနေပေးခဲ့မည်ဆို လျှင် အလင်း ခုလိုမျိုး ဘယ်သူမှမသိမမြင်အောင် တိတ်တိတ်လေး ထွက်သွား၍ ရမည်မဟုတ်။

"အလင်းလေးကို သားချော ရှာတွေ့ပါး မလို့ ဒေါ်ဝေ ဘုရားမှာ အပြန်အလှန်အောင်နေမှာပါကွယ်၊ တကယ်တော့ အလင်း ခုလိုထွက်ပြေးရတာ မမလေးက အလင်းကို ဒေါ်ဝေတူလေး ပီတိနဲ့ပေး၊ ဘာမယ်၊ ဒါမှ သားချော နိုင်ကြည်ဖြူကို လက်ခံမှာဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပေါ့၊ အလင်းမမျှာ သူ လုံးဝမသိတဲ့သူစိမ်းယောက်ျားရဲ့ဘဝထဲကို ဘယ်လိုလုပ် ပြုန်းစားကြီး ဝင်ရဲမလဲ၊ ဒီတော့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ထွက် ပြေးတာနေမှာပေါ့"

"ဟင် အလင်းကို ကိုပီတိနဲ့ပေးမှာမလို့ မာမိတို့စိစဉ်တယ်

တတ်လာ။ ဒါ ဒါကို ကိုပီတိကရော သိလား"

"အို ဘယ်သိပါ့မလဲ အလင်းရှိမှန်း ပီတိက သိတောင်သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စကို မမလေးနဲ့ဒေါ်ဝေရယ် အလင်းရယ်ပဲ သိတာ၊ ဒေါ်ဝေတော့လေ တစ်ရက်မှကို စိတ်မချမ်းသာရပါဘူး သားချောရယ်"

ပြောရင်းဖြင့် ဒေါ်ဝေ မျက်ရည်ဝဲလာပြန်သည်။ အနေကြာလာ တာလည်း ဒေါ်ဝေအဖို့ အလင်းကို သမီးလေးလို ချစ်လာမိတာပါ။ အလင်း ခုလိုထွက်ပြေးမည့် အစီအစဉ်ကိုသာ ကြိုသိလျှင် ဒေါ်ဝေ ဘယ် ဒီလိုအဖြစ်ခံမလဲ။ ရအောင်ထားမှာပေါ့။ အလင်းကို ချစ်လွန်းလို့ အလင်းလေး စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ရယ်ဆိုတဲ့ တွယ်တာတဲ့စိတ်ကလေး သားချော အလင်းရှိရာကို ညတိုင်းသွားသွားနေတာတောင် ဒေါ်ဝေ အင်မတန်ချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာပဲ။ အလင်းဘဝလေးကို ဒုက္ခဆင်းရဲတွင်း အမြန်လွတ်အောင်ဆိုသည့် စေတနာနှင့်ပေါ့။

"မာမိ တကယ်ရက်စက်တယ်ဗျာ"

သားချော မိခင်ကိုအပြစ်တင်ပြီး ဒေါ်ဝေရှေ့မှ တိတ်ဆိတ်စွာ ညှဉ်ထွက်ခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ အသင့်ရပ်ထားသော ကားထဲဝင်ထိုင်ကာ စိတ်ချမ်းသာပြီး ထွက်လာလိုက်သည်။

အလင်း ဘယ်နေရာများရောက်နေရှာပြီလဲ။ သားချော ရင် ဆင်ရလုံး ကျိုးကြေပျက်ပြုန်းသလို ခံစားနေရ၏။

သားချော အလင်းကို ရှာမတွေ့လျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှုသွား
နိုင်လောက်သည်။

ရင်မှာအလင်းကို အဲသည်လောက်ထိ မြတ်နိုးတွယ်တာမိတာပါ။

အခန်း (၂၇)

သီဟဇော်က သားချောကို သူ့အိမ်မှာနေဖို့ အတင်းဆွဲပေမယ့်
သားချော ဘယ်သူငယ်ချင်းအိမ်မှာမှ မနေချင်။

သားချော အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာသည်ဆိုတာကို မာမိတို့သိ
သည်နှင့် သားချောသူငယ်ချင်းတွေအိမ်သို့ တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက်
လိုက်ရှာတော့မည်။

အလင်းကို ရှာမတွေ့မချင်း မိဘတွေနှင့် ရင်မဆိုင်ချင်။

ကားကိုမောင်းနေရင်းမှ ဟိုဒီဝေ့ဝဲလျက် အလင်းကို ရှာမိ၏။
တစ်နေရာရာမှာ အလင်းကိုများ ပြုန်းခနဲ တွေ့ရလေမလားဆိုသော
မျှော်လင့်ချက်တွေက ရင်မှာ တမေ့တမော။

ရန်ကုန်မြို့တစ်ပတ်ပင် ပြည့်တော့မည်။ အလင်းနှင့်တူသော အရိပ်အယောင်ပင် ရှာမတွေ့။ ထို့ကြောင့် ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်ပြီး စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်နေလိုက်သည်။

စိတ်ရှူးပေါက်စွာဖြင့် အလင်းရေလို့သာ အာခေါင်ခြစ်ပြီး နေအနံ့လိုက်၍ အော်ခေါ်လိုက်ချင်မိသည်။

လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညနေ သုံးနာရီကျော်နေသော သားချော ကိုပီတိကို သွားပြီး သတိရလိုက်သည်။

ဒီအချိန်ဆို ကိုပီတိ သူ့အလုပ်မှာပဲ ရှိဦးမည်။

သားချော ထိုင်ပြီး တွေ့ဝေနေ၍မဖြစ်တော့၊ ကိုပီတိအလုပ်ပေးသော ကုမ္ပဏီရှိရာသို့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီနှင့် သိပ်မဝေး၍ နာရီပတ်ပင် မမောင်းလိုက်ရ။ ကားကုမ္ပဏီရှေ့သို့ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ ကိုပီတိ ရုံးအဆင်းကို ကားထဲထိုင်စောင့်လိုက်သည်။ လေးနာရီခွဲကျော်တော့ ကိုပီတိ ကျော့ပိုးအိတ်ပြုတ်ကားကား လွယ်ကာ ကုမ္ပဏီလှေကားထစ်တွေအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ပြေးဆင်းလာသည်။

ကိုပီတိပုံစံက တစ်စုံတစ်ခုကို အလျင်လိုနေပုံဖြင့် လက်မှားကို ဝံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သားချော ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။ ကိုပီ

သားချောကို မမြင်။

“ကိုပီတိ”

ခေါ်လိုက်တော့မှ ပီတိ သားချောကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ သားချော”

ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာအမူအရာနှင့် သားချောဆီသို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ အနီးရောက်သည်နှင့် သားချော ခါးကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး

“ငါ့ကောင်ကြီး မတွေ့တာတောင် အတော်လေး ကြာနေပြီပဲ၊

ကြည့်စမ်း ချောလာလိုက်တာ တကယ့် မင်းသားပဲ ကျောင်းရောပြီးပြီလား”

“ဖြေထားတုန်း မပြီးသေးဘူး”

“ဒါနဲ့ ညီ ကိုယ့်ဆီလာတာလား”

“ဒီဘက်ရောက်တာနဲ့ ကိုပီတိနဲ့များ တွေ့မလားလို့ သတိရတာနဲ့ ဝင်ကြည့်တာ”

“ကြီးဒေါ်ဝေရော နေကောင်းလား၊ ကိုယ်လည်း အလုပ်မအားတာနဲ့ အဒေါ်ဆီ မရောက်ဖြစ်ဘူး။ သတိကတော့ အမြဲရနေတာ၊ အဒေါ်က ကိုယ်နဲ့လာနေဆိုတော့လည်း မနေဘူး။ ညီတို့မိသားစုကို သွေးရင်း သားရင်းလို ဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်တို့မိသားစုကလည်း ဒေါ်ဝေ့ကို ကျွ

ရင်းလို သဘောထားတာ”

“ညီ အချိန်ရတယ်မဟုတ်လား၊ ညီကို ကြိုတုန်း တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးမယ်ကွာ”

ပီတိ သားချောပဲခုံးကိုပုတ်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က အချိန်အမြဲတမ်း အားတယ်၊ မနက်ကစပြီး အိမ်ပြေးလုပ်လာတာ”

“ဟေ”

သားချော စကားကြောင့် ပီတိ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ လောကံ လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး တစ်ပါးသူကို အမြဲတမ်းကူညီချင်စိတ် ဖြစ်ပြနေသော သားချောက အိမ်ကပြေးလာတာဆိုတော့ ပီတိ တကယ် မယုံချင်။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား ဝါညီ”

“ဪ တကယ် ပြောတာပါ အစ်ကိုရ၊ မယုံရင် ကားပေါ်က ကြည့်လိုက် ကျွန်တော့်အဝတ်သေတ္တာတွေ”

ပီတိ ကားနောက်ခန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ပေါ်က ဆင်းတုလူက အိမ်ပြောင်းတာကျနေတာပဲ အဝတ်သေတ္တာနှစ်လုံး သုံးလုံး

“ဘာ ဘာကုတ်လဲ”

“ကျွန်တော် ခုပြောပြရင် ပေရှည်နေမှာ၊ နောက်မှ အေးသေး

ပြောပြမယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ကိုပီတိအိမ်မှာ ခဏဝင်အောင်းမှရမယ်၊ ခြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ ဖြစ်တာပေါ့ကွ၊ မင်းကလည်း မင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ ဖြစ်လား၊ မေးစရာလား ဟား ဟား ဟား”

ပီတိ သားချောပဲခုံးကို သိုင်းဖက်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ်သည်။ ပြီးနောက် မျက်နှာချက်ချင်း ပျက်သွားပြီး

“အဲ အဲဒါမှ ဒုက္ခ”

“ဟင် အာဒုက္ခလဲ”

ပီတိ အိမ်မှာ အလင်းလေးကို ခေါ်ဝံတားသည်ကို သတိရသွား ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်သဖြင့် သားချော ပီတိကို နားမလည်ယာလိုဖြင့် ပြောကြောင်ကြောင် ကြည့်ကာ

“ဟင် ဘာဒုက္ခလဲ ကိုပီတိ၊ တယ်ကိုဝင်စရာရှိလို့လဲ ဝင်စရာ ဘာ ဝင်နော်၊ ကျွန်တော်က ရှေ့မရှိဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ အလုပ်မရှိ ဆိုင်မရှိ တစ်ရာကိုးတစ်ရာတစ်ဆယ် ဖြစ်နေတာ”

ပီတိ ခေါင်းတွေ တပျင်းပျင်းကုတ်လိုက်သည်။ သားချောကို လှည့်လှည့်မိုက်မိုက် မင်း ဝါအိမ်လိုက်မနေနဲ့လို့ ပြောလိုက်လည်း မဖြစ်ပြန်။ ပြောဘဲ ခေါ်သွားပြန်ရင်လည်း ကိုယ့်ရဲ့ကြွရပ်ကလေးက အရမ်းလှ ဖြင့် သားချော မျက်စိကျသွားလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မည်လဲ။ ရင်လဲမှာ

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နှင့်အတူ သားချောကို မချီသွားဖြစ်လေးဖြင့် ရယ်ပြက

“အဟဲ မရှိပါဘူးကွာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ကဲ တက် တက် အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်ကြမယ်”

အလင်းက မျက်စိမမြင်လေတော့ ရုပ်ဘယ်လောက်ချောသေး သားချော စိတ်ဝင်စားဖူးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟု ကြံဖန်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်လိုက်ရသည်။

သားချော ပီတိ၏စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ကို နည်းနည်းလေးမျှ မခံဘဲ ကားမောင်းနေရင်း ဘေးဘီဝဲယာတွေကို ကြည့်ပြီး မောင်းလာသည်။

“သားချော ဘယ်တွေကို လိုက်ကြည့်နေတာလဲ ကားကို မချောမောင်းလေ”

“အင်းပါ မောင်းပါတယ်”

ရှေ့ကြည့်မမောင်းဘဲ ဂနာမငြိမ်သူတစ်ယောက်လို ဟိုကြည့် ဒီကြည့် မောင်းနေသဖြင့် ပီတိ စိတ်ပူစွာသတိပေးလိုက်သည်။ ဒီကောင်လေး စံတွေ့ကတည်းက ဂနာမငြိမ်သောပုံပေါက်နေ၏။

“ညီပုံစံကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာနေသလား သားချော ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ”

ပီတိ အမေးကြောင့် သားချော စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကောင်မလေးကို ရှာနေတာ၊ သူ ကျွန်တော်ကိုထား

ပြီး ထွက်သွားလို့ သူ့ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာ၊ သူ့ကိုမတွေ့မချင်း ကျွန်တော် အိမ်ကိုလုံးဝမပြန်ဘူး”

“ဟ ဖြင်းလှချည်လား။ မင်းကောင်မလေးကို မင်း တော်တော်ချစ်တာပဲလား”

“ဒါပေါ့ ကျွန်တော့်အသက်ထက်တောင် ကျွန်တော်က ပိုချစ်သေးတယ်”

ပီတိ မဲ့ပြုံးလေးဖြင့် ပခုံးလေးကို ဖတ်ခနဲ တွန့်လိုက်ပြီး

“ဒါကြောင့် မင်းမျက်နှာက သောကရုပ်ပေါက်နေတာကို။ ရယ်လို့ ငိုမလို့ မဲ့မလို့နဲ့ သင်္ချာပေါက်နေပြီ”

သားချော ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုကျတော့ ပြောတယ်၊ ကိုပီတိကရော ကုမ္ပဏီထဲက ထွက်လာမှ မျက်နှာက ပြုံးစိစိနဲ့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဘာတွေကြည့်နေတာလဲလို့ မေးယူရလောက်အောင်ကို ချီနေတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာတွေ့ရင် ကောင်မလေးနဲ့ သွားတွေ့မလို့ မဟုတ်လား”

“ကိုယ်က မင်းလောက် မစွဲသေးပါဘူး ညီရာ အဟဲ ဒီနေ့မှ စိတ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောမလို့ ချိန်နေတာ”

ပီတိ ရယ်ကဲ့ကျဲဖြင့် ဆို၏။

“အဆင်ပြေပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးပါတယ် အစ်
ရာ”

ပန်းတစ်ပွင့်ကို နှစ်ယောက်ပြိုင်နမ်း၍ ခေါင်းချင်းဆောင်မိ
မည့် အခြေအနေကိုတော့ နည်းနည်းမျှ မရိပ်မိကြ။

အခန်း (၂၅)

ပီတိ၏အိမ်ရှေ့အရောက် သားချော ကားကိုငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်
တက်သည်။ အိမ်တံခါးပွင့်နေသဖြင့် သားချော ပီတိကို ငဲ့ကြည့်ကာ

“အစ်ကို့အိမ်တံခါးကြီး ပွင့်နေပါလား။ အထဲမှာ ဘယ်သူရှိလို့

သားချော၏အမေးကို ပီတိ မဖြေသေးဘဲ ရယ်လျက်

“အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ကြည့်ပေါ့ကွာ။ အဲဒီတော့မှ မအံ့သြနဲ့

မသိသလိုနေပေး ဟဲ့ ဟဲ့ မင်းအတွက်တော့ အသုံးမဝင် ရင်မခန့်
က်ပါဘူး”

ပီတိအပြောကြောင့် သားချော ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ

ကားစက်သတ်လိုက်သည်။

ပိတိ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ သာမန်အတိုင်း အဝတ်သေတ္တာတွေကို သယ်ချရ၏။ သားချော အားနာရွာကြီး အတင်းဝင်ဆွဲ၏။

“ပေး ပေး ကိုပိတိ၊ ကျွန်တော့်ဖာသာ သယ်ပါမယ်”

“ရပါတယ်ကွ ကိုယ်ကမင်းလောက် မပျော့ပါဘူး ဒီလောက် ကတော့ သယ်နိုင်ပါတယ်ကွ၊ မင်းသာ သေးတဲ့သေတ္တာကို နိုင်အောင် သယ်”

“ကျွတ် ကိုပိတိကလည်း ကျွန်တော်ကလည်း ဖာပါတယ် မယုံရင် စမ်းဦးမလား”

“ဟေ့ ဟေ့ နိုင်ငံရေးတွေ မပါနဲ့ တကယ့်ကောင်ကွာ အိမ်ထောင် ကဆင်းလာတာတဲ့ အိမ်ပြောင်းလာတာကျနေတာပဲ၊ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ”

ပိတိ လက်ဆွဲသေတ္တာကြီးကို ထမ်းကာ အိမ်ပေါ်သို့ အရင်တိုက်သွား၏။ သားချောက ကျောပိုးအိတ်ကို ထုတ်လွယ်ပြီး လက်ဆွဲသေတ္တာအသေးလေးကို ဆွဲပြီး အနောက်မှ လိုက်တက်လာသည်။

“အလင်း အလင်းရေ”

စိုးစိုးစာပေ

ပိတိက အလင်းဟူသော နာမည်ကို ခေါ်နေသဖြင့် သားချော နှစ်ထဲ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်ကို မရိုးမရွှေဖြစ်ပြီး လက်ထဲမှ လက်ဆွဲသေတ္တာငယ်လေးကို အိမ်ကြမ်းခင်းပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်ကာ အိမ်ထဲသို့ အတင်းလိုက်ကြည့်၏။

အလင်းဆိုတာ ချစ်သူလေးများလား။ ဒေါ်ဝေ ပြောသလို အလင်းက သမုတနက်ကြောင့် ဒီရောက်နေတာလား။ ဒါဆို အလင်းနှင့်ကိုပိတိ...။

အတွေးနှင့်အတူ ဖျဉ်းခနဲ ပူပင်သောက ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“ကိုပိတိ အလင်း အလင်းဆိုတာ”

ပိတိ ဘာမှပြန်မဖြေခင်မှာပင် အခန်းဝမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။

“ဦးပိတိ ပြန်လာပြီလား”

“အေး ပြန်လာပြီကွ၊ ဒါနဲ့ မမရော”

“ဒေါ်လုံးစိ ဘုရားသွားလို့ ခေါ်သွားတယ်၊ သမီးကို အိမ်စောင့်ထားလို့”

“ဪ အေး ကျေးဇူးပဲ တူးတူးရေ ကဲ ရော့ သမီးအတွက်

နို့နို့”

စိုးစိုးစာပေ

ပီတိ အိတ်ကပ်ထဲမှ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးရင်း တူးတူး ဆိုသော ကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုလိုက်သည်။

ကောင်မလေး နှစ်ရာတန်လေးကိုကိုင်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

“ပီတိရေ ပြန်ရောက်ပြီလားကွ”

ကောင်မလေး အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွား၍ အလင်း အကြောပေးမည်ဆိုကာမှ နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်က ခြံထဲဝင်လာပြန်သည်။

“ပြန်ရောက်ပြီ ကိုပြားကြီးရေ ဒီမှာ ဧည့်သည်လည်းပါတယ်”

“ထင်တယ် မင်းအိမ်ရှေ့ကို ခုလို ဖိခံစားတစ်ခါမှ လာမဖူးဘူးလေကွာ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူများလဲလို့ လာကြည့်တာ”

“ညက အဲဗာတန်နဲ့ လီဗာပွဲ ကောင်းတယ်၊ မင်းသွားကြည့်သေးလား”

“မကြည့်ဖြစ်ပါဘူး ကိုပြားကြီးရာ”

“မင်းလည်း ခုတလော အိမ်ပေါ်ကနေကို ခြေတစ်လှမ်း မှာ တော့ဘူးနော်”

“အဟဲ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ ဘာသာသင့်တော်မလဲ၊ ကိုပြားကြီးရာ ကျွန်တော်က အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့”

စိုးစိုးစာပေ

စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့”

သားချော ကိုပီတိနှင့် ပြားကြီးဆိုသောသူ ပြောနေသည့်စကားတွေကို အသေအချာ နားစွင့်လိုက်၏။ အလင်းဆိုသော နာမည် ပါလို ပါပြားပေါ့။

သားချောစိတ်ထဲ ပြားကြီးဆိုသောသူ အမြန်ပြန်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိ၏။

ထိုသို့ ဆုတောင်းကာမှ ထိုလူကြီးမှာ တော်တော်နှင့်မပြန်။ ခပ်ကွက်ထဲကလူတွေ၏အတင်းကို မြန်ရေယုက်ရေ ထိုင်ပြောနေသေး၏။

သားချောစိတ်တွေ ထိုလူကြီး မပြန်မချင်း ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေချပြီး

“ကိုပီတိ၊ ကျွန်တော် ရေချိုးချင်တယ်”

သားချော တမင်ပင် စကားစဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဪ အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ကဲ ကိုပြားကြီးရေ ဒီမှာ ကျွန်တော် ညီ ရေချိုးဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး လုပ်ပေးလိုက် လုပ်ပေးလိုက်၊ အဟဲ ခုတလော မင်းအိမ်ကို နတ်သမီးလေးတွေ နတ်သားလေးတွေ နတ်သက်ကြွလာတယ် ထင်ပါ၊ ကြည့်ရတာ အလန်းလေးတွေချည်းပဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

စိုးစိုးစာပေ

ကိုပြားကြီး သားချောကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကာမောကာဖြင့် အိမ်ပေါ်က ဆင်းမည်အပြု

“ဟော လုံးစိ ပြန်လာပြီ”

ကိုပြားကြီး စကားကြောင့် ပိတ်နှင့်သားချော ခြံဝသို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟင် အလင်း အလင်း”

သားချော ဝမ်းသာလုံးဆွဲကာဖြင့် လှေကားဝတွင် ရပ်နေသော ကိုပြားကြီးကို အတင်းတိုးဝှေ့ကျော်ခွပြီး အလင်းဆီသို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။

သားချော၏လှုပ်ရှားမှု မြန်ဆန်ပုံကြောင့် ပိတ်ရော ကိုပြားကြီးရော တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသည်။

ဒေါ်လုံးစိ နောက်မှ တုတ်ကောက်လေး တစ်ချောင်းဖြင့် လျှောက်လာသော အလင်း၏ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“သားချော သားချောလားဟင်”

အလင်း၏အသံက အံ့ဩဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် တုန်ယင်အက်တဲ့နေသည်။ မျက်နှာပေါ်မှ ဝမ်းသာရိပ်တွေက လတစ်စင်းလို ထိန်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုသားချောလေ အလင်းရ၊ ခုလို ပြန်တွေ့ရင်”

ဝမ်းသာလိုက်တာ အလင်းရယ်”

အလင်းအား မထင်မှတ်သည့်နေရာမှာ တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာလွန်းသော သားချော၏မျက်နှာမှာလည်း နေအစင်းတစ်ရာသာသလိုပင်လင်းထိန်နေသည်။

သားချော အလင်းကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ တင်းကျပ်စွာဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဟယ် ဟော့တော် ဒါက ဘယ် ဘယ်လို”

ဒေါ်လုံးစိ အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် သားချောနှင့်အလင်းကို ကြောင်ကြည့်နေ၏။

ကိုပြားကြီး ရင်ခုန်စရာကောင်းသော လက်ဖိစင်းကလေးကို ကျွမ်းချိုးတက်နေသော သွားကြီးဖြူကာ ကြည့်သောအကြည့်မှာ မျက်လုံးအစုံပင် ကျွတ်ကျမတတ်။

ပိတ်မှာတော့ မခံစားနိုင်လောက်အောင်ပင် ဝိုင်ခနဲဖြစ်၍သွားသည်။

ရင်နှင့်အမျှ ချစ်မြတ်နိုးပြီးကာမှ ဝိုင်ဆိုင်သူက ဗြန်းခနဲ ပေါ်လာလေတော့ ဓားဆွဲရန်လုပ်ပြီး လုယူသွားတဲ့ ငှါအချစ်ပြန်ပေးဟု အတင်းအမွေတောင်း၍လည်း မရတော့။

ပီတိရင်မှာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်ရလေပြီ။
ရင်မှာ မြတ်နိုးမိတာကိုက ကိုယ့်ရဲ့ကံကြမ္မာပဲလေ။

အခန်း (၂၉)

“အလင်းကို ခုလို မှဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းအောင် စောင့်ရှောက်ပေး
ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုပီတိရာ”

ဝမ်းသာလို့က်လဲ့သော ကျေးဇူးတွေဖြင့် အထပ်ထပ်ဆိုနေသော
သားချောကိုကြည့်ပြီး ပီတိရင်မှာ ဝမ်းနည်းရမည်လား။ ဝမ်းသာရမည်
လား။ မဝေခွဲချင်တော့။

လတ်တလော စိတ်ခံစားမှုကိုသာ ဦးစားပေးလိုက်ရလျှင် နှလုံး
သားတစ်ခုလုံး အထုတ်ခံလိုက်ရသော နာကျင်မှုမျိုးဖြင့် လစ်ဟင်း၍သာ
နိုင်ချင်တော့၏။

“ကိုယ်တို့တွေက အတိတ်ကအကြောင်းပါခဲ့လို့ ခုလိုမျိုး ကြံမှာရဲ့ဖန်တီးမှုတွေ ဆုံပေးခြင်းခံရပြီး မင်းကောင်မလေးကို ကူညီစောင့်ရှောက် ပေးသလို ဖြစ်သွားရတာပါကွာ။ သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး တကယ်တော့ ကိုယ်က အလင်းကို မင်းကောင်မလေးမှန်းသိလို့ ကူညီခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ အသက်အန္တရာယ်ရှိရင်ဆိုင်နေရတဲ့ မျက်မမြင်ဒုက္ခသည်လေးကို ကူညီလိုက်တာပါ။ အဲဒီအတွက် ငါ့ညီက ကိုယ့်ကို ဘာကျေးဇူးတင်စရာလိုလဲ”

ရင်ထဲမှာ ဆို့ကျပ်နေသော ခံစားမှုကို သားချော မမြင်အောင် ဖုံးကွယ်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ချိုမြိန်သော ပီတိတစ်ခုကိုတင်ပြီး ပြောနေသော ပီတိ၏အသံလှိုင်းတွေက တကယ်ကို ကျေနပ်စရာကောင်းလောက်အောင် ကရုဏာထရားတွေ ပြည့်နှက်နေ၏။

ကိုယ် သိပ်မြတ်နိုးသူရဲ့ရင်ထဲမှာ ကိုယ့်အရင် ဝင်ရောက်နိုင်နေသူရှိပြီးနေမှတော့ ခေါင်းဝှံ့နောက်ပြန်လှည့်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။ လောကကြီး မတရားဘူးလို့ စောဒကပြန်တက်ခွင့်မှ မရှိတော့တာ။

ကိုယ် ကူညီခဲ့သည့် စေတနာတွေ အလကားဖြစ်မည်စိုးချစ်စကားရွှေ့ဖို့ နှုတ်တွန်ခဲ့မိသည့် ကိုယ့်ကံကြမ္မာကိုယ် ကိုယ် ပြန်ကျေတင်မိပါသည်။

ခုတော့ ဘယ်သူမှ အနေမတတ်တော့ဘူးပေါ့။

ရင်ထဲမှာတော့ မွှေကိုကြေးနေပြီဟူသော ခံစားမှုရင်ရင်ကြောင့် ဒီထက်ပိုပြီး ဘာစကားမှ မဆိုချင်တော့။ အလွမ်းအဆွေး ကြေကွဲခြင်း ဆုံးရှုံးခြင်း အနစ်နာခံခြင်းတွေပေါင်းစုဖွဲ့တည်ကာ လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆောက်တည်ရာမရသလို နုံးခွေနေပြီ။

သားချောနှင့်အလင်းမျက်နှာလေးကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်တော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေဖြင့် ရှုန်းလဲ့နေကြသည်။

အလင်း ဝမ်းသာလွန်း၍ထင်သည်။ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ဘဆတ်ဆတ် တုန်ကာ

“သားချောရယ် အလင်းအပေါ် သားချော ခုလို အလေးအနက်ထားပြီး ချစ်တယ်ဆိုတာသိရတော့လေ ခုနေ အလင်းသေမယ်ဆိုရင် စတင် သေပျော်ပါပြီ”

အလင်း မျက်ရည်လေးတွေပင် ဝေ့ပြီးဆိုတက်လာသည်။ အလင်းလို ဘာမှမဟုတ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သားချောလို အရာရာပြည့်စုံတဲ့ သူဌေးသားတစ်ယောက်က စွဲလမ်းနေတယ်ဆိုတာ မမှန်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယဝင်ကာ အိမ်မက်တစ်ခုအဖြစ် ထင်သောင်ထင်မှား ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ အလင်းအနားမှာ သားချောကို ပေးမနေနိုင်ဘူး။ အလင်းလို့ ဒုက္ခမိုးတွေ အဆက်မပြတ်ရွာချခံနေရတဲ့ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်က သားချောနဲ့ ဘယ်လိုမှမအပ်စပ်ပါဘူး။ သားချော၊ အလင်း အနားမှာရှိနေတာ အလင်းအတွက် အရမ်းအနေခက်စရာပဲ။ ဒါကြောင့် သားချော ကြီးကြီးတို့ဆီကို ပြန်ပါတော့”

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို အလင်းအနားကနေ နှင်လွှတ်နေတာလဲ အလင်းရာ၊ အလင်းနဲ့နီးစပ်ဖို့အတွက် ကိုယ် ဘယ်လောက်စွန့်စားခဲ့လဲ သလဲဆိုတာ အလင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

သားချော အလင်းလက်ချောင်းလေးတွေကို ခပ်ဖွဖွထွေးထွေး လိုက်သည်။

ပီတိ အလွမ်းသည်နေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးရှေ့မှာ ဆက်ပြီး ထိုင်မနေသင့်တော့၍ ထိုင်ရာမှ အလိုက်သိစွာဖြင့် ထလိုက်သည်။

ပီတိ ထထွက်သွားကာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတော့မှ သားချော အလင်း၏ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

အချိန်အတော်ကြာ အောင်အည်းမျိုးသိပ်ခဲ့ရသော အကြောင်း တွေကို မျက်နှာပြင်အနံ့ စိတ်မထိန်းနိုင်စွာဖြင့် ချွေချပစ်လိုက်သည်။

“အို အလင်းကို အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ သားချောရယ်၊ အလင်း

ဘောင်းပန်ပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ မြင်ရင် မသင့်တော်ပါဘူး”

သားချော လက်ထဲမှ အလင်း အတင်းရုန်းထွက်သည်။ ချစ်သူ နဲ့အနမ်းကို ဘယ်သူမခံချင်ဘဲ ရှိပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အလင်းအခြေအနေက ခက်အလိုလိုက်ရမယ့် အခြေအနေ မဟုတ်။ ကိုယ်ချစ်သောသူကို ကိုယ့် ဘဝထဲမှာဝင်ပြီး မနစ်မွန်းစေချင်။ စိတ်အလိုလိုက်မိလျှင် အဆုံးသတ်မှာ သားချောရော အလင်းပါ နာကျင်ရလိမ့်မည်။

“အလင်းကို ချစ်လို့နမ်းတာပဲ၊ မသင့်တော်တာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ အလင်းရာ၊ အခု ကိုယ် အလင်းကို မျက်စိခွဲစိတ်ဖို့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ချွေးတွေ့မယ်”

“သားချောက ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ အလင်းကို ကုမှာလဲ၊ မဖြစ်နိုင် တော့ သားချောရယ်”

အလင်းလေသံက မျှော်လင့်ချက်တွေ့ခဲ့ကာ အားပျော့ပြေလျော့ နေသည်။ သားချောက လုပ်ငန်းခွင်မဝင်ရသေးသည့် ကျောင်းသားတစ် ယောက်ပဲ။ အလင်းကြောင့် မိဘတွေဆီက အကူအညီ အထောက်အပံ့ မရဘဲ အလင်းမျက်စိကို ခွဲစိတ်ကုသပေးမှာ မလိုလား။

“ကျွတ် အလင်းရာ ဘာကို သောကတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ အလင်းအမြင်မှာ ကိုယ်ဟာ မိဘအရိပ်က မထွက်သေးတဲ့လူမို့လေးပေါ့

အဟတ် ကိုယ်က ကိုယ့်အဘွားဆီက ရတဲ့အမွေတွေနဲ့ အလင်း မနာလောက်အောင် ချမ်းသာပါသေးတယ်။ ခု ကိုယ် အိမ်ကထွက်လာတာ အလင်းကိုရှာပြီးတွေ့တာနဲ့ မျက်စိခွဲစိတ်ကုသပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာမို့ ဘဏ်စာအုပ်ပါ တစ်ခါတည်း ယူလာပြီးသား”

အခွင့်အရေးတွေက အလင်းတန်းတစ်ခုလို ကိုယ့်ဆီဦးတည်လာပြန်တော့လည်း အလင်း လက်ခံရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်မိပြန်သည်။

“သားချောက အလင်းကိုချစ်လို့ မျက်စိကပေးပေးမယ့် ကြီးကြီးတို့သိမ့်ရင် သားချောကို လုံးဝခွင့်လွှတ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အလင်းကလည်း ကြီးကြီးတို့ ပေးစားမယ့်သူနဲ့မယူဘဲ ထွက်ပြေးလာတော့ သူ့အပေါ် အပြစ်ကျူးလွန်ထားသလို ဖြစ်နေတာ”

ဘာမှမသိရှာသော အလင်းကို သားချော အကြင်နာအကြင်နှင့် တိုးသိပ်နေသောအကြည့်ဖြင့် တစ်မိမိခွဲကြည့်ကာ

“မာမိတို့ အလင်းကို ဘယ်သူနဲ့ပေးစားမယ်ဆိုတာကို အသိသိလား”

သားချော အမေးကြောင့် အလင်း ခေါင်းလေးကို တဆတ်ဆတ်ခါလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ဘယ်သိမှာလဲ သားချောရယ်၊ အဟင်း လောက

အလင်းသိတဲ့ယောက်ျားတွေဆိုလို့ ဘိုးရယ် ဘာဘရယ် သားချောရယ် နောက်ပြီး ကိုပီတီရယ်၊ အဲ ဒေါ်လုံးစိယောက်ျား ကိုဖြားကြီးရယ်၊ ဒါပဲလေ အင်း တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ် အလင်း သားချောတို့အိမ်က ထွက်လာတုန်းက ကူညီခဲ့တဲ့ ဘဘကြီးရယ်ပေါ့”

လက်ချောင်းကလေးတွေချိုး ခေါင်းလေးတဝဲဝဲဖြင့် ကလေးဆန်စွာ ပြောနေသော အလင်းမျက်နှာလေးက ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်လွန်းနေ၏။ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ချစ်မိသော သားချော အရာရာကို စွန့်ခွတ်ရဦးတော့ စိတ်ကျေနပ်ချင်စရာပါပဲ။ သားချောအဖို့ နောင်တဆိုတာ နဲ့လာမည်မဟုတ်။

“သားချောကရော ကြီးကြီးက အလင်းကို ဘယ်သူနဲ့ပေးစားမယ်ဆိုတာ သိလို့လား”

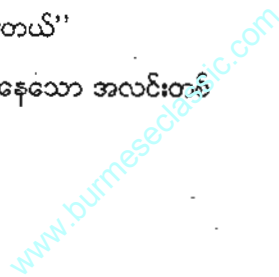
“အင်း သိတာပေါ့”

“ဒါဆိုပြော ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဒေါ်ဝေတူ ကိုပီတီပေါ့”

“ဟင် ကိုပီတီ ဟုတ်လား၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော် အလင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင် အစ်ကို ကိုပီတီနဲ့ နာမည်လာတူနေတယ်”

ဒီလောက်လေး တိုက်ဆိုင်ရုံနှင့် အံ့သြနေသော အလင်းတစ်

ယောက် ကိုပီတိဟာ ဒေါ်စေတုပါဆိုတာသာသိလျှင် ဒီထက်အဆပေါင်း
များစွာ ပို၍အံ့ဩသွားနိုင်၏။

သို့သော် ထိုတိုက်ဆိုင်မှုကို အလင်းအား မပြောပြတော့ဘူးဟု
သားချော ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သိသွားလျှင် အလင်းရော ကိုပီတိရော အနေခက်ကုန်ကြလိမ့်
မည်။

အခန်း (၃၀)

“ခုမှ ငိုနေလို့ရော သားက မင်းဆီကို ပြန်လာမှာလား အမေ
ဦးရယ်၊ ငိုမနေပါနဲ့၊ သားကို ရှာတွေ့နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုနည်းလမ်းသုံးရမယ်
ဆိုတာကိုပဲ ဝိုင်းပြီးစဉ်းစားကြတာပေါ့။”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေရာမှ တစ်ရှူးဘူးထဲမှ
တစ်ရှူးတစ်ရွက်ကို လှမ်းနှိုက်ယူကာ နှပ်ရည်တွေကို သွတ်လိုက်သည်။

“ရှင်ကတော့ အဖေဆိုတော့ ခုလိုပဲ ဖြေသိမ့်နိုင်မှာပေါ့လို့
ကျွန်မက မွေးထားရတာလေ ကျွန်မသားကို ကျွန်မက အသက်ထက်
ဆောင် ပိုချစ်သေးတယ်”

ဆိုဖာနောက်ကျောမှိုကို ခပ်အေးအေးမှိုကာ ဖြေသိမ့်ပေးနိုင်
သော ဦးမြတ်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်သစ္စာ ပြန်ပြီးတော့ပင် အပြစ်တင်
လိုက်သေးသည်။

ဒေါ်ခင်သစ္စာကိုကြည့်ပြီး ဦးမြတ်ကို ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ခါကာ စိတ်မသက်သာသလို သက်ပြင်းခပ်လေးလေး ချလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘာကိုခေါင်းခါနေတာလဲ၊ ရှင့်သားပျောက်သွားတာ
ဟာ ရှင့်အတွက် စာကြည့်စားပွဲပေါ်က ဖောင်တိန်လေးတစ်ချောင်း
ပျောက်သလောက်တောင် မခံစားရဘူးလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ အမေကြီးရယ်၊ ကိုယ်လည်း
ဖေအတစ်ယောက်ပဲ ပူတာပေါ့၊ ပူလို့လည်း နီးစပ်ရာအသိုင်းအဝိုင်း
သူငယ်ချင်းတွေစီမှာ လိုက်ပြီးစုံစမ်းနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ အလုပ်နား
ရက်မှာတောင် အိမ်မှာနေလို့လား၊ ကားတစ်စီးနဲ့ ကိုယ်ပဲလိုက်ရှာနေတာပဲ
လေ”

ဦးမြတ်ကို၏အကြောင်းပြချက်ကို ဒေါ်ခင်သစ္စာ အသိအမှတ်
မပြုသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် မျက်နှာကိုမဲ့လိုက်သည်။

“ဒါဟာ ဘယ်သူမပြု မိမိပူပဲလေ၊ သား ဒီလိုဖြစ်အောင်
ငွတ်အတင်းဖန်တီးတာ ကိုယ်မှမဟုတ်တာ မင်းလေ”

“ဘယ်လို ကျွန်မက ဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ သူ့ရင်ဘတ်သူ တဘုန်းဘုန်းပုတ်ကာ ခပ်ငေါ့ငေါ့
ပြန်မေး၏။

“ဟုတ်တယ်လေ သားမလိုချင်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ဘာလို့
အတင်းပေးစားဖို့ လုပ်လဲ၊ သူလိုချင်တဲ့ မိန်းကလေးကျတော့ မင်းက
အိမ်ကထွက်သွားအောင် ခုည်းလမ်းအမျိုးမျိုး သုံးပစ်တယ်”

“ဪ မသုံးလို့ရမလား၊ ရှင်ရော ရှင့်သားကို မျက်မမြင်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သဘောတူလား”

“မတူပေမယ့်လည်း သားက အသေအလဲ စွဲလမ်းနေပြီဆိုရင်
ကိုယ့်သားစိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် သဘောတူသင့်ရင် တူရတော့မှာပဲ၊
နောက်ပြီး သူက မွေးရာပါ မျက်မမြင်မှမဟုတ်တာ၊ ခွဲစိတ်ကုသမှုခံယူ
ခင် ကောင်းသွားမှာပဲ၊ ကိုယ်က သား အလင်းကြည့်လေးကို စိတ်ဝင်စား
အမှန်း ရိပ်မိကတည်းက ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး
အလင်းမျက်စိက ပြန်မြင်နိုင်တာပဲ”

ဦးမြတ်ကို သဘောထားကြီးသလောက် ဒေါ်ခင်သစ္စာ သဘော
ထားမကြီးနိုင်။ ဂုဏ် ဂုဏ်ချင်းပဲ ထပ်ချင်သည်။ ရွှေ ရွှေချင်းပဲ ထပ်ချင်
သည်။

“သူ့ဟာသူ ပြန်မြင်မြင် မမြင်မြင် ဒီလိုအခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ မိန်းကလေးနဲ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ပါဘူး။ မိဘက ရွံ့ထဲမဆင်းစေချင်လို့ ပန်းခင်းလမ်းပေါ် တင်ပေးတယ်။ ဒင်းက ခြေထောက်ရွံ့ပေအောင်လို့ ရွံ့ထဲ တမင်ဆင်းချတယ်။ သေသလား ရှင် သလားမသိတဲ့ မိန်းကလေးကိုရှာဖွေအတွက်နဲ့များ မိုက်မိုက်မဲမဲ အိမ်ပေါ် က ဆင်းသွားရတယ်လို့”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းမှ မကောင်းစွာဖြင့် သား ဖြစ်သူကို အပြစ်တွေ စာချဲ့နှိမ့်ဆုံးသေး ပူပင်နှိမ့်ဆုံးသေး။

“မင်းသား ပြန်လာတော့ရော နိုင်ကြည့်ဖြူကို လက်ထပ်မယ် လို့ ထင်လား။ မင်းသားက အပြတ်ငြင်းထားပြီးလို့ ဟိုက မင်းရဲ့သားကို လက်ခံဦးမှ”

“နိုင်ကြည့်ဖြူ လက်မခံလည်း ကျွန်မတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း သားသမီးတွေ အများကြီးပဲ။ သူတို့နဲ့ ပေးစားမယ်။ ဒီတစ်ခါ မယူဘူးလို့ငြင်းရင်တော့ အမွေပြတ်ပဲ။ ဘာတစ်ခု ကို မပေးဘူး။ ဒီအတိုင်းလမ်းဘေးမှာ ပစ်ထားမယ်”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ စကားကြောင့် ဦးမြတ်ကို တဟဲဟဲနှင့်ရယ်ခဲ

“အို ရှင်က ဘာရယ်တာတုန်း။ ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာ”

စိုးမိုးစာပေ

“မင်း တကယ်ပြောနေတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်လည်း ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ခဏ အမွေဖြတ်လိုက်လို့ မင်းသားကရော မှုမယ်လို့ မင်းထင်နေသလား”

ဦးမြတ်ကိုစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဦးမြတ်ကိုကို စွေခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး မေးဆတ်ပြကာ

“ကဲ ပြောပါဦး။ ရှင်က သားဘက်က စစ်ကူပေးပြီး ဘာအ ကြောင်းပြချက်ပေးဦးမလို့လဲ”

“မင်းသား ကိုယ့်မီးခံသေတ္တာထဲက သူ့ရဲ့ဘဏ်စာအုပ်ကို ဘယ် အချိန်ကတည်းက ယူသွားလည်းမသိဘူး။ ကိုယ် သတိရလို့ မီးခံသေတ္တာ ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဘဏ်စာအုပ်ပါ သူနဲ့တပါတည်း ယူသွားတာ”

“ဘာ ဘယ်လို့”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ မျက်ဝန်းအစုံ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွား၏။ သား၏ အကွက်စေ့စေ့ လှုပ်ရှားမှုကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်သစ္စာ လိုက်၍မမိနိုင်တော့။

ထိုဘဏ်စာအုပ်သည် သားဘဝကို တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင် နိုင်လောက်အောင်ကို အများကြီး ပိုလှုံနေသေးတာပဲ။

ခေါင်းထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ဒေါ်ခင်သစ္စာ ချက်ချင်းသွေးတွေ

စိုးမိုးစာပေ

၂၆ ◊

နတ်သမီး

တိုးလာသည်။

“မဝေရေ သံပုရာရည်တစ်ခွက် ဖျော်ခဲ့ပေးစမ်းပါ”

အခန်း (၃၁)

မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာခွန်းချိုရှေ့မှာ ခြေ
ရောင်မိပြီဆိုကတည်းက အလင်းရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်နေသည်။

ဘေးမှာ သားချောနှင့် ကိုပီတိပါနေ၍သာ အလင်း အားကိုး
မိတ်ဖြင့် ခွေယိုင်မသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အလင်းအဖို့ ဆေးရုံဆေးခန်း ဆိုတဲ့အတွက် အကြံဆိုတာ
အရေးတယူတာမဟုတ်။

မျက်စိဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာခွန်းချို သားချောနှင့် ကိုပီတိ
တို့ ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“ထိုင်ကြပါ၊ ထိုင်ကြပါ၊ ကလေးမကိုလည်း ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ပီတိ အလင်းပန်းလေးကို ကိုင်ကာ ခုံမှာထိုင်စေလိုက်သည်။

အလင်း ထိုင်ခုံမှာ မဝံ့မရဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အလင်းနာခေါင်းထဲသို့ ဆေးရုံအနံ့တွေ တိုးဝင်လျက် မျက်နှာကြက်မှ တစ်ပီလည်နေသော ပန်ကာအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သားချော အလင်း၏ကြောက်စိတ်ကြောင့် အေးစက်စက်ဖြစ်နေသော လက်အစုံကို အားပေးနှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မျက်စိဝေဒနာရှင် နာမည်က အလင်းကြည်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အလင်းကြည်ပါခင်ဗျ”

သားချော ခေါင်းညိတ်လျက် လေးလေးစားစား မြေလိုက်သည့် ဆရာဝန်ကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကဲ သမီး မျက်စိဘာကြောင့် ကွယ်သွားရလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းအရင်း ဖော်ပြစ်ကို ဘာကို ပြောပြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အလင်း ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲညိတ်ပြုကာ အတိတ်က ဖြစ်ပျက်

ခဲ့သည့်အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်လည်ပြောပြဖို့အတွက် စကားလုံးတွေကို လည်ချောင်းဝသို့စုယူကာ တွန်းပို့လျက် မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။

အမေဆုံးသည့်နေ့က အလင်း မျက်စိကွယ်သည့်နေ့ပေါ့။

ထို့နောက် အလင်း ဆရာဝန်ကြီးအား အလင်းမျက်စိကွယ်ရခြင်း အကြောင်းအရာတွေကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ပြန်လည်ပြောပြနေစဉ်အတွင်းမှာ ချောက်ချားမှုနှင့်ကြေကွဲမှုနှင့်သော ငိုရှိုက်သံတွေက ပါးပြင်ပေါ်မှာ တလိမ့်လိမ့်နှင့်။

ဆရာဝန်ကြီးပင်လျှင် အလင်း၏အဖြစ်ကို သနားသွားသဖြင့် အရုဏာသက်သောအကြည့်တွေဖြင့် ကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လှုပ်

■

“အင်း ဒီသမီးရဲ့ရောဂါဖြစ်စဉ်အရဆိုရင်တော့ ဦးနှောက်နဲ့ ဆရာဝန်ကြီးဆရာဝန်ကြီးနဲ့တွေ့ဖို့တော့ လိုအပ်လာပြီ”

“ဗျာ အလင်းက မျက်စိကွယ်တာတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဦးနှောက်ကို ထိသွားလို့လား ဆရာကြီး”

သားချော အတိတ်တလန်ဖြင့် မေး၏။

“ဒီလိုပါ ဒီသမီး မျက်စိကွယ်ရတဲ့အကြောင်းအရင်းက ဦး

နောက်ခွဲအာရုံကြောတွေကို ထိခိုက်သွားလို့ မျက်စိကွယ်သွားရတာပါ။ အဲဒီဆရာဝန်ကြီးနဲ့တွေ့ပြီးမှ မျက်စိခွဲစိတ်ကုသဖို့ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နိုင်မှာပါ။ ဘာမှတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ပြန်ကောင်းနိုင်ဖို့က ရာနှုန်းပြည့်ရှိပါတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဦးနှောက်ခွဲအာရုံကြောဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးကို ဘယ်တော့ သွားတွေ့မယ်ဆိုတာကိုပဲ ညွှန်ကြားပေးပါ။”

“ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြော ဆေးရုံကို မနက်ဖြန်ပဲ သွားလိုက်ပါ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဆရာဝန်ကြီးထိုင်မှာ၊ စာရေးပေးလိုက်မယ်လေ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန်ပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး။”

အလင်း မျက်စိပြန်မြင်နိုင်သည်ဆိုသဖြင့် သားချော ဝမ်းလွန်း၍ မျက်ရည်ပင်ဝေ့မိ၏။

သိပ်မကြာတော့မည့်ကာလငယ်တစ်ခုမှာ အလင်းရဲ့အနားတွေ တစ်ရှိန်ထိုး လှပတော့မှာ အသေအချာ။

ပျော်ရွှင်ပီတိဖြစ်စရာ ခံစားမှုကိုယ်စီနှင့်အတူ ဆရာဝန်ကြီး နှုတ်ဆက်၍ စမ်းသပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

အလင်းအပေါ်မှာ အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းနေသော ဒုက္ခမီးတွေ မကြာခင်စဲတော့မှာပါ။

အခန်း (၃၂)

ဒီနေ့ အလင်း မျက်စိခွဲစိတ်ကုသမည့်နေ့ဖြစ်၍ စိတ်တွေ လှုပ်ရှား၍နေသည်။

“အလင်း စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားနော်၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့သိလား အလင်းဘေးမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်”

သားချော အလင်းဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ဖြေသံသည်။

“အလင်း ရင်တွေ့ချန်နေတယ် သားချောရယ်”

“အင်း ဘာလို့ ရင်ခုန်တာလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူလေးအဖြစ် ကိုဘေးမှာ တရားဝင်ရပ်တည်ရတော့မှာမို့လား”

စိုးစိုးစာပေ

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အလင်း တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ သားချောနဲ့ ကိုပီတိကို မြင်ရတော့မှာမို့လေ”

သားချောမျက်နှာ အိုဆင်းသွားသည်။ သားချော မျက်နှာမြင်ရတော့မှာမို့ဆိုလျှင် ဟုတ်သေး၏။ ခုတော့ ဘာကြောင့် ကိုပီတိက ပါလာရတာလဲ။

သို့သော် ဒီအချိန်မှာ အလင်းထံမှ ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောလာပြောလာ သားချော ဂျစ်တိုက်ဗွေယူနေ၍မဖြစ်၊ ခွဲစိတ်ခါနီးမှာ အလင်းတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်။

“မအလင်းကြည့် ခွဲခန်းဝတ်စုံ လဲထားမယ်”

နာစ်၏အသံကြောင့် ပိုးသတ်ဆေးဖြင့် ပေါင်းထားသော ခွဲခန်းဝတ် လူနာဝတ်စုံကို အခန်းတွင်းဝင်လဲလိုက်သည်။

ပီတိ လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ကာ အနားသို့ ခပ်သွက်သွက် ဆွဲရှက်လာ၏။

“အလင်းရေ ဆရာဝန်ကြီးရောက်ပြီကွ၊ မကြာခင် အလင်းခွဲခန်းဝင်ရတော့မယ်၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့နော် ဘုရားတရားကိုသာ အာရုံပြုပြီးမက သဘောဖြူလိမ္မာတဲ့ ကောင်မလေးမို့ ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်မှာပါ”

“အစ်ကိုနဲ့သားချော အပြင်မှာရှိနေနော် သိလား”

စိုးစိုးစာပေ

ပီတိ မျက်ရည်တွေဝဲလျက် အလင်း၏ပန်းလေးကို ခပ်ဖွဲ ဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးစကားဆို၏။

“အလင်းလည်း ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်မယ်လို့ ယုံကြည်နေပါတယ် ကိုပီတိရယ်၊ အလင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေ မျက်နှာကို အလင်း ပြန်မြင်ဖို့အတွက် ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်မှာ သေချာပါတယ်”

အလင်း၏မျက်နှာလေး ယုံကြည်မှုတွေဖြင့် ထွေးလိပ်လျက် ကြည်လင်ဝင်းပနေသည်။

ခုချိန်မှာ အလင်း၏မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ ခမ်းနားထည်ဝါမသလို အနာဂတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် သုခတွေကိုလည်း မြိန်ယုက်စားသုံးဖို့ စိတ်အင်အားတွေ အပြည့်အတင်း ခန္ဓာကိုယ်သွေးကြောထဲ တိုးဝင်စီးမြောနေသည်။

သားချော အလင်း၏နဖူးလေးကို မြတ်နိုးစွာ တစ်ချက်နှာ ရှိုက်လိုက်သည်။

“အလင်း မျက်စိပြန်မြင်ပြီးတာနဲ့ ကိုယ်နဲ့အလင်း လက်ထဲ ကြမယ်နော်၊ အလင်းဘက်မှာ အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် ကိုပီတိက အစ်ကိုရာမှာ ဝင်ရပ်ပေးလိမ့်မယ်”

သားချော စကားကြောင့် ပီတိ ခပ်ကျဲကျဲလေး ရယ်သည်။

စိုးရိုးစာပေ

ချစ်သူအဖြစ် ရင်ခွင်မှာထွေးပွေ့ခွင့်မရမှတော့ အစ်ကိုနေရာကနေဝင်ပြီး ရပ်တည်ပေးဆိုလည်း ပီတိအနေဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ပါသည်။

“ဟေ ငါက အလင်းရဲ့အစ်ကိုနေရာကနေ ဝင်ရပ်ရမယ်ဆိုရင် ခင်းတက်ကလည်း မိဘအုပ်ထိန်းသူ လိုမယ်လေကွာ၊ မိခင်မဆုံ လာတောင်မှ ကိုယ်က လက်ခံမှာနော်၊ ဒီတော့ မိန်းမတောင်းခါနီး ကန်တော့ ရွက်ဖို့ မင်းအမေတော့ ပါရမယ်မဟုတ်လား၊ အဟဲ ပြီးရင် စိန်တစ်ဆင့် အတိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းစုတစ်ခု အဲဒါလေးတော့ ပါမှဖြစ်မှာနော်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကိုယ်က သမီးရှင်လေ ခိုယ်သဘောမကျရင် လုံးဝ လက်ထပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

ပီတိ ရယ်သွမ်းသွေးလျက် ရွတ်နောက်နောက်ဆိုတော့ သားချော ပီတိလက်မောင်းကို မနာအောင် ချစ်စနိုးဖြင့် ခပ်ဖွဖွထိုးလိုက်ပြီး

“အဲဒီ တောင်းဆိုမှုက မနည်းဘူးလား၊ ယောက်ဖကြီးရာ၊ ကျွန်တော်က ဒီထက်တန်ဖိုးကြီး မြင့်မြတ်တဲ့အရာနဲ့မှ တင်တောင်းချင်တာ၊ ယောက်ဖကြီးတင်တောင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော့်အတွက် အလေးလွယ်ကူနေတယ်၊ အဟဲ သိန်းပေါင်းများစွာ အမွေရထားတဲ့ ခေတ်သစ်သူဌေးနော် ဒီလောက်ကတော့ ပါးပါးလေး ဟဲ ဟဲ”

သားချော ကော်လာစလေး တစ်ထောင်ထောင်ဖြင့် ခပ်မော့

စိုးရိုးစာပေ

မော့ပြောနေသဖြင့် ပီတိ သားချောခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ကာ တဟဟား ရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဆေးရုံဆိုတာ သတိရသွား၍ အသံထွက်အေးရယ်နေသော ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်အသာပိတ်ကာ ဘေးဘီဝဲယာကို အားစွာဖြင့် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲဝင်လာသော နှစ်လေးက ပီတိကို ပြုံးမဲ့မဲ့လေးနဲ့ ကြည့်သွား၏။ ပီတိ ပျော်စေပျက်စေ သဘောမျိုးဖြင့် မျက်စိတစ်စုံ ဖိုတ်ပြလိုက်သည်။

ရင်မှာ ကြေကွဲလွှမ်းဆွတ်ရလွန်းလို့ ဟာသသက်သက် လျှောက်လုပ်နေတာပါ။ စိတ်ထဲကတော့ ဘာမှမရည်ရွယ်ပါဘူး။

ချစ်မိသွားတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပျော်အောင် ဆက် လုပ်နေတာလေ။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၃၃)

“မဝေ ရှင်ပြောနေတာ တကယ်ပဲလား”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဝမ်းသာလုံးဆိုသော လေသံဖြင့် အားရပါးရ လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမလေး။ ကျွန်မကို ပီတိ အကြောင်းကြားတာ သားချော သူ့အိမ်ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း။ ကံကောင်းချင် သားချော ရှာပုံတော်ဖွင့်နေတဲ့ ချစ်သူလေးကို ပီတိက အသက် ကယ်ကနေ လွတ်အောင် ကယ်တင်ထားလိုက်မိတာတဲ့”

ဒေါ်ဝေဆီမှ သတင်းထူးက ဝမ်းသာစရာနှင့် စိတ်ပျက်စရာ သိင်းပြီး ဒေါ်ခင်သစ္စာကို စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေ ပေးနေ၍

စိုးစိုးစာပေ

အပြည့်အဝ မပျော်ရွှင်နိုင်ရှာ။

“ကျွန်မက ရှင့်တူနဲ့အလင်းကြည်ကိုပေးစားဖို့ စီစဉ်တုန်းက တော့ ဒင်းလေးက ယူရမှာစိုးလို့ အိမ်ကထွက်ပြေးတယ်။ အဟင်း ပူးစား များ ဆုံချင်တော့ ကြဖန်ပြီး ဆုံကြတယ်။ ကျွန်မ ပေးစားချင်တုန်းက မဆုံဘဲနဲ့ အိမ်ကထွက်ပြေးမှပဲ ဆုံကြရတယ်လို့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ အများ ကြီးမားခဲ့ရင်တောင် ခုလောက် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တိုက်ဆိုင် မှာမဟုတ်ဘူး။ သားချောက အဲဒီအိမ်ကို ရောက်မသွားရင် သူတို့တွေ ခုလောက်ဆို နီးစပ်နေကြလောက်ပြီ။ အဟင်း ပြောလို့မရဘူး။ ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဘာမှသွေးမတော် သားမစပ်ဘဲ ထဲ အိမ်တည်းမှာ ညပေါင်းများစွာ အတူဖြတ်ကျော်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ သားဆန္ဒတွေက စည်းတစ်ခုကို မကျော်ခဲ့ဘူးဆိုရင် အဓိပ္ပာယ်ရှိနိုင် မလား။”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် လက်ပိုက်စဉ်းစားခန်းဖွင့်ပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက် လျှောက်ကာ သူ့ထင်မြင်ယူဆချက်တွေကို ဒေါ်ခင် အဖြေညှိနေ၏။

“ပီတိကတော့ အဲဒီလို ယောက္ခိားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မဟုတ် ကိုယ့်တူခိုလို့ ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

စိုးစိုးမာမာ

ဒေါ်ခင်သစ္စာ နှုတ်ခမ်းကွေးရုံမဲ့လိုက်ပြီး

“ရှင်က ရှင့်တူရိုးသားပါတယ်ဆိုတာကို ဘာပေးတံနဲ့ တိုင်းပြော ဘာလဲ မဝေ”

“ရှင်”

ဒေါ်ခင် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့။ ကိုယ့်တူ၏အကျင့်သိက္ခာ နှိုင်းကို ခုလို နှိပ်ချပြောဆိုနေတာကိုတော့ နည်းနည်းလေးမှ မခံချင်။ သို့သော် ပြန်ပြောနိုင်ရန် အင်အားကလည်း မရှိ။ ဒီတော့ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေရုံပဲ တတ်နိုင်တော့တာပေါ့။

“ကဲပါလေ ရှင့်တူလေးကို ခုလို စွပ်စွဲရတာလည်း အားနာပါ သယ်ရှင်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ပါးစပ်က ပြောမနေဘဲနဲ့ အိမ်ကိုပဲလိုက်သွား ကြရအောင်။ ကျွန်မကတော့ အရင်ကတည်းကမှ သဘောမတူတာ ခုလို ပြီးတော့ ကျွန်မသားနဲ့ သဘောမတူနိုင်တော့ဘူး”

“ကျွန်မရော လိုက်ခဲ့ဖို့ လိုသေးလား မမလေး”

ဒေါ်ခင်အမေးကြောင့် ဒေါ်ခင်သစ္စာ ခပ်တော့တော့ စဉ်းစားပြီး

“အင်း ဒီဇာတ်လမ်းက ရှင်ပါရောတော့သိပ်မလိုအပ်ပါဘူးလေ။ တယ် မလိုက်ပါနဲ့။ ရှင်ပါနေရင် ရှင့်တူအတွက် ရှင်ပါ စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်နေပါမယ်။ ဒီတော့ ရှင့်တူ ပီတိနေတဲ့ပီပီစာကိုပဲ ကျွန်မကို

စိုးစိုးစာပေ

ပေး။ အဲ ကျွန်မသွားမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုတော့ ရှင် ကြိုပြီးသတင်း မပေးလိုက်နဲ့”

“စိတ်ချပါ မမလေး။ ကျွန်မ မပြောပါဘူး”

“စိတ်ချပါ ရှင့်တူ အလင်းနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်လည်း ကျွန်မ အရင် ပြောထားတဲ့အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးမှာပါ”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ပြောချင်ရာကို အထက်စီးနင်းဆန်စွာပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှထွက်ကာ အပေါ်ထပ်လှေကားပေါ်သို့ တစ်ထပ်ချင်း တက် သွား၏။

ဒေါ်ဝေမှာ ဧည့်ခန်းတွင်းမှာ ငှူကြီးထိုင်ကျန်ခဲ့၏။ ဒေါ်ဝေ စိတ်ထဲမှာ ပီတိအတွက် သောကဖြစ်ရတာထက် သားချောနှင့်အလင်း အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေကသာ ပိုမိုကြီးထွားနေသည်။

ထို့နောက် ဒေါ်ဝေ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။

ကလေးနှစ်ယောက်၏ ဖြူစင်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားတွေက သားဇောဖြင့် အတ္တမာန်တက်နေသော ဒေါ်ခင်သစ္စာကြောင့် မပျက်စီးချင်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ဖုန်းစင်ပေါ်ရှိ ဖုန်းခလုတ်ကလေးကို ဒေါ်ခင်သစ္စာ မသိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်

ကပျာကယာ နှိပ်လှက်သည်။

သားချောတို့ကို ကြိုပြီး ဖုန်းဆက်ထားမှ။ ။

အခန်း (၃၄)

ခုတင်ထက်တွင် ခွဲစိတ်ခန်းပတ်စုံဖြင့် ဖြူလျော့စွာ မှေးမှိတ်
နေသော အလင်းကို သားချော ရင်မှာ ပူပန်စိတ်ဖြင့် မျက်တောင်မခတ်
တမ်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

ရင်ထဲမှ ပူပန်မှုတို့သည် တိမ်မည်းအုပ်ကြီးများသဖွယ် တလိပ်
လိပ် အုံ့ဖွဲ့နေကြ၏။ အလင်း ခွဲစိတ်ပြီးသည့်အတိုင်း သတိမရသေး။

မျက်ဝန်းမှ ပိတ်စည်းထားသော ပတ်တီးလိပ်ဖြူဖြူတွေက
သားချော၏ပူပန်သောကတော့ကို ပို၍သွေးပျက် အားငယ်စေ၏။ ဆရာ၏
ကြီးက စိတ်ချရသည့်အခြေအနေသို့ ရောက်သွားပြီဟု ပြောခဲ့ပေမည်
သားချော စိတ်မချနိုင်သေး။

“ကိုပီတိ အလင်းမျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

အလင်း၏လက်ကလေးကို ထွေးဆုပ်ပြီး သားချော သူ့ပါးပြင်
နှင့်ထိကပ်ကာ တညည်းညည်း ဆိုနေသောကြောင့် ပီတိ ကျောက်ကို ခပ်
သာသာလေးပုတ်ပြီး

“အဲဒီလောက်ထိ သောကတွေများမနေပါနဲ့ ညီရာ၊ အလင်း
ခွဲစိတ်မှုက အောင်မြင်တယ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေက မဟုတ်ဘဲ
ပြောမလားကွ”

“ဒါဆို တကယ် ပြန်မြင်တော့မှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ခုဟာက မေ့ဆေးအရှိန်ကြောင့် သတိမရသေးတာ၊
နောက်သုံးလေးရက်ဆိုရင် ပတ်တီးဖြည့်ပြီး အဲဒီကျရင် အလင်းလေးက
ညှိကိုမြင်နိုင်ပါပြီကွာ”

“မြင်နိုင်လည်း သူက မင်းကိုပဲ မြင်စေရမယ် ပီတိ၊ အန်တီ
သားကိုတော့ သူ ဘယ်တော့မှ မမြင်စေဘူး”

ဆေးရုံခန်းထဲဝင်လာသော ဒေါ်ခင်သစ္စာအသံကြောင့် သား
ချောရော ပီတိပါ တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဦးမြတ်ကိုက
နောက်မှလိုက်ဝင်လာသည်။

“ဟင် မာမီ”

“အန်တီ”

နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်ကြည့်နေတော့ ဒေါ်ခင် သစ္စာမှာ အလင်း ခုတင်နားသို့ လက်ပွေ့အိတ်ကြီး တရမ်းရမ်းဖြင့် လျှောက်လာသည်။

“အလင်းရဲ့ခွဲစိတ်ကုသမှု အောင်မြင်တယ် မဟုတ်လား ပီတီ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အောင်မြင်ပါတယ် အန်တီ”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ အလင်းကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါပေါ့ ပီတီရဲ့ မေတ္တာ စေတနာတွေရဲ့လောင်းရိပ်အောက် မှာနေခဲ့တဲ့ အလင်းကြည်လေးက ပီတီအတွက်ပဲ၊ လောကရဲ့အလင်းကို ပြန်မြင်နိုင်ရမှာပေါ့”

“ဗျာ”

ပီတီ ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောမှန်းမသိ၍ ဗျာ လိုက်ရသည်။ သားချော သူ့မိခင်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်နေ၏။ မိခင် ဖြစ်သူလိုက်လာတာ ကောင်းသောလာခြင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ စိတ်က အလိုလို သိနေသည်။

“ခုလို စိတ်က အလင်းကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့အတွက် အန်တီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ဒုက္ခရောက်တဲ့သူကို ကူညီရတာ လူသား ဆန်တဲ့ဝတ္တရားတစ်ခုပါ။ ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ”

“သား အလင်းအခြေအနေ ထူးခြားမှုရှိလား”

ဦးမြတ်ကိုကတော့ ဒေါ်ခင်သစ္စာလိုပဲဟုတ်။ တည်ငြိမ်အေးဆေး သောအသံဖြင့်ပင် သားဖြစ်သူကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မေ့ဆေးအရှိန်ကြောင့် သတိမရသေးတာပါ ဒယ်ဒီ၊ တုအောင့် နေရင် သတိရတော့မှာပါ”

သားချောအသံက ပုံမှန်ပင်။

“ကဲ သားချော ပြန်လိုက်ခဲ့တော့ကွယ်၊ မာနီမှာ သားပျောက် သွားလို့ ဘယ်လောက် စိတ်သောကရောက်ရလဲ သိလား”

“သား လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး မာမိ၊ အလင်း မျက်စိအလင်း ပြန် ရတာနဲ့ အလင်းကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ”

သားချော ဘာကိုမှ မမူသောဟန်ဖြင့် ဆန့်ကျင်လိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ်၊ မင်းက အလင်းကို လက်ထပ်မယ် ဟုတ် လား၊ မှင်းရှူးနေတာလား၊ နွားကျခံချင်နေတာလား၊ တစ်အိမ်တည်းမှာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ညပေါင်းများစွာကို အတူဖြတ်ကျော်လာ ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းက လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ စကားကြောင့် ပီတိ ရင်ထဲအောင့်မျက်သွားရသည်။ လူငယ်တွေ၏မွန်မြတ်သည့် သစ္စာတရားနှင့် စောင့်ထိန်းမှုကို သက်သက်မဲ့ ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တာပဲ။

“အန်တီ အလင်းနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ အန်တီ ထင်သလို ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ကျွန်တော် အလင်းအပေါ် ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူခဲ့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်အသက်နဲ့ထပ်တူ လောင်းကြေးထပ် ကျိန်တွယ်ခဲ့ပါတယ်။ သားချောကို အလင်းနဲ့သဘောမတူတိုင်း အလင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ရိုးသားမှုကို သံသယတွေ ထင်ကြေးတွေနဲ့ မဖြေဖွယ်လိုက်ပါနဲ့”

“မင်းကို စွပ်စွဲနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အပြစ်တင်နေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပီတိရယ်၊ အန်တီကလေး အမှန်ပြောရရင် မင်းနဲ့ အလင်းကို အစောကြီးကတည်းက နေရာချထားပေးဖို့ မဝေခွဲ တိုင်ပင် ပြီးသား။ မယုံရင် မင်းအဒေါ်ကို မေးကြည့်ပါကွယ်”

ပီတိ ဒေါ်ခင်သစ္စာ၏ယုံရခက်ခက် စကားကြောင့် အံ့ဩလွန်းကာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။

“မာမီ သားတို့ချစ်ခြင်းကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ မခွဲပါနဲ့။ အလင်းကိုပီတိရဲ့ရိုးသားမှုကို သားအကြွင်းမဲ့ ယုံတယ်။ နောက်ဆုံး အလင်းကိုပီတိနဲ့မဟုတ်ဘူး ဘယ်ယောက်ျားတွေနဲ့ပဲ ငြိစွန်းခဲ့ ငြိစွန်းခဲ့ သား”

အလင်းအပေါ်မှာ ချစ်တဲ့အချစ်တွေကတော့ လျော့မသွားဘူး”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်လိုက်ကာ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း မာမီနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်။ မာမီ ပီတိကို သားသိတယ်နော်။ မာမီက ဘယ်ကိစ္စမဆို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ”

“ဒီမှာ မာမီ မဖြစ်နိုင်တာကို ဘာဖြစ်လို့ အတင်းဖွတ်အတင်း ဆုပ်ချင်နေရတာလဲ။ မာမီက ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်အတ္တကို ကိုယ်ရှေ့တန်းမတင်ချဘူးလေ။ ခုဟာက အလင်းနဲ့ သဘောမတူဘူးဆိုတာ မာမီဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းသွားမှာစိုးလို့ပါ။ သားအတွက်မဟုတ်ပါဘူး။ ရာထူးစည်းစိမ်ဆိုတာ လူတွေက သတ်မှတ်ထားတဲ့ ချစ်သိက္ခာပါ။ လောကကြီးထဲကလူတွေ ပျောက်သွားရင် အဲဒီ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးကလည်း သုံးစားလို့ မရပါဘူး။ ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာတရားသာလျှင် အမည်တင်ကျန်ခဲ့မှာပါ မာမီ”

“ဪ မင်းက မာမီကိုပြန်ပြီး မိကျောင်းမင်းရေခင်းပြတယ်။ ကောင်းပြီလေ မင်းရိုးသားဖြူစင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အလင်းက ယောက်ျားမိယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း အမိဖမ်းပါတယ်ဆိုတာကို အားလုံးသိသွားရမယ်။ ဒါကလည်း မင်း မာမီနဲ့ပြန်မလိုက်မှပါ”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ အကျပ်ကိုင်လိုက်မှန်း ပီတိရော သားချောရော သိသည်။ ထို့ကြောင့် ပီတိ သားချောနားသို့ တိုးကပ်ကာ

“သားချော ကိုယ်နဲ့အလင်း ဘာမှမပြုစွန်းခဲ့ဘူးဆိုတာ မင်း ယုံတယ်ဆိုရင် ဒီပြဿနာကို အိမ်မှာ လိုက်ရှင်းလိုက်ပါကွာ၊ ဆေးရုံပေါ် မှာ မိသားစုပြဿနာကို ထုတ်ရှင်းနေလို့ မသင့်တော်ပါဘူး။ အလင်း ပတ်တီးဖြည့်တဲ့နေ့ကျမှ မင်းလာခဲ့တော့၊ အဲဒီနေ့ကိုတော့ မင်း ရောက် မလာလို့ မဖြစ်ဘူး။ အလင်းက သူ့ချစ်သူကို သူ့အရင်ဆုံး ဖြစ်ချင်တာ ပါ”

သားချော အိမ်သို့ပြန်မလိုက်သွားချင်ပေမယ့် ဆေးရုံပေါ်မှာ မိခင်၏အတ္တတွေ အစွမ်းကုန် ထုတ်သုံးတော့မည်ဆိုတာ သားချောလည်း သိနေသဖြင့် မေ့မျောနေသော အလင်းကို ငဲ့ညှာသည့်အနေဖြင့် သားချော လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒယ်ဒီက တစ်ချိန်လုံး ဘာမှဝင်မပြောဘဲ သားချော၏ပန်နစ်သိမ့်သလိုဖြင့် ပုတ်လိုက်ပြီး

“ပီတိ ပြောတာ မှန်တယ် သား။ အိမ်ကိုလိုက်ပြီး ရှင်းလိုက် ဒယ်ဒီ သားဘက်က ရပ်တည်ပေးမှာပါ”

စိုးမိုးစာပေ

မာမိ မကြားအောင် ခပ်တိုးတိုးပြောလာသော ဒယ်ဒီကို သားချော မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒယ်ဒီကိုတော့ ယုံသည်။

ထို့နောက် သားချော အလင်းကို တစ်ချက်စိုက်ငေးကြည့်ပြီး သိုင်ရာမှ လေးပင်စွာ ထလိုက်သည်။

“အလင်း ကိုယ် ပြန်လာခဲ့မယ်”

စိုးမိုးစာပေ

အလင်း မျက်လုံးတွေထဲသို့ အလင်းရောင်ဖျံ့လှေ တိုးဝင်လာသည်။ အလင်းအတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည့် အလင်းရောင်၊ အလင်း နေသားမကျသူလို မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်ခါထပ်၍ မျက်လွှာကို ဖွင့်မိပြန်သည်။ အလင်းရှေ့တွင် လူပျိုရူးနေသော အရိပ်များ။

အလင်းရင်တွေ ဒိတ်ခနဲ အခုန်မြန်သွားသည်။ ဘုရားရှေ့အလင်း တကယ်မြင်ရပြီပေါ့။ ဒါဟာ အိပ်မက်ဖြစ်မသွားပါစေနဲ့။ အလင်းအခုမြင်နေရသော အလင်းရောင်နှင့်လူရိပ်တွေဟာ အိပ်မက်တွေလို ဖျတ်ခနဲ ပျောက်မသွားပါစေနဲ့။ အလင်း မျက်လုံးတွေအား ပွတ်သပ်ကြည့်ရန် အင်အားမဲ့သော လက်အစုံကို အားယူလိုက်သည်။

"အလင်းကြည် မကိုင်နဲ့၊ မျက်လုံးတွေကို ထိကိုင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့"

ဆရာဝန်ကြီး၏တားမြစ်လိုက်သံကြောင့် အလင်းလက်တွေကို ခြိတ်ခိတ်လိုက်သည်။

မထင်ရှားသောအရိပ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်လာသည်။ အလင်း ဝမ်းသာလွန်း၍ နှုတ်ခမ်းနီနီထွေးထွေးလေးတွေ တဆတ်ဆတ် ဖန်နေသည်။ ဘယ်သောအခါမှ ဤမျှအထိ ရင်ထဲမှာ မပျော်ရွှင်ခဲ့ဘူး။

အခန်း (၃၅)

အလင်း မျက်လွှာလေးကို အားယူ၍ ဖွင့်သည်။ ကြိုးစားဖွင့်သည်။ ဘယ်သူ့တွေ အလင်းကို တကြော်ကြော် ခေါ်နေသည်လဲ။

ခေါ်သံတွေထဲမှာ မိန်းမသံတွေလည်း ပါလာပြီ။ ဟုတ်သည်ထိုအသံသည် ဒေါ်ဝေအသံ၊ နောက်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးနှင့် နှစ်ကလေးများ၏အသံ။ နောက်ပြီး ကိုပီထိ နောက်ပြီးကျန်သေးသည်။

အလင်း၏ အရင်းနှီးဆုံး အလင်းကို အကြင်နာတွေအများပြုပေးခဲ့သည့် သားချောအသံ။ ဘာဖြစ်လို့ သားချောအသံတစ်သံထဲမှာ အလင်းနားထဲသို့ တိုးဝင်မလာရတာလဲ။

အလင်း၏မျက်ဝန်းလှလှလေးတွေ ပြန်မြင်ရပြီ။

“သားချော ကိုပီတိ အလင်း ပြန်မြင်ရပြီ၊ အလင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်နှစ်ယောက်ကို အလင်း အရင်ဦးဆုံး ကြည့်မြင်ချင်တယ်၊ အလင်းရှေ့မှာ လာရပ်ပေးကြပါ”

ဝမ်းသာလွန်း၍ ပြောသောအသံမို့ တုန်ခိုက်နေသည်။

ပီတိရင်ထဲမှာ အလင်းအတွက် စိတ်မကောင်း။ မျက်စိအလင်းရသည်နှင့် ချစ်သူမျက်နှာကို အရင်ဆုံးမြင်ချင်ရှာမှာပေါ့။ ခုတော့ သားချော ရောက်မလာ။ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း စက်ပိတ်ထားသည်လို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ခေါ်ဖို့ကျပြန်တော့လည်း ဒေါ်ခင်သစ္စာနှင့် ထိပ်တိုင်းတိုးမှာစိုးသလို ဒီမှာလည်း အလင်းတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချနိုင်။

ဒေါ်ဝေမြော့တော့ သားချောကို ဒေါ်ခင်သစ္စာ အခန်းပိတ်ထားသည်ဟု ပြောသည်။

အလင်းမေးလျှင် ပီတိ ဘုယ်လိုဖြေရမှန်း မသိတော့။ ရင်းရှုတ်ချည်းဆိုသလို အပူလုံးက ကြွလာပြန်သည်။

“ကိုပီတိ သားချောရော သားချော မလာသေးဘူးလား၊ အလင်း သားချောကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

အလင်း မျက်နှာလေးက ပြိုတော့မည့်မိုးလို ညိုမှောင်နေသည်။

“အလင်း မျက်စိတွေ ပြန်မြင်ရပြီ၊ သားချော မျက်နှာ

တစ်ဝကြီးကြည့်ပါရစေ”

အလင်း မျက်နှာလေးကို မမှိတ်မသုန် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ပီတိမှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်နေရသည်။ ချစ်သောသူမလေးကို သူ့ချစ်သူနှင့်လည်း ဆုံစည်းစေချင်ပါသည်။

“အလင်း သမီးလေး”

ဒေါ်ဝေ အလင်း ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်၏။

“ဒေါ်ဝေ အလင်းမြင်ရပြီ ဒေါ်ဝေရဲ့၊ အလင်း အခုတကယ် မြင်ရပြီ”

ဒေါ်ဝေ မျက်ရည်တွေစိတ်တက်လာသည်။ ဝမ်းသာ၍ကျသော မျက်ရည်တွေပါ။

“သားချော အလင်းကို ထားသွားပြီလားမသိဘူး ဒေါ်ဝေရယ် အလင်း သားချောကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

ဒေါ်စေ့ရင်ခွင်ထဲ အားကိုးတကြီး ခိုဝင်ငိုရှိုက်လိုက်သည်။

ဆရာဝန်ကြီးတွေ နှစ်တွေ အခန်းထဲမှ အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြ၏။ အားလုံး အလင်း၏အဖြစ်ကို သိထားကြ၍ အလင်းအပေါ်မှာ ကရုဏာသက်နေမိကြသည်။

“အလင်းလေ သားချောကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောချင်တယ် ဒေါ်ဝေရယ်”

“အလင်း ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်တာလား”

အခန်းဝမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော သားချော၏အသံကြောင့် အလင်း မျက်မှည်မဝမျက်ဝန်းဖြင့် ဝဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဝီတိ သားချော ကိုမြင်မှ အလင်းအတွက် သောကပွေပေးနေရသော အပူလုံး ခုမှကျ တော့သည်။

“သားချော သားချောလားဟင်”

ကျစ်လျစ်သန်မာသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားနှင့် အရပ်မြင့် မြင့် ဖြူဖြူချောချော ကြည်လင်ရှင်းသန်သော မျက်နှာပိုင်ရှင်ကို အလင်း မင်တက်စွာ ငေးကြည့်လိုက်သည်။ အလင်း စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်ထားသော သားချော၏ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန်ထက် ယခုလက်တွေ့ မြင်လိုက်ရသော သား ချောသည် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ချောမွေ့နေသည်။

ရင်ခုန်စရာကောင်းလိုက်တာ။ မိုးနတ်မင်းက အလင်းကို ဤသို့ ချစ်သူချောချောလေး နင်းအပ်ထားတာပဲ။ ရင်ခုန်ကျေနပ်ခြင်းများစွာဖြင့် အလင်း သားချောမျက်နှာကို တစ်ဝကြီး ငေးမောလိုက်သည်။

အလင်းရှိရာသို့ သားချော ပန်းစည်းကိုင်ပြီး လျှောက်လာသည် အလင်းလက်ထဲသို့ ပန်းစည်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

“သားချော အလင်းဆီလာတယ်နော်၊ စောစောက သားချော ကို မတွေ့ရတော့ အလင်း ရူးမတတ် ခံစားရတယ် သိလား”

“အခုတော့ မခံစားနဲ့တော့ ကိုယ် အလင်းနားကို အပြီးထွက် လာခဲ့တာ၊ အရူးအပူးချစ်ကြဖို့ပဲ လိုတော့တယ်”

“ကဲ အရူးအပူးချစ်မယ်ဆိုလည်း ဒီကပဲ အလိုက်တသိ ဖယ် ပေးရတော့မှာပေါ့၊ ကဲ ကြီးဒေါ်ဝေ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရအောင်၊ ညနေမှပဲ တစ်ခေါက်ပြန်လာမယ်၊ သူတို့လေးတွေ အေးအေးဆေးဆေး အလွမ်းသယ်ကြပါစေ”

“အေးပါ ဒေါ်ဝေလည်း အလိုက်သိပါတယ်ကွယ်”
ဒေါ်ဝေ ချစ်သူနှစ်ဦး ပေါင်းစည်းမှုကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ရင်း

“သမီး ဒေါ်ဝေ သွားမယ်နော်”

အလင်း ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြလိုက်သည်။ အားလုံး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့မှ သားချော အလင်း ခုတင်စွန်းတွင် ဝင် ဆိုင်လိုက်ပြီး အလင်း ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

“ကိုယ့်တို့ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ် ဆုံဆည်းပြီနော်၊ အလင်း ခုတင်မှာ ဘယ်လိုသောကမျိုးမှ ထပ်မဖြစ်အောင် အလင်းဘေးကနေ ကာကွယ်မယ်၊ အလင်းဘက်ကသာ ကိုယ့်ကိုတစ်ခု ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်”

“ဘာလဲဟင် သားချော၊ အလင်း ဘာကိုပြန်ပေးဆပ်ရမလဲ”

“ကိုယ့်ကို များများချစ်ပေးဖို့ပေါ့”

သားချော၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် အလင်း၏ရင်ထဲ နွေးခနဲ

လှိုက်ဖိုသွားရ၏။

“သားချော့ရယ် အလင်းလေ သားချော့ကို အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်မှာပါ။ အလင်းဘဝကို သားချော့ သဘောအတိုင်း ကြိုက်သလို စီမံပါတော့။ အလင်းဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မသေဆုံးတဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်နေ မှာကိုတော့ ယုံပေးပါ”

ရင်မှဖြစ်တည်ရပါသော သစ္စာစကားတို့ကို ချစ်သူရင်ခွင်မှာ ခိုဝင်ရင်း ရက်ရောစွာ တိုင်တည်လိုက်ပါသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ကြည်နူးတိမ်းပျမ်းခြင်းများသည် အခါခပ်သိမ်းအား မေ့လျော့သွားစေလောက်အောင် အနမ်းမိုးတွေ မျက်နှာပြင်အနံ့ ရွာသွန်း လိုက်ကြသည်။

ကြောက်ရွံ့နေတဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ တုန်လှုပ်နေတဲ့စကားလုံး တွေဟာ ခုတော့ ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေပြီ။

ရင်ခုန်သံတွေကတော့ နွေးခနဲ နွေးခနဲနှင့် အော်ဟစ်ကရန် နေကြသည်။

အားလုံးအတွက်

နတ်သမီး

စိုးပိုးစာပေ